

Óázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Királynőnk,
Veled örömmel!

Egy korona ajándékozása
Igent mondani
Szükség van rám
Befogadtak
Szívek királynője
Isten a börtönben

2017/2-3.

Kutatni az álmainkat

Egy korona ajándékozása azt jelenti: kutatni az álmainkat és azt életre váltani.

„Tudunk-e magunkra mint csodákra tekinteni? Gondolunk-e arra, hogy saját magunk is apró szentélyek vagyunk? Isten csodálatos, egyedi és megismételhetetlen példányai? Sok ember nem tud magára így tekinteni. Figyelünk-e saját belső vágyainkra? Ha saját magunkkal nem vagyunk harmóniában, hogyan lehetnénk jobban bárki mással?”

(J. Kentenich)

„Ha szerető Atyánk szemével vizsgálod önmagad, látnod kell: nemcsak egy vagy a sok közül, hanem pótolhatatlan, kedves gyermeke az Istennek, akire kimondhatatlan szeretettel tekint, nem amiatt, amilyen leszel, hanem azért, amilyen most vagy. Ő úgy szeret, ahogy vagy, most szeret. (...) Egész életünk a Jóisten szívéből fakad, ezt nagyon fontos látnunk, mert sokszor nem értjük Őt. Nem értjük tökéletesen, hogy mit gondolt el az életünkről. Ami naponta történik velünk, a Jóisten terve szerint van. Mivel pedig életünk e végső célját nem láthatjuk világosan, azért nem sokat értünk, de hisszük, hogy az egész életünkről a Jóistennek terve van. Ő nem végez fél munkát, amit Ő tesz, mindig tökéletes. Tehát életünk részletei egy tökéletes terv részletei. Ez erőt ad. Ha nem értem, hogy mi miért történik, ha bizonytalan vagyok, akkor mondhatom a Jóistennek: De Te tudod, miért! Így nyugodt marad a szívünk.”

(B. Tilmann)

Palásthy Gergely beöltözése

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkéből	7
Kentenich atya	56
Pápára figyelünk	58
Tedd könnyűvé... ..	60
Gólyahír	63
Nyári emlékek	64
Férfi szemmel	70
Az élet delén	71
Gyermeknövelde	74
Oázis konyha	80
Van/Nincs boruk!	82
Gyerekszáj.	83
Hírek	84
Fiatalok Oázisa	87

Jelenlegi számunk házigazdája a **Budapesti és a Soproni Régió** volt, köszönjük a munkájukat! Őket a **Pécsi Régió** követi.

A következő Oázis központi témája a **kapcsolatok**.

Lapzárta: **2017. október 31.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2017. október, XXVII. évf. 2-3. (86-87.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Balogh Ákos és Anna, Bocskák Gábor és Ancsa, Bodó Márton és Rita, Czigányik Zsolt és Anna, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Edöcsény Márta, Endrédy Gábor, Endrédy Pisti és Orsi, Eszéki Beáta, Fehér Zoltán és Marika, Gál Anna, Gál Kata, Gál Laci, Gál Orsi, Geiger Reni, Gertrúd-Mária nővér, Gyuk Katus, Hibbey Nóri, Horváth Zsolt és Ildikó, Jóna Bálint, Kentenich atya, Komáromi Mari, Kozma Jutka, Kovács Filó, Lázár Ádám és Sonja, Lőw Péter és Helga, M. Emese nővér, Makó András és Dia, Meleghné Kristek Annamária, Mészáros Zsuzsa, Nacsa Anett, Nádudvari Rita, Némethy Szilvi, Nyitrai Kati, Palásthy Imre és Bea, Petrekovich-Perjés Borbála, Ramocsai Móni, Rákóczy Laci, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Ildikó, Szabó Bálint és Anna, Szabó Sámuel, Szegner Ádám, Tóth Robi és Kata, Tilmann atya, Török Péter és Orsolya, Oroszi Juli, Oszoli Dénes és Márti, Vidra Zoli és Rita, Windisch Mari, közösségünk tagjai, a fiúmozgalom tagjai, a Családakadémia tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Heiszer Erika, Radnai István és Márti, Schumicky Ildikó
- Képszerkesztő: Joó Enikő, Lőw Helga • Fotó: Kuslits Levente és Zsófi, Papp Ármin
- Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Isten kiválasztott minket

Tilmann atya

Mátyás apostolt megválasztották, és a Jóisten jelet adott neki. Azzal adta a jelet, hogy a sorsolás ráesett. Meglehetett az a meggyőződése, hogy az Úr őt apostolnak szánja.

Velünk is beszél a Jóisten. Természetesen minket nem sorsolás útján választ ki schönstatti családdá. De nekünk is szabad hinnünk abban, hogy a Szűzanya azt mondja: szükségem van rád. Nagyon fontos, hogy higgyünk abban, hogy a Szűzanya eszközként akar minket használni. Erre választott ki bennünket. Hogyha a Szűzanya a mi házasságunkat kiválasztotta, és használni akarja valamire, akkor van egy biztos alapunk, amire az életünket építhetjük.

A régebbi korokban a külső körülmények biztosították a házasságok stabilitását. Ezek a biztosítékok manapság nagyrészt megszűnnek, vagy már meg is szűntek. A helyébe az a tudat lép, hogy Isten kiválasztott. Ez a papi hivatásnál sincs másképp. Régen a pap életét és hivatását a körülmények körülbástyázták, biztosították. Ma az biztosítja a hivatását, hogy hisz abban, hogy Isten őt kiválasztotta. Minden korban voltak különböző különleges elhivatottságok. Olyan elhivatottságok, amelyeket nem a körülmények biztosítottak és hozdottak. A nagy próféták elhivatottsága személyes meghíváson alapul, egészen személyesen. A meghívásuk nem csoportosan történt, hanem minden egyes próféta hallhatta Isten szavát: „Még mielőtt az anyaméhben megfogantál,

kiválasztottalak, és a népek apostolává tettelek.”

Ehhez hasonlóan hagyjuk, hogy nekünk is azt mondja a Jóisten: kiválasztottalak. Azt gondolhatjuk, hogy Isten erre a házasságra kiválasztott bennünket. Már amikor megteremtett bennünket, megtervezte a társunkat is. Terve volt velünk. Nem értjük mindig, amit tesz. Olyanok vagyunk, mint aki egy építkezés mellett megy el, és azt látja, hogy ott nagy összeviesszaság van. Mivel nem ismeri a tervet, nem is tudja mindjárt, ahogy odanéz, hogy mi lesz ebből. Így vagyunk sokszor a saját életünkkel is. Isten terve a mi életünkkel csak itt-ott, néhány alapononásában ismert számunkra. Ez pedig megnehezíti, hogy higgyünk az isteni kiválasztásban. Nem látjuk még a képet,

az egészet, a végső formáját. Ez érvényes a saját, személyes életünkre vonatkozóan, de a kettőnk közös életére is. Ne higgyük, hogy az évek folyamán, később majd ez világossá válik.

Gondoljunk a Szűzanya életére. Amikor Jézus a kereszten függött, akkor sem volt az elhivatottsága világosabb, mint annak idején Názáretben. Ellenkezőleg, még nehezebb volt. Még nehezebb lehetett számára azt elhinni, hogy a Jóisten akarja, hogy a fia meghaljon. Nehéz volt. Nehéz volt hinni, hogy így történik a világ megváltása. Nehéz volt, és sötét volt minden. De a Szűzanya hitt abban, hogy Isten őt kiválasztotta, és a rendelkezésére bocsátotta magát.

A SZŰZANYÁNAK AJÁNDÉKOZZUK MAGUNKAT

Azt gondolom, hogy nálunk is hasonló dolgokkal kell számolni. Arra kell számítanunk, hogy Isten úgy vezet bennün-

ket, hogy növekedjék a szeretetünk. Ez nagyon szép, de nagyon nehéz. Egy kicsit hasonló a sporthoz. Az edzés gyakorlat, mindig nehezebb és nehezebb gyakor-

latok elé állítja a sportolót. Amit az ember a végén tudni fog, azt az elején még nem tudja.

Föltesszük a kérdést: mit csináljunk, hogyha homályossá, nehezzé válik számunkra va-

lami? A választ a háziszentélyünkben találjuk meg. Az életünk nehézségeire azzal válaszolunk, hogy szeretjük a társunkat. „Nehéz ez a helyzet, de én szeretlek.” Ez kis áldozattá válik Édesanyánk számára a háziszentélyünkben. Fölajánlom a társkapcsolatunkból eredő összes nehézséget a Szűzanyának, és kérem, hogy jöjjön a házunkba, és alakítson át bennünket. Fakadjon a házunkból egy szeretetáramlás. Egy ilyen szeretetáramlás létrejön, ha az emberek odaajándékozzák magukat egymásnak. Ilyesmi történik a házastársi egyesülésben is, és ilyesmi történik a Szenthá-

romságban is, amikor az Atya és a Fiú egymásnak ajándékozza magát, és ebből az ajándékozásból létrejön a Szentlélek. Vagy amikor az emberek együttműködnek, és egy nagy művet hoznak létre. Tehát ha mi a Szűzanyának ajándékozzuk magunkat, akkor olyasmi jön létre bennünk, mint az élet, a szeretet áramlása. Forrássá leszünk. Új élet jön létre. És ez a léggör azután megtalálható lesz a házunkban. Az a léggör, hogy nagylelkűen fordulunk egymás felé.

...hagyjuk, hogy nekünk is azt mondja a Jóisten: kiválasztottalak.

„Mária szeret Téged, tudod?”

– *Mária szeret téged, tudod?* – és teljes nyugalommal ott folytatta a rajzolgatást, ahol előbb abbahagyta.

Atavalyi Családnapok volt az első, amikor Óbudaváron jártunk, és már akkor elhatároztuk, hogy nem az utolsó ☺. Azt már a készülődés-kort tudtam, hogy nem „csak úgy” megyünk, de azt nem sejtettem, hogy ezután másképp fogok Máriára tekinteni...

Valamikor régebben, egy márciusi apák napján mondta Varga László kaposvári püspökatyja (akkor még plébánosként), hogy az apák a családjuk papjai. Felelősek családjukért, az ő lelki fejlődésükért. Ez a mondat eléggé megérintett, és azóta is igyekszem ennek a feladatnak eleget tenni.

Tavaly, amikor családnapokon voltunk, a két kicsivel eljutottam a Kápolnába, és éppen azon morfondíroztam, hogy apaként, családfőként merre kellene továbbmennünk (mert azt már éreztem, hogy Óbudavárral megint életünk egy állomásához értünk). Tetszett nagyon a családnapok lelkülete, de azért volt bennem tartózkodás is. Nekem elsőre soknak tűnt a Mária-tisztelet, és kicsit soknak az, amennyit Kentenich atyáról hallottunk. Míg gondolkodtam, imádkoztam, magamban küzdöttem és viaskodtam, Ábris fiunk aludt a babakocsiban, az alig több mint kétéves Emma pedig ott rajzolgatott mellettem, és egyszer csak megszólalt:

– *Csak lehet mást szeretni.*

– *Kit lehet mást szeretni?* – kértem tőle.

Kis szünet után Emma így szólt:

A hirtelen hidegzuhany nem fejezi ki eléggé azt az állapotot, amit én akkor, ott megéltem. Választ kaptam! Mária a kis kétévesünket kérte meg arra, hogy mondja el nekem, a „nagy felnőttnek”, hogy mennyire szeret minket! Hogy ne féljek Őt szeretni, ne féljek hozzá imádkozni, és kérni, ha nehézségek adódnak az életünkben. Hoztunk is MTA képet, és elkészítettük otthon a magunk kezdetleges kis Háziszentélyét – először még korszó nélkül –, ami előtt esténként a gyerekekkel együtt imádkoztunk. De akkor még Máriát nem vettük eléggé komolyan, viszont ő így is türelmes volt velünk.

Aztán valamikor decemberben vettem egy „korszónak való”-t, de a kép és

a korszak csak februárban „találkoztak”. Akkor kezdtünk el írni Máriának. Az apropót pedig a 2015 tavasza óta felújítás alatt levő családi házunk adta. A pénzünk elfogyott, és a felújítást már nem tudtuk folytatni, csak nagyon apró lépésekben.

Mivel már sokat hallottuk, hogy a Szűzanya segít gyermekein, arra gondoltunk, hogy megkérjük Őt, segítsen továbblépni. Leírtuk a kérésünket és sok más imaszándék (rokonok, barátok, érkezőben levő pici gyermekek, családjuk ügyes-bajos dolgai) mellett ezt a kérésünket is betettük a korszakba. Nem telt bele néhány nap, amikor egy hozzánk nagyon közel álló házaspár kérte, hogy maradjak még nálunk kicsit beszélgetni. A beszélgetés során elmondták, hogy szeretnének anyagilag segíteni nekünk, hogy a házunkat be tudjuk fejezni. Persze csak ha elfogadjuk.

Már akkor tudtam, hogy a Szűzanya keze van a dologban ☺, csak azon gondolkodtam, hogy mindezt hogyan fogom elmondani feleségemnek. Végül arra jutottam, hogy megkérdezem tőle, hogy ő hogyan képzei el, Mária milyen formában fog segíteni nekünk a felújításban (persze én már lépéselőnyben voltam ☺)? Míg ő gondolkozott, elmeséltem, miért kérdezem és azt is, hogy szerintem Mária „ugrott be” a barátaink által. Kérésünket komolyan vette, és mint egy igazi gondoskodó édesanya, gyorsan segítségünkre sietett.

Felgyorsultak az események, és az idejű családnapokon – aztán a Házaspárok útja ünnepen – már azt dobtuk be az óbudavári korszakba, hogy segítsen októberben (mert október a Szűzanya hónapja) beköltözni új házunkba. Bízunk benne, hogy sikerülni fog.

Nagyon-nagyon sokszor éreztük és érezzük a Szűzanya gondoskodását, szeretetét. Tavaly választ kaptam arra a kérdésemre, hogy merre tovább. Az idejű Családnapokon pedig Mária elültette bennem a szeretetszövetség gondolatát. De töprengő ember lévén, és ismerve magam, olykor hirtelen feltörő lelkesedésem, erről csak feleségemnek merem beszélni, és abban maradtunk, hogy ha ez a mi utunk, akkor az

idő múlásával a gondolat nem fog halványulni. Így is lett. A gondolatot tett követte, és elmentünk egy számunkra kedves schönstatti házaspárhoz, akiktől sok-sok kérdésünkre választ kaptunk a közösséggel, a szeretetszövetséggel kapcsolatban. Így most már nem az a kérdés számunkra, hogy szeretnénk-e életre szóló szeretetszövetséget kötni Máriával, hanem hogy mikor és hol lenne erre a legmegfelelőbb és legméltóbb alkalom.

A hirtelen hidegzuhanys nem fejezi ki eléggé azt az állapotot, amit én akkor, ott megéltem. Választ kaptam!

Kisfecó

Gábor: 2016 februárjában újságolta a hírt a feleségem, hogy babát várunk. Szám szerint a kilencediket. Hitenkedve fogadtam, örömmel és meglepetten. Már az előző gyerkőcöt is prémium babának tartottuk, mert Ancsa már 44 éves volt akkor. Persze főleg neki volt nehéz elfogadni, hogy most 46 évesen újra kezdődnek a rosszulletek és a többi kellemetlenség. Szerencsére a gyerekeink kitörő lelkesedéssel fogadták a hírt, és ez sok erőt adott mindkettőnknek.

Láttam Ancsán, hogy komoly félelmekkel kellett szembenéznie, és hogy egyáltalán nem volt könnyű igent mondani az új babára.

Ancsa: Mikor megtudtam, hogy babát várok – Zakariás módjára – nem akartam elhinni (elmúltam 46 éves). Még aznap éjjel Isten megkérdezte tőlem álmomban, hogy akarom-e őt vagy sem. (Annyira picike volt még!) „De hisz ő az én gyerkem!” – villant át rajtam. Fejjel kimondtam az igent, de nagyon nehéz időszak következett tele félelmekkel, rosszullettel. Egyre erősebb lett bennem az érzés: Isten nem „véletlenül” küldte őt. Akarta, hogy legyen. Ennek a babának komoly küldetése van! – gondoltam.

Ezt erősítette meg az a csoda, hogy komplikációk nélkül született meg egészségesen, annak ellenére, hogy virgoc magzat korában két csomót is kötött a köldökzsinórra.

Gábor: Telt-múlt az idő. Október lett, és 20-án több téves riasztás után végül

is gond nélkül megszületett Ferkó, vagy ahogy inkább hívtuk, kis Fecó. Vidám életérős kis fickó volt, a testvérei ajnározták, aminek szemmel láthatóan örült. Ancsa is nagyon sok szeretettel vette körül.

Én szép lassan szoktam bele a gondolatba, hogy tizenegyen vagyunk. Elég sokat dolgoztam abban az időszakban, így kicsit kevés időt töltöttem vele. Ezt most már nagyon bánom.

Egy februári reggelen – második lányunk huszadik születésnapján – Ancsa sikoltására ébredtem. Fecóka volt a kezében és rögtön láttam, hogy nagy baj van. Véraláfutásos volt az arcocskája, és éreztem, hogy teljesen kihűlt már.

Ész nélkül beugrottunk a kocsiba és elvittük az 500 méterre lévő mentőállomásra, ahol tapintatosan közölték

velünk, hogy nincs mit tenni. Az éjszaka folyamán valamikor leállt a légzése (bölcshalál), és a Mennybe költözött. A legkisebb lett a legnagyobb.

Ha nehéz volt elfogadni az érkezését, most lett igazán nehéz elengedni őt. Vidám volt, kedves, életerős, és szépen fejlődött. És arra ébredtünk, hogy többé már nincs velünk.

Ami ezután következett, egy gyötrelmes, de mégis szép időszak volt. Az együttérzést és a szeretetet különlegesen intenzíven tapasztaltuk meg. Olyan érzésünk volt, mint Péternek a vízen járásnál. Ha levettük a szemünket Istentől és az örök életéről, azonnal süllyedni kezdtünk az önsajnáltságba, kétségbeesésbe, értelmetlenségbe. Egy hétig a nappaliban aludtunk mind a nyolc gyermekünkkel, és minden este a rózsafüzért imádkozva aludtunk el.

Anca: Még aznap este levelet írtunk kis szentünknek – ki-ki saját maga –, hogy mit is jelentett ő számunkra. Azóta mindnyájunknak van egy „kis Fecó” füzet, amiben a levelezéseinket, kapcsolatunkat folytatjuk, beszélgetünk vele, ahogy pici korában is elmondtuk neki a dolgainkat. Akkor is megértő mosollyal hallgatta a problémáinkat, mint most is a Mennyből.

Isten nem azt nézi, hogy mi mit szeretnénk, hanem azt, hogy mi tesz nekünk jót. Ez a nevelési irányelv sokszor nem tetszik a gyerekeinknek. De nekünk is fájdalmas lehet. Egy dolog nagyon fon-

tos és egészen biztos: ISTEN SZERET! Bármit kapok tőle, az jó nekem.

Az a gondolat, hogy Isten szeret, igen erős fogódzó számomra történetünkben, és számtalanszor erőt, vigasztalást adott. Sőt! Örömet! Belső békét, lelki megnyugvást. Belső bizonyosság van bennem, hogy így van ez jól. Így a fájdalom egészen más. Még belső mosolygásra is futja.

„Ha Isten valamit elvesz, akkor hiszem, hogy valami szebbet akar adni az embernek” – kaptam nagyfiunktól aznap este Böjte Csaba atya idézetét. Ez a „szebb” minden bizonnyal kibontakozóban van. Isten végtelen bölcsességével tudja, hogy mire van szükségünk, és mivel szeret, meg is adja. Ha fáj ez nekünk, megvigasztal (mások által is), és megadja a fájdalomból születő mélység és szeretet ajándékát és gazdagságát.

Új látásmód az égi és földi világra. Kis Fecó ma is hatalmas ajándék és kincs számunkra, gyermekeink és környezetünk számára. Csak más-ként, mint ahogy azt előre elképzeltük. De tisztább, örökre tiszta.

A legkisebb előrement, s így lett közöttünk ő a legnagyobb.

Ő segít bennünket és gyerekeinket is ebben a földies világban az Isten felé vezető utunkon. Reális céllá tette számunkra az üdvösséget. Ezt a tapasztalatot nem kaphatták volna meg útjukat kereső kamaszaink tőlünk. Olyan nevelőt kaptunk Istentől kis Fecó személyében, aki sokkal hatékonyabban képes hatni gyereke-

Ha nehéz volt elfogadni az érkezését, most lett igazán nehéz elengedni őt.

inkre bizonyos területeken, mint amire mi képesek volnánk.

Gábor: Sokat gondolkoztam rajta, vajon a Jóisten miért engedte, hogy így történjenek a dolgok. Miért volt a kilenc hónap, aztán a 107 nap, amit velünk töltött? Emberileg annyira értelmetlennek tűnik. Aztán az jutott eszembe, hogy az ő szemszögéből minden másképpen fest. Az ő élete egy beteljesült élet, és most már örökké Istennél van.

Csattanós útmutatás

Egy barátom mesélte, hogy mennyire megromlott kapcsolata a feleségével, mert „bedarálta a munka”, és nem maradt ideje a családjára. Mésébe illő kincstári tanácsaim voltak számára: „Jól tudod, hogy a halálos ágyadon nem azt fogod sajnálni, hogy miért nem dolgoztál többet.” „Nem a pénz a fontos, hanem a családi boldogság.” „Kell tudni nemet mondani.” Stb., stb., stb.

Én végeztem a magam munkáját, ahogy korábban. Telt-múlt az idő, és jött egy időszak, amikor két munkahelyen kezdtem dolgozni, és emellett még számos megbízást is elvállaltam. Nem a pénz motivált, mert meg tudtunk élni, nem is a család elől menekültem a munkába, hanem büszke voltam teherbíró képességemre. Fél év után kezdtek sűrűsödni a dolgok, illetve kezdtem egyre rosszabbul érezni magam: mentálisan és fizikailag egyaránt. Hajnalban ötkor keltem, mert csak így tudtam eleget tenni a feladatoknak. A feladatok elvégzésének

Rita lányunk Ferkó hazamenetele előtt néhány nappal – Anca kérésére – jónéhány fényképet készített róla. Ezek a képek különlegesen számomra. Az a tiszta nevetés, öröm, ami sugárzik róluk – azt hiszem – egész életünkben velünk marad. Nem úgy, mint emlék, hanem úgy, hogy ő már ebben a boldogságban él, nevet ránk a Mennysországból, és várja, hogy újra együtt legyünk.

minősége romlott, ahogy a közérzetem is. Már elmaradtak a hajnali futások, az esti kosarazások. Nem szólt másról az élet, mint a munkáról, illetve otthon a gyerekek neveléséről. Azután adódott néhány újabb feladat: néhány gyermek különórára szállítása, a plébánián való éjszakába nyúló aktivitás. Azt éreztem, hogy egyre nehezebben húzom fáradt tagjaimat. És az, ami addig élvezetet okozott: munka, gyerekekkel foglalko-

zás, házastársi beszélgetés mind súlyos teherként nehezedett rám. S a fő kihívás, hogy el ne aludjak ezek alatt. Kemény fából faragtak, ezért nem roppantam össze. Növeltem a fordulatszámot: néha háromkor, néha négykor keltem.

Ebben az időszakban kellett vidékre járnom képzéseket tartani. Az egyik ilyen útról hazafelé jövet 130 km/h-val haladva az autópályán, a külső sávban a szolgálati autó hirtelen bizonytalanná vált, a kormány irányíthatatlanná. Fékeztem, hogy megálljak, de az autó megpördült a tengelye körül, és feje állt az útmenti árokban. Nem tartott tovább öt másodpercnél az egész folyamat. Máig felejthetetlen pillanat a pörgés, amikor már elvesztettem az uralmat a jármű fölött és hátradőlve vártam, hogy mi lesz. Nagy béke volt bennem: ez már nem rajtam múlik, itt én csak várhatom a végkimenetelt. „A halál a kapaszkodók elengedése és Isten tenyerébe csúszás” – mondta II. János Pál pápa. Ezt a megnyugtató érzést éltem át.

Azon vettem észre magam, hogy lógok a feje állt autó tetejéből, és a biztonsági öv tart csak. Ez sem tartott sokáig, mert azonnal kiszedett a mögöttem jövő autó sofőrje. Mire összeszedtem magam, ő már szólt a rendőrségnek, tűzoltóknak. Vízrel itattak, mert elsőre meg sem tudtam szólalni. A telefonom beszorult az autó karosszériájába, de a mögöttem jövő autó sofőrje készségesen mindent intézett saját készülékén. Miután kiderült, hogy semmilyen személyi sérülés nem történt, a közutat sem rongáltam meg, illetve nem vagyok vétkes a durrdefekt miatt bekövetkezett balesetben, és nem vezettem ittasan, a szervek távoztak. Várhattam a vonatát este kilenc

körül az autópálya mellett 150 km-re otthonomtól. Feleségem megérezte a bajt: folyamatosan hívott. Ennek köszönhetően találtuk meg a sötétben az összegyűródött karosszériában a telefonomat, s tudtam vele beszélni.

Várakozva a vontatóra volt időm egy kicsit számot vetni a történetekkel. A részletek mind arról tanúskodtak, hogy terv van még velem.

A szalagkorlát épp ott hiányzott az út széléről, ahol az autóm kipenderült. 100 méterrel később már egy betonpillérbe szálltam volna bele. Ha a belső sávban haladtam volna, a belső korlátnak csapódok, esetleg a szembe sávba repül át a járművem. A mögöttem jövő nem jött belém.

Ennyi véletlen nem véletlen. Épp ott hengeredtem be egy pázsitos árokba, ahol az autó ugyan totálkáros lett, de én nem. Édes feleségem otthon nagy öleléssel és sok könnyel várt. Ő fogta fel egyedül a családból, hogy mi történt, a gyermekek csak tudomásul vették, hogy megjött a papa, ha kicsit későn is.

Balesetem a „jobb esetem”: egy óriási felkiáltójel a számomra, hogy változtassak az életemen. Szükség van rám a házasságomban, családomban, de nem ilyen életmód mellett. Minimum sávot kell váltanom. Biztosan van, aki halkabb jelet is jól érzékel. Nekem, úgy látszik, szükségem volt egy nagy megrázkódtatásra, hogy észrevegyem az útmutatást.

Egy-két hónap eltelt mire sikerült kikeverednem a pörgésből, és lecsontoznom helyzetemet egy nyolcórás munkahelyre. Feleségem pedig azért hálás, mert a Szűzanya tervei egyeztek az övével: kellek még.

Koronázás ??!

Nem voltam híve a koronázásnak. Szocialista világban nőttem fel, amikor királynak vagy királynőnek lenni nem volt dicsőség. Ráadásul erős szociális érzékenységgel vagyok megáldva, és már gyerekkoromban is zavart, hogy amíg a régi királyok „dözsöltek mindenféle jókban”, addig a szegény nép jó, ha éhen nem halt. Gondoljunk csak Bánk bán Gertrudisára, vagy a Marie Antoinette-ről szóló anekdotára („Ha nincs kenyér, egyenek kalácsot!”), vagy a bajorországi kastélyokban látható mérhetetlen pazarlásra. Mindezek miatt én a Szűzanyát (aki végtelenül kedves és irgalmas) nem akartam a „királynő” számomra kétes értékű címével felruházni.

Aztán egyik reggel arra ébredtem, hogy legnagyobb gyermekem (aki egyébként már felnőtt) nagyon rosszul van. Fájt a hasa, hány, nem tud enni. Eleinte azt gondoltam, hogy biztos valami vírus, de a rosszullet nem akart múlni. Egymás után jöttek a tünetek, amik egyre jobban aggasztottak. Fiamnak sajnos már nagyon sok betegsége volt, többek között hasi, bélműtétei is, tehát nem volt indokolatlan az ijedtségem. Másnap éjjel P.-nek még mindig nagyon fájt a hasa, nem tudott aludni sem. Megtapogattam a hasát, és kőkeménynek éreztem. Előkerültek gondolatomban a korábbi műtét képei. Szinte már láttam magam előtt, hogy ismét kórház, műtét, fájdalom..., mert annyira hasonlítottak

a tünetek a régebbi betegséghez. Éjszaka közepén a Szűzanyához fordultam a háziszentélyben: „ha ezt megússzuk, akkor megkoronázzlak”!

Reggel kihívtam az ügyeletet. A kedves ügyeletes doktornő végighallgatta a problémát, alaposan megvizsgálta P.-t, és azt mondta: „Asszonyom, önnek valóban nem alaptalanok a félelmei, de jelen esetben nincs szó semmi súlyos bajról, jók a bélhangok, pár nap alatt el fog múlni a betegség.”

Azóta jól vagyunk. Olvasgatom a koronázásra előkészítő könyvecskét, és készülök október hetedikére.

„Mária házában otthon vagyunk”

Nagycsaládos álom

Egyedüli gyermekként nevelkedtem, szüleim nem voltak hívők. Emlékszem, egyszer iskolai feladathoz a Bibliát a szomszédból kellett kölcsönkérnem. Nagypapa hívott magával néha-néha a „szomszédba” – mivel egy kicsi templom mellett laktak, de a vallásos nevelés kimaradt a gyermekkoromból.

Életem nagy fordulópontja középisolás koromban jött el. Egy fantasztikus osztálytársat – majd barátnőt – kaptam ajándékba, aki elkezdett mesélni nekem a hitről, a Jóisten szeretetéről, arról a boldogságról, melyet addig nem ismertem. Szentmisére, közösségbe hívott, de én nem mertem vele menni, hiszen egyáltalán nem ismertem a miseszövegeket, nem tudtam, hogyan kell köszönni, ha a templomba lépek, mit kell válaszolni, mikor kell letérdelni vagy éppen felállni a szentmise alatt.

Segítségül könyveket kaptam tőle (Beszélgetés a Mesterrel, Újszövetség), melyekből 15-16 évesen(!) megtanulhattam otthon fejből a Miatyánkot, Üdvözlégyet és a többi imádságot. Még ekkor is félttem, de biztosított kedves örangyalom, hogy majd mellém ül a templomban, és mindenben segít.

Valahogy így indultam el az úton a Jóisten felé.

Ez már önmagában is csodának mondható, de ezenkívül életem még egy csodálatos élménye kapcsolódik barát-

nőm nevéhez. Ő ugyanis egy tízgyermekes család tagja volt, számomra pedig rendkívül izgalmas volt belelátni egy igazi nagycsalád életébe – és szájátva bámulni ezt az életformát, mely nekem teljesen ismeretlen volt. Lenyűgözött az otthonuk, a rengeteg szoba galériákkal, a konyha a hatalmas fazekakkal, lábasokkal. A padokkal körülvett nagy ebédlőasztal, a mosogatónak használt kád, és még mennyi, számomra addig ismeretlen dolog teljesen elbűvölt engem.

Ahogy beléptem, az előszoba szép, rendezett volt, sohasem volt rendetlenség, és ami a legkülönösebb: mindig CSEND volt. Ezt egyébként azóta sem értem – ha jól emlékszem, az volt a magyarázat, hogy az Édesanya a pici babával bent pihen a hálószobában. Mindig nagyon jól éreztem náluk magam, hálás voltam, hogy befogadtak. Pedig anyukám hányszor intett: miért megyek oda még én is tizenegyedik gyereknek?

De micsoda nagyszerű élmények értek ott! Mint például a hajnali, közös

úszás során látni, hogy nem a szülők hordják uszodába a gyerekeket, hanem a nagytestvérek hozzák és tanítják úszni a 2-3 éves piciket. Az uszodából hazafele menet pedig velük együtt bevásárolni, cipelni a 10 kiló kenyeret, 6 liter tejet – felfoghatatlan mennyiség volt számomra –, majd náluk közösen megreggelizni, az a légkör, az a hangulat örökre belém ivódott. Náluk hallottam először az étkezés előtti és utáni imát – erre többféle jópofa dallamuk volt, mindig sok nevetés, jókedv kísérte az együttlétet.

Péntek esténként megnyitották otthonukat, és a családdal együtt imádkozhattak ismerősök, barátok a rózsafüzért. Én is náluk hallottam először, itt tanultam meg.

Mindez olyan erős, mély benyomást tett rám, hogy elhatároztam: ha majd eljön az ideje, én is sok gyermeket, nagycsaládot szeretnék, de legalább egy olyan férjet, akinek sok testvére van!

Istennek Hála és Dicsőség!

Mi is nagycsalád lettünk. Négy csodálatos gyermeket nevelünk, megismertünk Schönstattal, igyekszünk az Óbudaváron kapott rengeteg kegyelmet a mindennapokban is megélni. És bár édesanyaként sokszor úgy érzem, meghaladja képességeimet a nagycsalád közben tartása, bízom a Szűzanya gondoskodásában. Kérve nevelői segítségét egy pillanatra sem bántam meg, és minden percben hálás vagyok az Úrnak, hogy a vágyam teljesült, meghallgatta imám.

Lellénk

Lelle a konyhai pultnál állt és kedélyesen falatozott, amikor vasárnap este a nagylányommal befutottunk egy balett előadásról. Csatlakoztunk hozzá és körülnéztünk: barátaink családja és a mieink órák óta remekül bandáztak, igazán jó ötlet volt tőlük, hogy beugorjunk a nagy műtét előtti ölelés-gyűjtésre, lazulásra! Elnéztem a 13 éves Lellét, és azonnal látszott, hogy tévedtem: nem kell bátorítani és lelket önteni belé, mint ahogy készültem. Mi imával alapoztunk az ő szívűműtétére, és láthatóan benne is helyre került sok minden – akkora nyugalommal mondta: „Rajtam úgysem múlik semmi, miért izguljak?” Igaz is: kicsi korában annyi

műtéten ment már keresztül, valójában csoda, hogy él – és ahogy él... két éve együtt éltük át Rómában az ő személyes pápai áldását. Nehéz műtét persze, billentyűt és eret cserélni, de hát ezt a lányt szinte csak hátba kellett vágni, hogy „Na, aztán siess kifelé, a nyáron még van közös programunk!”

Másnap Lelle indult a kórházba, színes ágyneműjét a vidáman dekorált ágyon hagyta kihajtva. Kedden reggel az orvosok megkezdték a nagyműtétet, felkészülve a többórás feszült koncentrációra. Este kaptuk a hírt, hogy az új keringési rendszer nem áll fel. További órák küzdelme után látszott, hogy az egyik szívfélnek átmenetileg motoros

támogatást kell adni, a mellkast nem tudják zárni. Így fejeztük be a napot, az imák felizzottak, és patakokban folyt a könnyünk az anyuka nap végi mondatától: „Szeresetek nyitott szívvel...”

A következő napi hatalmas remény, ima és bizakodás ellenére Lelle állapota tovább romlott... súlyos oxigénhiány és belső szervi zavarok miatt a másik szívfelet is műszívre kellett kapcsolni. Lelkileg a legnehezebb délelőtt volt: tudtam, hogy Lelle zuhan..., hogy csak az imaháló tarthatja meg, és feszült is a háló..., de minden porcikámban éreztem, hogy Lelle pengeélen táncol. De hol táncol, hol vagy most Lelle... mintha útra kelt volna, és szabadon kiruccanna a lelke itt, a patakánál, ahová kollégáim küldtek ki szellőzni. Mert bent csak ráztam a fejem, hogy nem-nem, ez nem lehetséges, és pláne nem erről volt szó, és nem adom, és nem adjuk Lellét. De a könnyed kiruccanást röppenő Lelle-

lélek képe meghozta a szívembe a bizonyosságot: ő a legjobb helyre igyekszik, és nem dolgozik tudni, hogy mikor ér oda... most vagy évtizedek múlva. Megszületett bennem az elengedés – annak ellenére, hogy megmaradt a ragaszkodás ehhez a drága lányhoz.

Lelle keringését a két motor tartotta ébren, és napok küzdelme kezdődött az elsöprő vérzések és orvosi vészhelyzetek ellen. Minden eseményről azonnal olvastunk híreket, ahogy érkeztek a magashegyi túra metaforájaként megírt levelek. Imádkoztunk ott és ahol éppen ért minket, imádkoztak a gyerekeink, barátaink, közösségeink, és imádkoztak olyan kollégák is, akik egyébként nem gyakorolják a hitüket. Öleltük a testvéreket és szülőket, amikor tehettük, az ő otthonukban találtunk békét, amikor pattanásig feszültek az idegeink. Az örökké hiányzó vér is lett több mint elég – mentek a nyitott szívű ismerősök vért adni. Minden nap jöttek szembe olyan dolgok a saját életünkben, amiket máskor keményen megküzdöttünk volna, de most hagytuk megtörténni vagy elmenni. Sokat nevetünk Lellel közös életképeinken, sokat sírtunk, néha perlekedtünk az Istennel vagy féltünk; de nem tagadtuk le az érzéseinket. Nem volt értelme, Lelle ott feküdt nyitott mellkassal.

Amikor a következő vasárnapon Lelle annyi vért veszített, hogy nem lehetett ugyanolyan tempóban pótolni, a levegőnk is elakadt. Sokáig. De Lellét ebből a szakadékból is kiemelte az Isten, és mi ezt a bénultságot is magunk mögött tudtuk – miközben örökre megőriztük.

Az utolsó napokban egyértelművé vált, hogy Lelle saját szíve később sem

fogja tudni a keringést működtetni, és egyedül a szívátültetés lehet még megoldás. Reménykedtünk hát ebben. Mindennap új remény született, mindig új elfogadás és új elengedés.

Aztán elérkezett egy napsütéses csütörtöki nap, nagyfiam névnapja, ragyogó fényekkel. Bár az orvosok előző nap azt mondták, hogy a belső vérzések miatt nem valószínű, hogy a transzplantációhoz szükséges CT vizsgálatot el tudják végezni, én mégis nyugodt és vidám voltam. Sőt úgy éreztem: MOST, most kell egy nagy lendület! Valami nagy áttörés kell ma, és lesz is ma, érzem – írtam az anyukának is. Ő is hasonlót élt meg, és nem sokkal később hívott, hogy Lellét mégis szállítják a vizsgálatra. Nagy nekifohászkodás indult, de még a Lellenek oly kedves színes kézműveskedést sem hagytam abba – annyira rákacsintott ma ez is. Ő valahogy mindig ezt képviselte: a profán és a szent dolgok nem különválaszthatók, hanem egymásban élnek. Vidáman vártuk a híreket – de egészen késő délutánig nem jöttek. Valami más élet reménysége csillant aznap a szívünkben.

A vizsgálat eredménye végül lesújtó lett, a transzplantáció lehetetlenné és a műszíves kezelés értelmetlenné vált.

A szülők a vizsgálat után hármásban maradtak Lellel. Alvó lányukkal mindent átbeszéltek: elmondták, hogy milyen isteni otthon biztonságába indul, hogyan lesz a maradékkal, és milyen örömben fognak újra találkozni. Búcsúztak és útravalót adtak. Lelle pedig az elmúlt 17 nap egyik legerősebb választát a szülői szavakra: ölelésre induló mellkását. A karjait már a szülők emelték magukra és maradtak ebben az ölelésben.

Lelle saját szíve valóban nem tudott elindulni. Ő aznap késő este érkezett haza az Istenhez. Oda, ahova mindig készült, és ahol most is vidám, szabad és bohókás – mint annyiszor.

A szeretet pedig, ami Lelle körül felakadt az ő összes éveiben, és főleg az utolsó hetekben: megmarad és épít – máris annyi mindent épített, gyógyított.

És Lelle azóta sem szűnik meg ránk mosolyogni; hát mi is sokszor nevetünk vagy sírunk. Boldogan, hogy a mi Istenünk teljes örömeiben játszadozva él. És fájdalmasan, amikor a kihajtott színes ágyneműt nézzük, ami várakozón fodrozza Lelle kis gyűrűseit.

Most is, hogy megfordulok, itt látom az ő lányos fehér íróasztalát – az én kislányom kapta meg és boldogan használja. Lilára festettük mögötte a falat, színes papírlapkék röpködnek fölötte, és a hajlongó lámpákra egy kicsi színes selyemvirág koszorú került. Mint Lellenek örökálvo fejére a temetésen, és mint az egyetlen égi koszorú odaát. Az ének is gyakran felcsendül, amit Lelle nemrég énekelt az iskolai ünnepen angolul. Ez a dal végigkísérte az elmúlt hónapjainkat, és most már velünk is marad:

„Úgy tűnik, minden
amit láttam, a küzdelem...
hát lerázom ezeket a nehéz láncokat,
letörlöm minden foltját:
már nem az vagyok, aki voltam.
Mert új nevem van, új életem:
nem vagyok ugyanaz
s remélem, ez majd hazavisz engem...
Meváltott vagyok,
megszabadított vagyok.”

A Szűzanya mint időjárás-felelős

Az idén májusban a legkisebb fiunk ballagására készültünk Pannonhalmára. Esett az eső, és az előrejelzés sem kecsegtetett semmi jóval. A vasútállomáson vettük fel édesanyámékat, akik szomorúan mondták az autóban, sajnos nagyon rossz időnk van, nagyon meg fogunk ázni. A középső, szintén Pannonhalmán végzett fiunk, ekkor megszólalt, és a legnagyobb biztonszággal azt mondta: Meglátjátok, mire odaérünk, sütni fog a nap. Még soha nem volt rossz idő a pannonhalmi ballagásokon. A bencések kiimádkozzák a szép időt. A Bakonyon átkelve vékonyodott a felhőtakaró. Pannonhalmán már sütött a nap, és az egész ünnepnapot szép, nem túl meleg, napsütéses időben tölthettük együtt.

Egondolkoztam, hogy mi a helyzet az óbudavári Schönstatt Központban, a szentélynél. És bizony, még itt sem volt egyetlen ünnepünkön sem rossz idő. Annak idején, amikor a kápolna elkészült, és a szentelés időpontjáról döntöttünk, többen mondtuk Róbertnek, hogy nem lesz jó egy visszatérő ünnepnapnak ilyen kora tavaszi időpont, hiszen akkor még havazhat is. De ő azt válaszolta, nem lesz ebből semmi gond. Ez nem lényeges szempont. A szentelés előtti hétvégén még hó feküdt a tájon, de a szentelés napján igazán szép időnk lett.

Azóta minden évben így van ez. 2012. március 31-én például piros figyelmeztetés volt érvényben az orkánerejű szél miatt. Ötven-hatvan kilométerre Óbu-

da-vártól még tombolt is a vihar. Álljon itt egy rövid részlet az aznapi hírekből:

„Kidőlt fák és sérültek – pusztított az ítéletidő (Forrás: MTI)

2012. március 31., szombat 18:24

Mintegy félszáz esetben intézkedtek az Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság (OKF) tűzoltóegységei a viharos szél okozta károknál szombaton országsherte – közölte a szervezet helyettes szóvivője az MTI-vel.”

Mi pedig szép tavaszi meleg napsütésben, lengedező szellő mellett ünnepeltük a kápolnaszentelés évfordulóját, több mint kétszázan.

A legfrissebb emlékem pedig az idei házaspárok útja évforduló, amikor az előrejelzések szintén viharos, hideg és kellemetlen időt ígértek. A rendezvény

ideje alatt azonban csak pár csepp eső esett, egyébként gyönyörű, kellemesen meleg időnk volt.

Megpróbáltam felidézni, hogy szoktunk-e imádkozni a jó időért a rendezvényekhez, és bizony arra kellett rájónom, hogy legalábbis én, elég ritkán. Így arra kell gondolnom, a Szűzanya ajándéka a szép idő a Schönstatt Család számára.

Szíverősítő szippantás

Az iskola, ahová gyermekeink járnak, emelt szinten tanítja a német nyelvet, s nagy hagyománya van a cserediák programoknak.

Így elsősülöttünk hetedik évfolyamában érkezettnek láttuk az időt, hogy ő is alámerüljön egy intenzív hétbe: német családnál töltsön egy hetet, majd együtt hazatérve mi is vendégül lássuk a bajor kortársat.

Fiunk felve, de elszántan el is utazott néhány osztálytársával, két kísérőtanárral Németországba, hogy ott egyesével szétszórva éljenek egy-egy családnál.

Első este a családi vacsora után a vendéglátó srác, Hans felkísérte a szobájába a fiunkat, port töltött a tenyerébe, s azt mondta:

– Ezt fel kell szívni az orrodba. Jó lesz, meglátod. De ne szólj a szülőknél! Fiunk rettenetesen megijedt.

Elutasította, s alig várta, hogy elmehessen a vendégszobába.

Én éppen családcsoporthunk találkozásán meséltem lelkesen, milyen nagy-szerű, hogy a legnagyobb gyermek végre

Azt is megfigyeltük, hogy az Óbudavárnak otthont adó Nivegy-völgyben kevésbé tombolnak a viharok, ritkábban okoznak károkat, mint a tágabb környezetünkben. Nagyon gyakran fordul elő szivárvány is a völgyben. Szeretjük ezt mind Szűzanyánknak, a szentélyből áradó, védelmező kisugárzásának tulajdonítani.

beszélni is fogja a tanult idegen nyelvet, mikor pittyent a telefonom: „Megerkeztem. Anya, ne ijedj meg, de Hans valami barna porral kínált. Orrba kell szívni. Nem akarok botrányt, de félek.”

Kedves csoportvezetőnk javaslatára azonnal imádkozni kezdtünk Daniért. Nagyon sok erőt adott.

Egész éjjel cseteltem a fiunkkal. Dicsértem, vigasztaltam, biztattam, de közben én magam is rettenetesen féltem. Fél-tettük. Ketrebe zárt nőstény vad esete.

Hagyni, hogy egyedül boldoguljon, megerősödjön, edződjön – de egyúttal megvédeni őt, megteremteni 1000 km távolságból a lehető legnagyobb biztonságot a számára. Hogyan? Sok-sok kérdés, kétségbeesés, vád, düh, de legfőképp hatalmas aggódás és dagadó büszkeség tombolt bennünk, szülőknél. Büszkeség, hogy Dani rögtön nemet mondott, s felvette velünk a kapcsolatot. Aggódás, mert a Google szerint a „barna por” hero-intól a kakaóporig sok minden lehet.

Farkasokat nevelünk, s erős, szabad személyiségeket. Elérkezett az egyik

nagy vizsgánk. Magadhoz vonzod az ifjú szíveket, Királynőnk, ezt ígérted. Vigyázz, kérlek, a gyermekünkre! A mi karunk rövid, a Te oltalmad határtalan!

Reggelre a magyar kíséző tanároktól annyit sikerült megtudnunk, hogy a német kollégák szerint nagy valószínűséggel tubákot kínált a srác Daninak, ami nem veszélyes. Porrá őrlött dohány. Nagy divat a német kamaszoknál.

Jó hír volt, hogy nem kemény drogot kínáltak elsőre a fiunknak, de Dani bizalmát – érthető módon – nem nyerte vissza(?) a vendéglátó fiú. Továbbra is szorongott, hogy mi fog történni vele ezen a héten, hová viszik, mibe vezetik még be.

Kemény megpróbáltatás volt az a hét a fiunknak, de sok gyümölcse lett. Soha ennyit még nem leveleztem vele.

Szívembe véstem 14 éves kamaszunk egy-egy mondatát. Pl. „Jól kitalálta a Jóisten a családot: olyan biztonságot ad!”

A vendéglátó család – érezve Dani zárkózottságát – tejbenvajban fűrosztotta őt a maga módján. Napi két-három 16 éves kortól ajánlott film vetítése a külön szobájában (németül), gyorséttermi étkezés – bármi is, bármennyit. Korlátlan wifi és foci – egy kis tubákkal fűszerezve – éjjel-nappal. Alapjáraton egy kamasz fiúnak jelenthetné a földi paradicsomot

ez a helyzet. Épp ezekben az örömeinkben korlátozzák őt konzervatív, maradi ősei. De ebben a közegben, ekkora adagolásban undorodott Dani ezektől a lehetőségektől! Nem volt betervezve ez a vonal sem, de utólag hálásak vagyunk érte.

A vágyott célt is elértük: beszélnie kellett sokat az idegen nyelven, s kiderült, hogy tud.

Nagy-nagy boldogság volt a hazatérése! Picit beárnyékolta, hogy a srác is vele jött egy újabb hétre, de ez már a mi kihívásunk volt. Élményekkel gazdagítani egy korlátok nélküli, lázadó fiatalembert.

Nem tudtuk mindenre felkészíteni előre a fiunkat. De nagyon jó volt élvezni a bizalmát, csodálni a kitartását, erősségét, s végtelenül hálásak vagyunk Királynőnknek, aki vigyázott az ifjú szívre!

Vigyázz, kérlek, a gyermekünkre! A mi karunk rövid, a Te oltalmad határtalan!

Mária megnyert magának

N ehéz szavakba öntenem Máriának azt a szelíd, láthatatlan, alázatos, de mégis erős hatását, amit eddigi életemben gyakorolt rám.

Az iránta való szeretet, tisztelet magjait nagymamáim vetették belém. Gyerekkoromban apai nagymamám lefektetésünk után leült egy gyertya mellé, és félhangosan mondta a rózsafüzért. Utána beszélgetett a Szűzanyával és az Úr Jézussal. Ilyenkor nemegyszer sírt. Mindezt csendben figyeltük az ágyból.

Anyai nagymamám a háború alatt végig viselte a rózsafüzért a csuklóján. Százszor is meghallgattuk tőle, hogy a Szűzanya hogyan mentette meg őt kétszer is. Egyszer egy orosz katona zaklatá-

sától, másszor egy becsapódó gránáttól, amikor imádkozta a rózsafüzért a templomban. Az első esetben belső hangot hallott, hogy adj a katonának az óráját, a másik esetben, „mintha valaki fülön csípte volna”, a másik oldalra lökte. A gránát pont az imázsamolyt temette maga alá, ahol az imént imádkozott. Mária közbenjárói szerepe ezekkel a történetekkel erősen belém vésődött.

Kislányként kerültem a Regnum Marianum közösségbe, ami még inkább Máriára fordította a figyelmemet.

14 éves voltam, amikor szüleim házassági évfordulójuk alkalmával elutaztak a tenger mellé. Édesapám az első napon belefutott a tengerbe. Édesanyám akkor – az ottani ortodox templomban – felajánlott hármunkat a Szűzanyának, hogy onnantól legyen Ő a társa nevelésünkben.

Édesapámmal utazott el, és Máriával tért haza. Ez a felajánlás nagyon mélyen hatott rám.

Szűz Mária egy életre megnyert magának, de a rózsafüzérrel még sokáig nem tudtam mit kezdeni. Csak azért imádkoztam, mert számtalan helyen kérte. Gondoltam, ha ennyire nyomatékosan kéri, akkor jó oka van rá. Szépen lassan megszerettem, nagyon erős élmények kötnek ehhez az imamóddhoz. Minél közelebb kerülök Máriához, annál közelebb érzem magam Jézushoz, különösen az Oltáriszentségen keresztül. Kézen fogott, hogy Szent Fiához vezessen. Számomra ebben rejlik az Ő nagy titka.

Szűz Mária – az én királynőm?

Szűz Máriáról soha nem a királynő jut eszembe, még akkor sem, ha sok képzőművészeti alkotáson így ábrázolják, és Schönstattban – Óbudaváron most sokat beszélünk erről.

Lehet, hogy a királynő-képünkkel van a baj? Mi jut eszembe arról a szóról, hogy „királynő”? Néhány országban a XXI. században is vannak királyok és királynők, de ezek számomra egzotikus és távoli figurák. Királynők „régén” éltek, ill. ők számomra mesehősök.

A királynőről a sakkjáték jut még eszembe. A sakkban a királynő a legértékesebb játékos, elvesztése legtöbbször a játszma kimenetelét eldönti.

A fentiekből levezethető, hogy Máriáról miért nem a királynő jut eszembe, de egy kicsit folytatva a fenti gondolatfoszlányokat hamar eljutunk Szűz Máriához, a mi királynőnkhez!

Néhány hónapja láttam a II. Erzsébet fiatakoráról szóló sorozat (The Crown) néhány epizódját. Ez alapján megváltozott az elképzelésem, mert az emberi

oldalt és a szolgálatot is jól bemutatja ez a film: milyenek egy „nagy ember” hétköznapijai, milyen az, amikor valaki másokért él úgy, hogy azok ezt nem is veszik észre. Ezeket a mondatokat Szűz Máriáról is leírhatnánk!

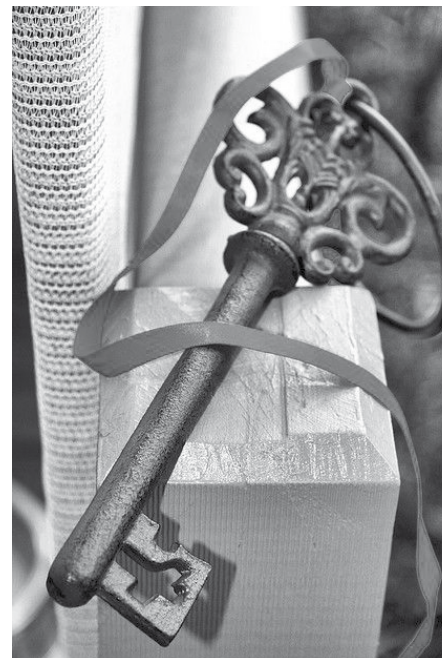
Igaz, hogy a sakkban a királynő fontos szereplő, de a játszmát akkor veszem el, ha az ellenfelem a királyomnak mattot ad, tehát a király a legfontosabb. A sakkban a királynő a legértékesebb játékos, elvesztése legtöbbször a játszma kimenetelét eldönti.¹ Schönstatt egy máriás mozgalom, de a középpontban Jézus van, és Mária segít abban, hogy Jézushoz eljussunk. Meg lehet nyerni a sakkjátszmát királynő-hátrányból, csak így nehezebb... Máriával könnyebben eljutunk Jézushoz, mint nélküle!

Az élet nevű nagy játszmában miért ne vegyük igénybe az égi királynőnk segítségét? Ne mondjunk le a társaságáról, ne mi tüntessük el önként a környezetünkben, inkább minden nap hívjuk segítségül:

Égi édesanyánk, Világ Királynője!
Nevednek erejével zúzd össze a sátánt minden eszközével együtt.
Belőlünk pedig nevelj szenteket a kegyelem által.
Győzd le bennünk a világ szellemét és győzd meg általunk a világot, hogy minél előbb eljőjön
Jézus Szíve országa,
akié vagyunk egészen.

¹ A profi sakkozók vezérnek hívják a királynőt, de nekem ez „A” királynő.

Te jó ég, ez a fizikatanárom lakása!

Amikor hosszabb időre elmegyünk otthonról, rám tör a rendrakás. Szeretem, ha tisztán, rendesen hagyjuk ott a házat. Jobb érzés egy ilyen házba hazatérni, mint egy rendetlenbe.

Mégis, valami mindig elmarad. A gyerekek mégse terítették le az ágyat, a konyha nincs felmosva – sőt, bevalani sem merem: néha felseperve sem. A mosogatógép dübörög, nyáron pedig a szörp ott áll a vödörben, várva, hogy üvegbe kerüljön. Az asztalterítő persze pecsétes...

Az utóbbi években ez egyre kevésbé zavar. Amikor hazajövünk a nyaralás-

ból, mindig tiszta, rendes ház vár minket. Van, hogy terített asztal, virággal és persze ebéddel. Csillog-villog minden.

Évek óta kölcsönözzük ki a házunkat, amíg elmegyünk otthonról. Így hangozhatott el a címben szereplő felkiáltás, amikor egy városunkból elszakadt barátunk lakott nálunk a családjával, és meghívták a rokonokat magukhoz – azaz hozzánk. A rokongyerek lába földre gyökerezett, amikor meglátta a családi fotókat a falon... „Te jó ég, ez a fizikatanárom lakása!”

Bátorság? Vakmerő bizalom? Egyrészt szükség hozta ezt a megoldást – rengeteg állatunk van, a nagyszülők öregszenek, nem bírnak már naponta kétszer átjönni. Másrészt mindig mindenünkről, amink van, azt gondoljuk, nem a miénk. Használatra, kölcsönbe kaptuk Gondviselőnkől. Nem azért, hogy kuporgassunk, hanem hogy gyarapítsuk mások (és persze a magunk) javára. Megnyugtató érzés, hogy laknak a házunkban, amíg távol vagyunk. A „lakókat” megbízható helyről szerezzük be, de nem feltétel a személyes ismeretség. Sok új barátot szereztünk már így. A gyerekeink is kedvelik a vendégeket. Persze nagyon fontos, hogy az ő intim szférájukat tisztelnünk kell, bezárhatják a szobájukat, őszintén megmondjuk, ha valamihez nem nyúlhatnak a „bérlők”.

Vezetünk egy vendégkönyvet, amit nagyon klassz visszalapozni. Élmények, gondolatok tárháza az utókornak.

A háziszentélyünk hatósugara nagyra nőhet így. Emberi és kegyelmi élet összeér, amikor a mi hálánk (hogy vigyáztak a házunkra, az állatokra) egybefonódik a nálunk nyaralók hálájával.

Sose mérjük, melyik nagyobb mértékű. Hiszünk az emberek jóságában, megbízhatóságában, Szűzanyánk gondoskodásában.

MPHC

Máriának minden vágy fontos

Léánykámnak két kívánsága volt kilencedik születésnapjára. Fényképet szeretett volna elhunyt pap keresztapukájáról és felragasztható műkörmöket.

Hallani sem akartam a dolgról. „Műkörmöket, azt biztos, hogy nem fogsz kapni, Kislányom!” Ennél bizarrabb kérést, főleg így párosítva!!! Eléggé ki voltam akadva.

A nagy nap előtt elmentem alternatívát keresni a műkörmök helyett. Útközben kértem a Szűzanyát, segítsen ajándékot találni. Az egyik boltban nézelődve hatalmas kiárúsításba botlottam. Hogy-hogy nem, éppen a műkörmök voltak 75-90%-os akcióban. Micsoda sajátos humoruk van az Égieknek, tudják, mivel lehet felkelteni egy nő figyelmét. :)

Találtam egy kisebb méretű, diszkrét mintájú példányt is. Ott vívódtam magamban, megvegyem-e, mert hiszen elveim ellen van, mégis leánykám hön áhított vágya. Tudjuk, hogy véletlenek persze nincsenek. Gondoltam, Mária intézte úgy, hogy pont akciósak legyenek, mert különben észre sem vettem volna. Végül kifizettem. Vártam az ünneplést, és kíváncsi voltam a reakcióra.

Az én édes leánykám elsírta magát örömeiben. Ennél nagyobb boldogságot nem is szerezhettünk volna neki: fotó + műkörmök (micsoda párosítás!).

MHC – Mater habebit curam = Az Anya MINDENRŐL gondoskodik, még a számunkra érthetetlennek tűnő kislány/kiskamasz kívánságokról is. Milyen jó, hogy a mindent szó szerint érthetjük, és Máriára bízhatjuk a vágyainkat, szeretteink vágyait!

Hála Neked, Szűzanyánk!

Mit jelent számomra Mária? Hogyan találtam Rá?

Gyermekek- és ifjúkoromban nagyon keveset tudtam Máriáról, számomra a hitnek mellékszereplője volt. Amit a Mária-tiszteletből felfogtam, számomra elavultnak, giccsesnek és régimódinak tűnt. Akkor fedeztem fel a Szűzanyát mint igen dinamikus, mai, friss és erős női személyiséget, amikor fiatal felnőttkoromban megismerkedtem Schönstattal. Ő igen ügyes úton-módon érintette meg a szívem közepét. (Egyébként az élő Schönstattot Spanyolországban ismertem meg.)

Akkoriban gyakran dúdolgattam magamban egy kis, saját magam által szerzett dalocskát: „Ő megérintette a szívemet.”

Egyik jó ismerősöm, akivel külföldről való hazatérésem után szülővárosomban újra találkoztam, csodálkozva kérdezte tőlem: „Olyan más vagy! Talán szerelmes vagy?” Igen, szerelmes lettem – méghozzá Schönstattba, a Szűzanyába, a Jóistenbe... A Szűzanya szívében megtaláltam a helyemet, az otthonomat. Két kedvenc képem, melyet Kentenich atya a Szűzanyáról mondott, így hangzik: az Ő Szíve a mi „óvóhelyünk”, és a szentély a „Szűzanya méhe”.

Megtapasztaltam az életemben, hogy **ő képes valamit elérni** – engem átalakítani. És azáltal, hogy őt megismertem, egyre világosabbá vált számomra az idők folyamán, hogy mi mindent ad ez nekem: megtaláltam a feladatomat, a küldetésemet. Amikor júniusban elbúcsúz-

tam egy német szövetségi évfolyamtól, akkor a családok egy éneket énekeltek nekem, melyben engem többek között „Kentenich-huszárnak” neveztek – ez a Szűzanya műve.

Az ő szíve egy „világrendező” – az ő szívében minden a helyére kerül (ford. megj.). Ezért érzékeny és erős és hatalmas egyszerre, igazi szívkirálynő, a szívek királynője. Ő a szívével uralkodik – ezt számtalanszor megtapasztalhattam.

Egyik legkedvesebb dalom így szól: „Anyám, ne hagyj egyedül, maradj Te a szívem királynője, mindenem a tiéd, és Te az enyém vagy. Köszönöm a szövetségedet, amely megtart engem.”

Gertrúd-Mária Erhard nővér,
2017. aug. 22.

Hív a Szűzanya

Sosem vágytunk külföldre. Nyelvtudásunk esetleges, anyagi lehetőségeink szűkösek. Meg aztán a Schönstatti Szűzanya itt lakik nálunk. Itt, a háziszentélyben, és itt, Óbudaváron. Végül is a kegyelmei itt is elérnek minket.

Egy szó, mint száz, jól megvoltunk a Szűzanyával úgy 15 évig. Akkor aztán kimozdított minket a komfortzónánkból. Akkoriban erősen romlott a szemem, műtétek követték egymást, úgy nézett ki, hamarosan egyáltalán nem látok majd, vagy csak foltokban. Kértük a közösség imáját, és meglepő válasz érkezett. Családmozgalmunk vezető házaspárjától egy telefon, hogy a háziszentélyükben vár minket egy összeg, amit számukra adományozott valaki, azért, hogy eljussunk Schönstattba. Mit mondjunk? Fogtuk a fejünket egy jó

darabig, de ha a Szűzanya ennyire nyilvánvalóan jelzi szándékát, nem illik Neki nemet mondani. Összeszedtük bátorságunkat és kis pénzünket, mert arra azért még szükség volt az útra. Vettünk egy gyorsan felállítható kis sátrat, hogy útközben legyen hol aludnunk. Aludtunk is úton, útfélen, viharban, patakparton... Kalandokban bővelkedő utazásunk úgy kezdődött, hogy kórházból ki (egyik műtét után), majd ott is végződött, mert mire hazaértünk, újra levált a retinám. Minden nehézség ellenére jó kedvünk volt, és végig éreztük Szűzanyánk anyai oltalmát, segítségét. Nagy élmény volt Schönstattban is találkozni Vele, és megújítani a szeretetszövetségünket. Nem is tudja az ember, hogy mi hiányzik neki, amíg nem találkozott vele, amíg bele nem kóstolt a jóba. Egy nagy baj van már csak ebben a történetben, hogy azóta is húz vissza a szívünk. Ugyanakkor nagyon hálásak vagyunk Jótévedőinknek, az értünk imádkozó közösségnek és nővéreknek, mert sok gondunk megoldódott, amiért közbenjárásukat kértük. Lett munkánk és így egy kicsit biztosabb megélhetésünk, sok év elteltével megoldódni látszik a lakhatásunk is, és ami nagyon érdekes, meglepően lassult a szemem romlása. DEO GRATIAS!

Rend a lelke mindennek

Idén nyáron lett egyéves a kisfiunk. Fia-tal házasként, fiatal szülőként minden új még nekünk, minden nap tartogat valami meglepetést. Jó látni azért azt, hogy a többgyerekes, idősebb, tapasztaltabb szülők is hőkölnek egyet-egyét kicsi babánk szokásain. Ekkor megnyugszunk, hogy lám, nemcsak nekünk új ez vagy az a szituáció. Féléves korától például, ahogy megtanult mászni, mindennek sajátos helyet talált. Eleinte még meglepett engem, hogy néhány holmi egészen szokatlan helyen van, vagy egy elveszettnek hitt tárgyat a legváratlanabb pillanatban találunk meg, szintén egy szokatlan helyen. Például a mágneses sörnyitót sokáig nem találtam, ami igencsak bosszantott. Aztán egy nagytakarítás alkalmával a hűtő alól köszönt vissza, ahová pont befért. Árukapcsolással viszont ott ráletem még egy csomó egyéb hűtőmágnesre is, ami csak dekorként szolgált, így inkább csak a feleségemnek hiányzott, mint nekem. De a hűtő alá pont befért, így annak ott a helye, legalábbis a kisfiam szerint. Aztán a takarítást követő pár nap múlva megint mágnesmentes lett a hűtő ajtaja. Jöttek hozzánk vendégek, nyitnám a sört, de megint sehol a sörnyitóm. Lenézek a hűtő alá, hát ott pislog rám az összes műtyűr, a sörnyitóval együtt, szépen rendben, egymás mellett, ahogyan legutóbb is volt. Hiszen azoknak ott a helye.

Ahogyan a kisautójának a hűtő előtt a konyha közepén van a parkolóhelye. Ha onnan elviszem vissza a játékos szekrénybe, órákon belül visszakanya-

rodik a neki szánt helyre. Rend a lelke mindennek.

Egyik nap, az erkélyünk alatt sétálva fedeztem fel, hogy rengeteg ismerős ruhacsipesz van a földön. Felvittem őket, vissza az erkélyünkre, feleségemnek büszkén mutatva, hogy megvan az oka, miért csappant meg úgy a létszámuk. Mikor kisfiam ezt meglátta, gondterhelten, mélyeket sóhajtozva dugtosta ki újra a rácson, amiken pont kifér az összes. Kifér, hát pont ott a helye, miért nem lehet ezt végre megérteni? – gondolhatta szegény magában. A házunk előtt, az erkély alatt így találtam még meg egy popsikrémet és egy krumplit is.

Aztán eljött egy időszak az életünkben, ami több nehéz kérdést vetett fel bennem, bennünk. Költözni szerettünk volna, de hogy hova és miből, merre, meddig, na azt még nem tudtuk. Kicsi-

nek éreztem magam a feladathoz, a felelősséghez és tanácstalan is voltam. Már alvás közben is sokszor erről álmodtam, hogy vacillálok és nem kapok választ semmire. Egyik nap azt álmodtam, hogy a kisfiam egy rózsafüzért tesz a párnám alá és azt súgja: „Ezt!” Mikor felébredtünk és még kissé kábán meséltem az álmomat feleségemnek, a sztori azon részén, amikor a párna alá kerül az imalánc, megemeltem a párnát és a rózsafüzér valóban ott volt! Kisfiam mutogatott is rá, hogy: „Eff, eff!” Mivel amikor ő már ébren van, gyakorta átmászkál rajtunk a franciaágyban úgy, hogy mi még bőven az igazak álmát alusszuk. Mikor meghatódottan visszatettem a helyére, másnap újra a párnám alatt volt. És

harmadnap is. Rá kellett jönnöm, hogy jobb, ha rózsafüzért a párnám alatt tartom végleg, és egyéves kisfiam utasítását komolyan veszem, miszerint „ezt” kell használnom a feladatom megoldásához. A válasz hamarosan meg is érkezett: a lakásunkat könnyen el tudjuk adni, a családi otthoneremtő állami kedvezményrel pedig tudunk egy tágasabb lakásba költözni, nem is olyan sokára, viszonylag rizikó- és stresszmentesen.

Hiába: csak a fiamnak volt igaza. A rózsafüzért azóta is a párnám közelében tartom, de lehet, hogy a sörnyitőmat is a hűtő alá fogom tenni az új lakásunkban. Sőt, még az is lehet, hogy az erkély alatt a földön tarjuk majd a csipeszeket, a popsikrémet és a krumplit.

Szívünk kívánságának betöltője

A nevem M. Emese nővér, és 2005 novembere óta schönstatti Máriánővér vagyok. Erdélyből, Kolozsvárról származom. A következőkben szeretnék arról beszámolni, hogy hogyan éltem én 2005. április 2-án az óbudavári kápolna felszentelését, és hogy hogyan gondoskodik Szűzanya ma Erdélyben is.

2005. április 1-jén kezdődött az úgynevezett postulátusunk (próba időnk). Nagyon szerettem volna részt venni a kápolna felszentelésén, mert úgy éreztem, fontos élmény lenne számomra. Ugyanakkor arra is gondoltam, hogy ha a Szűzanya Magyarországon is letelepedik egy schönstatti kápolnában, ak-

kor már biztos, hogy innen aztán majd nálunk, Erdélyben is le fog telepedni, és onnan az „ifjú szíveket magához húzni”.

Nem hittem volna, hogy összejön, és ez a kívánságom valóra válik. De a Szűzanya gondoskodott mindenről. Az akkori tartományi főnövérünk megkérdezt, hogy volna-e még kívánságom, mielőtt elmegyek Schönstattba. Én elmondtam neki, hogy mennyire szeretnék elmenni az óbudavári kápolnaszentelésre, de a postulátusunk sajnos április 1-jén kezdődik Németországban, és nekem addigra ott kell lennem. Ő azt tanácsolta, hogy mondjam el ezt a Szűzanyának. Egy pár nappal később újból beszéltem a tartományi főnövérünkkel. Ez alkalom-

mal közvetítette, hogy elmehetek a kápolnaszentelésére. Mivel én azelőtt otthon voltam vakáción a szüleimnél, és amúgy is Magyarországon keresztül kellene utaznom Németországba. Ha én egy pár nappal később érkezek, mint a többiek, akkor sincsen baj.

Annyira hálás vagyok annak, hogy a Szűzanya teljesítette ezt a kívánságomat! Most hálával pillantok erre a nagy eseményre vissza, és köszönetet kell mondanom, hogy ná-

lunk Erdélyben is most már a Szűzanya lassan letelepszik, és a kápolnánkból cselekszik.

Isten a börtönben

A tavalyi tanévben vezetőim kérésére, feleségem beleegyezésével igent mondtam egy, a felnőtt képzés kereteiben indított szakmunkás osztály tanítására, ami egy börtönben indult.

Mikor először beléptem a fegyházba, és mögöttem bezárult az ajtó, egy más világ tárult elém, mint amiről a könyvekben olvastam, s amit a filmekben láthattam. Bizony sokszor a valóság más arcát mutatja. Az elítéltek mindennapjaikat szigorú keretek között élik meg. Több fogvatartott szerint ez maga a pokol. Elsősorban nem csak a körülmények miatt, hanem saját lelki békéjük elvesztése és reménytelen jövőképük végett. Többször eszembe jutott Placid atya örömvadászata: vajon én képes lennék-e rá? Mert mikor olvassa és látja az

ember, akkor elképzei, de amikor megtapasztalja...

A gyakorlati órákon, ahol éles számmokkal dolgoznak a rabok, mindig van velem egy őr, illetve egy riasztó, de ilyenre nincs is szükség. Örömforrásnak élik meg, hogy dolgozhatnak, örülnek a produktumnak. Tudják, tapasztalják, hogy itt mindennek többszörös súlya van, amit közösen készítettünk el. Általában egymást is figyelmeztetik sajátos eszköztárukkal, ha valaki nem úgy viselkedik az órán, ahogy kéne, de ez ritkán fordult elő. Többen ebben a szakmában szeretnének elhelyezkedni, megélhetési forrást, kitörési pontot látnak tanulmányaikban. Új életet kezdve új szakmával, ami biztos megélhetést biztosít majd számukra. Sajnos vannak olyanok is nagy számban, akik nem akarnak kitörni, nem ismerik

be elkövetett bűneiket, másban keresik az okokat, hibákat. Sőt, néha előfordul olyan is, hogy apa a fiával van egy célában vagy egy emeleten vagy csak egy intézetben fogva tartva. De ebben a világban is mindig van remény, ami esetleg egy levél, egy telefon, egy fénykép, egy emlék vagy tanulás formájában csillan fel, lehet, hogy munka formájában vagy egy jó szóban... És a **hit**, ami fénysugárként először a kis cella ablakán világít be, majd fényével elárasztja az egész épületet és aztán a nyitott szíveket. A legnagyobb fény, Krisztus fénye így ragyogja be a kápolnát, ahol vasárnaponként a szentmisén az összes pad tele van, ahol rabolt a kántor, gyilkolt a sekrestyés. Milyen súlya van itt a bűnbánatnak?! Milyen öröme a megbocsájtásnak?! A megtapasztalásnak, hogy Jézus értünk jött a világra, és megváltotta a világot és **ENGEM** is, és **SZERET. Fel-tétlenül szeret itt és mindenhol.**

Az egyik elítélt festménye

Fogságból szökés – égi segítséggel

Az ostrom alatt, nem sokkal a budavári kitörés előtt (1945. január) lejöttünk hárman a várból, egy viszonylag rejtett úton. Az Imbrahim utcai ciszter rendházba igyekeztünk, hogy menedéket találjunk. Már majdnem célba értünk, de a Karolina, Nagyszőlős és Bocskai út sarkán, a mai Függetlenség Parkban orosz fogságba estünk. Állt ott egy bódé, amiben orosz katonák strázsáltak. Azon tanakodtunk, melyik oldaláról kerüljük meg, hogy ne vegyenek észre bennünket. Sajnos rossz

oldalt választottunk. Egyből kijöttek, és körbevettek bennünket, pillanatok alatt minden zsebünket átkutatták, és mindent, amit találtak elvették. Cegléd felé úgy hajtottak bennünket, mint a pásztor a gulyát. Hol egyikünket ütötték, hol a másikunkat. Ahogy a tábor felé közeledtünk, láttuk a dupla szögesdrót kerítést, és minden sarkon – hasonló tákolmányt, mint a vadászok magaslese – egy-egy őrtornyot géppuskával és orosz katonával.

Éhesek voltunk, fáradtságtól elcsigáztak. Se csajka, se kanál. Reggelire va-

lami híg lötytyöt adtak, fél kanál cukrot és egy kis kenyeret, ami egész napra szólt.

Február végén még hóviharak voltak. Azok, akik szökésre szánták magukat, kihasználva a zord időjárást próbáltak meglépni. Éjszaka hallottunk géppisztoly-sorozatokat, azt hittük, hogy ijesztésként lövöldöznek. Reggel a kerítés mellett, a két drótkerítés között feküdt az egyik halott, és a kerítés másik oldalán a másik. Ott hagyták őket egy-két napig, hogy elvegyék a nép kedvét a szökéstől.

Észrevettem, hogy minden második nap 60-70 ember megy fát vágni. Igyekeztem én is közéjük csapódni. Törtel felé kellett kitolni 3-4 vagonot a táborból az erdőbe, a vagonokat fával megrakva délután visszatolni a táborba. Innen fedezték a tábor tüzelő-ellátását. Általában 8-9 orosz katona vigyázott arra, hogy senki meg ne szökhesen. Megérlelődött bennem az elhatározás, hogy megszököm, mert különben biztos, hogy előbb-utóbb valamelyik vagonban találom magamat, ahol a végállomás Oroszország.

Majdnem mindig sikerült valamelyik favágó csoporthoz csatlakozni. Annyira éhesek voltunk, hogy amikor a román lovaskocsikról sikerült egy répát vagy egy cső kukoricát szerezni, akkor a répát felszeleteltük annyi szeletre, ahányan a vagonot toltuk, a kukoricát pedig lemorzoltuk, és 10-10 szem került mindegyikünknek. Órák hosszat rágódtunk.

Így jutottam el 1945. március 19-hez. Szent József nap volt. Sokszor elmondtam, hogy Jézus, Mária, Szent József, legyetek velem. Minden este szorongó szívvel gondoltam a szeretteimre.

Mindig kértem a Szűzanya segítségét, aki a sok veszedelem közepette mindig

megvédett. Nyolcvanán mentünk az erdőbe. Amint odaértünk, sorakoztattak bennünket. Az utolsó tíz embert leválasztották a többiről. Azok mentek az erdő jobb oldali részére fát vágni. Minket, tízünket, az erdő bal oldalára küldtek. Az úttól kb. 50-60 méterre volt egy fából készült viskó, kb. 6 méteres, kívülről rabricolt náddal volt körülszegezve és bevakolva. Úgy nézett ki, mint egy kőház. Az volt a parancs, hogy szét kell bontani, majd mind a tíz ember egyszerre veszi a vállára a deszkát, és együtt viszik a vagonhoz. Szép, napos idő mutatkozott, kimondottan meleg volt. Az úton fel-alá sétált három fiatal orosz katona, velünk volt egy. Dél felé még melegebb lett, elkezdtünk ebédelni. A kabátomat levettem, és letettem magam mögé, elfektetve. A mi örünk is leült egy fatuskóra, a sapkáját az orrára tolta, leveles dohányt vett elő, és elkezdte a tenyerében összetörni.

Milyen csodálatos a Szűzanya segítségével! Tervezőasztalon sem lehetett volna az eseményeket úgy beállítani, ahogy történt. Ez nem a véletleneken múltott. Mintha valaki taszított volna, hogy „most menjél!” Volt ott egy kis halom, ezt kellett nekem pillanatok alatt megmásznom. A szívem a halántékomon majd kiugrott, a sapkám egy gombócban volt a kezemben.

Azt már tudtam, hogy az úton a három ór közül egy sem vett észre. Vigyáztam, hogy az önuralmam el ne veszítsem, mert ha szaladni kezdek, azt mindjárt észreveszik. Körülbelül 10-15 méterre volt egy bokros rész. Kúszva ezt igyekeztem elérni, mert amikor visszaneéztem, még láttam az őr hátát. Ahogy

kúsztam, egyszer csak az erdőből kijött egy fiatalember, akinek a ruházata hasonlított az oroszokéhoz. Megdermedtem, mert ő előbb észrevett, mint én. Egyszer csak a sapkáját levette, és a teste mellett intett, hogy menjek vele, ő pedig ment tovább egy tanya irányába (ami 8-900 méterre lehetett). Tovább másztam. A bokron túl már négykézláb sietve haladtam, arra a helyre, ahonnan a fiatalember kijött az erdőből. Ő már a tanya szalmakazla mellett állt, és figyelt, hogyan tudok az erdőtől szabadulni. Egy akácfa le volt vágva, aki kívágta, valószínűleg megzavarták és nem tudta elvinni. Nekem volt odakészítve. A vállamra vettem, és elindultam a tanya irányába. Nem mertem visszaneézni, hátha valamelyik fogolytársam megismer. Odaértem a szalmakazalhoz, bemutatkoztunk egymásnak (Pálincás Jánosnak hívták). Arra jutottunk, hogy a legokosabb a szalmakazalba bújnom. Másfél napig voltam a kazalban.

Nemsokára jöttek az oroszok, engem kerestek. A szívem majd kiugrott. Egy vasvillát döfködtek a kazalba, több oldalról. Én csak behunytam a szememet, és mondtam magamban a rózsafüzért. Az egyik döfés nagyon közeli volt, de nem sértett meg. Aztán, Istennek hála, megmenekültem.

Egyik fogolytársam, aki csak nyolc év után térhetett vissza, mesélte, hogy ebéd után sorakozó volt. Többször rákiáltottak a kabátomra, messziről nézve olyan volt, mintha ott feküdtem volna. Mivel többszöri felszólításra sem álltam fel, így belelöttek egy sorozatot. Nagyon idegesek lettek, mikor kiderült számukra, hogy én már messze járok.

Már kezdett alkonyodni, amikor a tanyára értünk. Amikor János nagymamája megtudta, hogy honnan szöktem meg, mindenáron az egyik szobában akart ágyat bontani. Mondtam neki, hogy csak egy kérésem lenne: forró vizet kaphatok-e, és az istállóban megalszom: a táborban mindenki tetves volt. Az istállóban két ló állt, mellettük volt annyi hely, hogy a szalmán kényelmesen fekihüdtem. János hozott egy nagy dézsát, forró vízzel. Adott használt ruhadarabokat, amit magamra tudtam venni. Az összes ruhámat belenyomtam a forró vízbe, és le is tudtam mosakodni. Másnap már nem voltak rajtam élősködők.

Reggel kaptam egy karéj kenyeret, egy darab szalonnát és nagy bögre tejet. Soha nem ettem finomabb reggelit, ma is érzem az örömét! Szerettem volna segíteni a háziaknak, ezért lekaszáltam a füvet, és elvégeztem egyéb munkákat. Pár napig náluk maradtam.

Két hétig tartott, míg Budapestre érkeztem, mert mindig földeken keresztül haladtam, és jó darabig az akácfa is húztam magam után. Már messziről látni lehetett az olyan csoportot, amit az oroszok kísértek, ilyenkor elfeküdtem a barázdába, míg jó messzire el nem mentek.

A nagyszombati ünnepi szentmisén a Rókus kápolnában vettem részt. Amikor hazamentem, akkor tudtam meg, hogy abban az órában, amikor megszöktem, a menyasszonyom és az Irénke húgom a süttöri nővérek kápolnájában imádkoztak értem. Mindig szeretettel gondolok az eredményes imádságukra.

(Nagypapánk egész idős koráig minden évben a szökése napján elment Máriaremetére, hálát adni.)

A csoda kulcsa Mária

Mária hitt. Mindig hitt. Egyetlen pillanatra sem vette le tekintetét Istenről, ezért tudott olyan erősen hinni. Pedig őt is mennyi kísértés érte, mennyi fájdalomban volt része! Minden reménytelen helyzetben is Istenre tekintve hitt. Soha nem esett kétségbe.

Én is azt hittem, hogy erős a hitem. Olyan szépeket tudtam mondani, másokat támogatni, vigasztalni, reményt adni. De aztán jöttek a nehézségek, és kétségbeestem. Nem is kicsit. Nagyon. Olyan nagyon, hogy majdnem belepusztultam. Imádkoztam sokat, áldozatot hoztam, nehézségeimet felajánlottam, de közben kétségbe voltam esve. Nem találtam a lelki békémet. Mit rontottam el, hogyan tudom megoldani ezeket a nehézségeket? Mert ugye azt gondoltam, hogy ezeket nekem- nekünk magunknak kell megoldani.

„Istennél semmi sem lehetetlen”. Ez a szentírási mondat mindig megérintette a szívemet. Ezt szívesen mondogattam is magamnak. De egyszer csak rádöbbenem, hogy igen, ez igaz, de akkor én miért nem hiszem ezt el fenntartás nélkül? Miért vagyok kétségbe esve?

Amikor Máriát megkoronáztuk otthonunkban, sokféle titulust kapott. Mindannyiunktól egyet-egyét. Én Hitünk Királynőjévé koronáztam. Egyszer csak azt vettem észre, hogy nem görcsölök, hogy el tudtam engedni a problémáimat, nyugodt vagyok, (nem fájdalommentes). Teljes szívemből át

tudtam adni a nehézségek megoldását Máriának, Királynőnknek. Csoda történt! (Hatalmas csoda!)

Türelmesen tudok már várni, mert tudom, hogy Ő a legjobban fogja elrendezni a kuszaságokat.

A kánai menyegzőn is Mária hite miatt vált a víz borrá. Ő hitt abban, hogy Jézus csodát tesz. A szolgálak csak engedelmesen tették a dolgukat, szerintem nem is tudták, miért kell a hat kőkorsók telemerni vízzel.

Valtorta Mária könyvében (Pio atya nagyon ajánlotta mindenki számára az olvasását) ez a rész nagyon megragadott:

Jézus mondta:

Amikor így szóltam a tanítványokhoz: „Menjünk, szerezzünk örömet Édesanyámnak,” e mondatnak jóval magasabb rendű értelmet adtam, mint látszott. Nem azt az örömet, hogy lásson engem, hanem, hogy ő legyen a csodatevő tevékenységem elkezdője és az emberiség első jótevője.

Erre mindig emlékeztem. Első csodáttem Mária miatt történt. Az első. Annak jelképe ez, hogy a csoda kulcsa Mária. Édesanyámtól én semmit sem tagadok meg, és az ő kérésére hozom előbbre a kegyelem korát is. Ismerem Édesanyámat, jószágban Isten után ő a második. Tudom, hogy kegyelmet adni nektek annyi, mint neki örömet szerezni, mivel Ő a Csupa Szeretet. Ezért mondtam Én, aki tudtam: „Menjünk, szerezzünk neki örömet.”

Ezenkívül ki akartam nyilvánítani a világ előtt az ő hatalmát is az enyémmel együtt. Arra rendeltetett, hogy összekapcsolódjék velem testileg – hiszen egy test

voltunk: Én öbenne, ő pedig úgy zárt körül engem, mint liliomszirmok az illatozó étellel teli bibeszárát. – Összekapcsolódott velem a fájdalomban – hiszen ott voltunk a keresztfán, én a testemmel, ő a lelkével, ahogyan a liliom illatozik; pártájával és az abból származó illóolajjal. S ezért volt úgy igazságos, hogy összekapcsolódjék velem a hatalomban, amely megnyilvánul a világ szeme láttára.

Nektek is azt mondom, amit azoknak a vendégeknek mondtam: „Máriának mondtatok köszönetet. Őáltala kaptátok meg a csoda Urát, és kapjátok meg a kegyelmeimet, elsősorban a bocsánat kegyelmeit.”

Bicikli

Körülbelül 8 évvel ezelőtt egy kedves harkai családnál töltöttünk néhány napot.

Az egyik délutánra közösen nagy biciklitúrát terveztünk. Sikerült mindenkinek a korának megfelelő méretű biciklit kölcsönkérni, a két legkisebb gyermekünk mögöttem, ill. feleségem mögött ültek gyermekülésben.

A legkisebb lányunk, aki önállóan biciklizett, Veronika, akkor 6 éves volt. A biciklitúra elején egy nagyon meredek lejtőhöz érkeztünk. Zoli, az apuka előreindult a nagyokkal a lejtőn leereszkedve, és szigorúan mindenki lelkére kötötte, hogy őt senki sem előzheti le. Én és a két mama hátul maradtunk a kicsikkel. És ekkor egy nagyon érdekes dolog történt. Hirtelen szemből egy 10-12 éves kislány bukkant elő „szinte a semmiből!”, aki

csak annyit szólt hozzánk: Jól meggondolták, amit tesznek?

Ez nagyon érdekes volt, de akkor, abban a pillanatban nem is értettük, és nem tudtunk vele mit kezdeni. Amikor a lejtőhöz értünk, láttuk, hogy csakis óvatosan lehet leereszkedni. Veronika lelkére kötöttük, hogy teljesen a kontrafékre állva kezdjen gurulni lefelé. Ez egy mellékút volt, szinte semmi forgalom nem volt az úton. Elindultunk, és egyre gyorsabban haladtunk lefelé. Veronikának mondtuk: fékezz, fékezz, állj rá a fékre, fékezz már!!!

De ő annyira megrémült, hogy a két lábát felemelve gurult, gurult és gurult lefelé a lejtőn egyre nagyobb és nagyobb sebességgel. Melléje hajtottam, de ekkor Veronika már olyan nagy sebességgel gurult, hogy szinte pattogott a biciklijé

az aszfalton, és én is alig tudtam kormányozni a felnőtt biciklit a hátsó gyermekülésen lévő „teherből”. A másodperc ezredrésze alatt „felmértem”, hogy teljesen tehetetlen vagyok, semmit sem tudok tenni, hogy a száguldó gyereket megállítsam, nem tudok lenyúlni hozzá, hogy elkapjam, nem tudok elé vágni, nem tudom lefékezni. Minden lehetőség lepergett előttem.

Ekkor kétségbeesésemben egy nagyot kiáltottam: Szűzanya, segíts!!!

És abban a pillanatban a bicikli kifordult Veronika alól, és ő, mint egy béka kinyúlt az úttesten. Ahogy mondtani szokás, a csodával határos módon semmi baja sem történt, talán csak a tenyerén volt egy kis horzsolás. Se autó, se betonpadka, se fejbetörés, se kéz- és lábtörés! Ez csoda!!! Olyan csoda, amit ritkán él át az ember, pláne ilyen „testközelből”.

Átrendeztük sorainkat. Veronika biciklijét eldugtuk egy bokorba. A másik anyuka biciklijén is volt gyerekülés, így a mögöttem ülő kisebbik lányunkat

őhozzá ültettük át, és a továbbiakban én vittem tovább Veronikát a gyermekülésben.

Nagyon hálásak voltunk, vagyunk a Szűzanyának!!!

Elhatároztam, hogy hálából és emlékül egy erdei emlékhelyet hozok létre ott, ahol a Szűzanya segített.

A következő nyáron családotul a másik családdal együtt elmentünk arra a helyre, ahol lányunk szerencsésen „földet ért”. Egy szép keretbe téve a schönstatti Szűzanya kegyképét vittük magunkkal, és azon a helyen, ahol a Szűzanya segített, a kegyképet felszögeztük egy út menti fára, majd közösen imádkozva hálát adtunk.

Munkámnak köszönhetően évente minimum kétszer járok azon a vidéken. Legközelebb, amikor megint arra jártam, felkerestem az erdei emlékhelyet, hogy imádkozzak és hálát adjak. Megdöbbenve láttam, hogy a képet valaki levette és összetörte. A fa tövéből összeszedtem képet és a képkeret darabokat, hazavittem, megragasztottam, és legközelebb, Zoli segítségével még magasabbra tettük fel a fára. Fél év után, amikor ismét ott jártam a képet megint levették és összetörték, és a kegykép is eltűnt. Legközelebb már csak egy fóliába laminált képet raktam fel egyedül az emlékhelyen a fára. Sajnos fél év után ez is eltűnt. Többet már nem próbálkoztam kegykép elhelyezésével, de amikor arra járok, és ez évente többször is előfordul, azóta is mindig elmegyek arra a helyre, és hálát adok, imádkozok.

Számomra fontos, hogy a Szűzanyának így is kifejezzem iránta érzett hűségem hálámat.

Előbb lesznek schönstattiak, mint keresztények

Éz a történet huszonöt éve kezdődött. Fiatal házasként jelentkeztünk családnapokra, Óbudavárra. Azon az őszön költöztünk be a faluba, nem tudtuk, hová tegyük addig a kutyánkat, ki vigyáz majd rá.

Éppen érettségi találkozó volt tavaszszal, és megkérdeztem a többiektől, hogy kinek lenne kedve eljönni hozzánk egy hétre etetni a kutyánkat, közben pedig nálunk nyaralhatnának, amíg mi Óbudaváron leszünk. Az egyik osztálytársam, Mariann, mondta, hogy neki tetszik az ötlet, de megbeszéli a férjével és majd jelentkeznek. Hála Istennek igent mondtak a meghívásra! A kezdés előtt egy nappal meg is érkeztek hozzánk a gyerekekkel, Domi 5 éves volt akkor, Dorka pedig 3.

A családnapok után lelkileg feltöltődve mentünk haza. Finom ebédrel vártak minket, és Mariann kérte, hogy meséljek, mit hallottunk Óbudaváron. Mi lel-

kesen mondtuk el azt, ami megragadott minket Tilmann atya tanításaiból.

Nagyon jól érezték magukat nálunk, és természetes volt, hogy jövőre is jönnének. Ahogy megjelent az Oázis újságunk, mindig adtam nekik is belőle. Mariann elmondta, hogy se ő, se a gyerekek nincsenek megkeresztelve, csak a férje.

Hamarosan nekünk is megszületett a három fiú, nekik pedig még két kislány, Orsi és Bori. Az évek során kialakult, hogy a családnapok után nálunk maradtak még egy hétig. Ilyenkor tudtunk beszélgetni, közösen kirándulni, bográcsózni a gyerekekkel együtt. A gyerekeink is szinte együtt nőttek fel.

Tilmann atyának meséltünk róluk, hogy milyen érdekes egy család, az apukán kívül senki sincs megkeresztelve, de az anyukát nagyon érdekli, hogy miről tanulunk a családnapokon. Tilmann atya elgondolkodott és azt válaszolta: „Akkor ők előbb lesznek schönstattiak, mint keresztények.”

Jópár év múlva Mariann anyukája nagybeteg lett, bementem hozzá a kórházba, Mariannal együtt. Amikor Mariann kiment valamiért a kórteremből, gyorsan megkérdezte tőlem: „Mit gondolsz, mi lesz a gyerekekkel, hiszen nincsenek megkeresztelve!” Mondtam neki, hogy bízsa a Jóistenre, hátha majd ők is megkapják a hit kegyelmét. Tudta, hogy én is felnőttként lettem elsőáldozó.

Néhány év múlva meghalt Mariann anyukája és Tilmann atya is.

Bori, a legkisebb lány 18 éves korában elkezdett járni a közeli katolikus templomba. A plébános pár hét múlva odament hozzá és megkérdezte, hogy ki ő, nem szeretne-e többet tudni Jézusról, a hitről. Bori hittanórákra is elment a plébániára, közben hívta Orsit is, a nővérét, hogy menjen vele. A barátnőm, Mariann pedig arra gondolt, megnézi már, hogy hová járnak a lányai, és kikkel találkoznak ott, a templomban. Ő is eljárt a misékre, hittanórákra, és ott maradt a közösségben. A plébániai csoporttal kirándulni, nyári lelkigyakorlatra is elmentek, ahol barátokra találtak. Egy év múlva már nagyon vágytak a keresztiségre, az elsőáldozásra.

Hála Istennek, Húsvét nagyszombatján mindhárman megkapták a keresztiség és az elsőáldozás ajándékát! Mariann engem kért meg, hogy legyek a keresztanyukája. Ott álltunk együtt a templomban, a keresztelő kútnál, amit én Mária csodájának éltem meg! Abban is biztos vagyok, hogy Tilmann atya sokat imádkozott ezért az Égben, és Mariann anyukája is fohászkodhatott. Az sem lehet véletlen, hogy a barátnőm Máriát, a Szűzanyát választotta védőszentjének.

Egy hónapja elmesélte, hogy nyáron, amikor mi családnapokon voltunk, leterdelt a háziszentélyünk előtt, és azért imádkozott, hogy legyen hite...

Köszönjük Neked, Szűzanyánk!

MenTA-kör

avagy a háromszor csodálatos Anya minden élethelyzetben velünk van

A Schönstatt mozgalomban évek óta otthonra találó, családnapokon résztvevő, a családok ligájában, esetleg szövetségben élő feleségként, édesanyaként váratlan helyzet elé állított az élet többünket, amikor szeretett férjeink a mennyei Schönstatt csoportba kérték felvételüket.

Az életünk alapjaiban megváltozott, ám közösségre szükségünk van. Sorjáznak a kérdések. Mit tehetünk ilyenkor? Hol a helyünk? Hogyan maradunk meg a Schönstattban? Családunkban átalakul a helyzet, keressük az egyensúlyt megbillent valóságunkban, ha eddig otthon voltunk, munkahely után kell néznünk, gyermekeinknek támaszt

nyújtanunk, tapogatjuk a helyünket az eddigi díszletek között.

Nem vagyunk egyedül, hisz a férjünk csak testben távozott, imáinkban, álmainkban tartjuk a kapcsolatot vele, mégis a helyzetünk más, mint az eddigiekben. Aki ismert minket korábban, látja a mellettünk levő üres helyen társunkat is, nem csupán egy özvegyasszony vagyunk a szemében, ahogy a sajátunkban sem. Nem egyedülálló vagyunk, csak

nem látható a társunk. A kezdeti nehézségek után természetessé vált, hogy továbbra is családnapon veszünk részt, aktív tagjai maradunk a közösségünknek. Ezt az utat Tilmann atya is támogatta, amikor először találkozott egyikünkkel egy családnapos héten. „Tud beszélni a férjével?” – kérdezte. „Természetesen” – szösz a válasz. „Akkor itt a helye a családok között” – zárta rövidre.

2016 tavaszán érett meg a helyzet arra, hogy találkozzunk mi, akik ugyanabban az életállapotban vagyunk. Ági, Kati, Imri, Ildi, Jutka, Rozi, majd Vali és Mónika csatlakozott a körhöz, akiket Gertrúd-Mária nővér kísér.

Már az első ismerkedő körből kiderült, hogy ebben az „egyedül vagyok, de ketten” érzésben közösek vagyunk. Bár előtörténetünk más és más, egymás előtt teljes mértékben meg tudtunk nyílni, egész más az örömeinkről és nehézségeinkről ebben a közösségben beszélni. Együtt született meg a döntés, hogy az özvegy-kör nem feltétlenül szimpatikus megnevezés nekünk. Mivel egyik asszonytársunk az első találkozóra nagy adag mentalevelet hozott, amelyből rengeteg limonádét készítettünk és ittunk nonstop a hétvégén, adódott az ötlet: legyen Menta kör. Hazautazásunk után kibomlott a szóból az MTA (MenTA), tehát a háromszor csodálatos anya is köztünk van, a mi élethelyzetünket megélte ő is.

Évente kétszer együtt töltünk egy hétvégét (Óbudaváron, Bodajkon, Vesz-

prémben), csatlakozunk egy szövetségi évfolyam helyszínéhez, mivel így tudjuk megoldani, hogy a nővér szimultán előadásokkal, beszélgetésekkel részt vehessen együttlétünkön. A helyzetnek az is előnye, hogy az étkezések nem nélkülözzük a

kisgyermek zsongását, a nagyobbak sürgés-forgását, és együtt veszünk részt velük a szentmisén. Mindezek erősítik bennünk az otthonos, családnapos érzést, elvégre milyen schönstatti mise az, ahol nincs négykézláb matató kisgyermek, lelkesen tapsoló óvodás, vagy éppen síró/nevető csemete?

Kentenich atyának természetesen a mi élethelyzetünkről is van mondanivalója, amelyet megbeszélünk együttlétünk során. Csak néhány példa az 1933-ban, 1954-ben és 1962-ben elhangzott beszédeiből: Istennek határozott terve van az élettel. Ég és föld összekapcsolódik. Mintegy tükörben látom szeretteimet. Állandóan kapcsolatban maradunk. Telefon összeköttetés az éggel.

De a komoly munka mellett van időnk sétálni, társasozni, kézműveskedni, nagyokat nevetni, és persze együtt könyvezni. (Ez utóbbinak egyébként minimális az aránya a hétvégénken.)

Nagyon szép visszajelzés volt számunkra az első közös hétvégénk után, hogy az ott levő családok a mosolyunkat vették észre és a harmóniát, derűt, amely uralkodott köztünk. Mi is így éljük meg, és nagy ajándék számunkra a Jóistentől ez a kis közösség a nagy Schönstatt családban.

...ebben az „egyedül vagyok, de ketten” érzésben közösek vagyunk.

Rózsafüzér Királynője, tiszta Szűz!

Akkor találtam igazán a rózsafüzérre, amikor első gyermekünket vártuk. Nyár volt, és én szobafogságra voltam ítélve, feküdnöm kellett. F fiatal házások voltunk, a férjem sokat dolgozott. Én mindig szerettem egyedül lenni, és ezeket az időszakokat lelkigyakorlatnak fogtam föl. Sokat olvastam, lelki olvasmányokat is, és sokat imádkoztam. A rózsafüzért. Amikor az ember egész nap egyedül van, nem tud mindig a saját szavaival imádkozni. Nagyon megszerettem ezt az imáformát, a Szűzanya mellé szegődtem. Sok mindenkiért imádkoztunk együtt. Mert valójában ez Vele közös ima. Őt kérjük szakadatlanul, hogy imádkozzon értünk, ám gyakran másokért végezve az imádságot Vele együtt esdeklünk a

Mennyei Atyához. Emberekért, célokért. Vagy egyszerűen csak úgy...

Amikor mostani lakóhelyünkre költöttünk, a plébános megkért, hogy szedjem össze az asszonyokat, és hozzuk létre a Rózsafüzér Társulatot. Ennek már több mint húsz éve. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy imádságra szólíthatom időről-időre a testvéreket. Nagyon jó együtt imádkozni. A húsz év alatt többen átköltöztek tagjaink közül az égi hazába, ők ott imádkoznak velünk tovább. Ha testben ritkán imádkozunk is együtt, jó tudni, hogy egy láncot alkotunk. Úgy érzem, komoly megtartó ereje ez a lánc egész közösségünknek.

Szent II. János Pál pápa nagyon szerette a rózsafüzért, 2002. október 16-án (majdnem 18-án!) Rosarium Virginis Marie címmel apostoli levelet adott ki a rózsafüzérről. Érdemes elolvasni, csodálatos szempontokat ad. (<http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=41>)

Azt is megéltem a rózsafüzér által, hogy Mária tényleg Jézushoz vezetett. Először Máriával lett élő kapcsolat, és aztán lassan Jézussal is. Erre később ébredtem rá.

A szándéktól függően szoktam kiválasztani a titkot, amivel a tizedet imádkozom. Jézusra tekintek Máriával. Imádkozom egyedül, imádkozzuk kettesben a férjemmel (nagy ajándék, hogy ő is szereti a rózsafüzért), és a gyerekeinkkel is. Ketten a gyermekeink közül tagjai is Rózsafüzér Társulatunknak. Imádkozzuk hálából, imádkozzuk fájdalunkban és

félelmeink közepette, imádkozzuk otthon, imádkozzuk útközben. Ha hosszú úton utazunk, gyakran úgy imádkozzuk, hogy minden Üdvözlégy előtt bemondjuk, hogy kiért szól az imádság. Ezt nagyon szeretem. Általában egy rózsafüzér nem elég ilyenkor. Egyszer, amikor egész nap motoroztunk a férjemmel, mind a négyet elmondtam. Bár nagyon jó sofőr, így éreztem magam teljes biztonságban. Amikor gyermekeink bármilyen veszélyben vannak, mindig ezt imádkozzuk értük. Felelem, megnyugtat.

Egyik gyermekünknek nagy szívfájdalma volt. Éjszaka arra ébredtem, hogy zokog. Tehetetlen vagyok, nincsenek vigasztaló szavak. Egyet tehetek: mellette vagyok. – Most segíts meg, Mária! – Nemsokára a sírás csendesedik, és ezt hallom: Üdvöz légy Mária... és áldott a Te méhednek gyümölcse, Jézus, akit érettünk keresztre feszítettek...

Igen, Szűzanyám, Rózsafüzér Királynője! Velel örömmel járhatjuk életünk útját! Fájdalmainkból újra meg újra az öröm útjára vezetesz.

Mária és én – vallomás egy mélyülő kapcsolatáról

Kicsit nehezen fogtam hozzá, hogy írjak a Szűzanyához fűződő kapcsolatmról. Gondolkoztam, hogy miért lehet ez.

Régebben az Édesanyám nem állt olyan közel a szívemhez, mint most, és talán ez gátolt engem a Szűzanyával való kapcsolatom mélyülésében. Nem tudtam – lélekben oldottan – Máriához fordulni – akár örömben vagy bánatban –, mert nem Ő jutott először az eszembe, hanem inkább az Atya vagy a Fiú. (Édesapámmal könnyebb volt nekem, mert az Ő szeretetét inkább éreztem feltétel nélkülinek...)

Másrészt bánt, hogy gyakran én vagyok a „készületlen diák”, amikor azokhoz a rokonaimhoz és barátaimhoz mérem magamat, akik jóval előttem járnak a Szűzanya követésében...

Mégis, erőt ad a tudat, hogy Isten és Mária nem a tökéleteseket választotta ki, hanem egyszerű embereket, hogy tanítványaik és követőik legyenek... A szereteteim pedig engem is közelebb vittek Hozzájuk. Megpróbálok összegyűjteni a mérföldköveket, a személyeket, akiknek olyan sokat köszönhetek...

Eszembe jutnak a legelső élményeim, amelyek a Szűzanya felé vezettek. Először a Nagymamám, aki a nevét is viselte. Ő tanított imádkozni, és sokszor adott áldást is e szavakkal: „A Szűzanya oltalmazzon!”

Nem tudtam soha olyat tenni, hogy a szeretete megrendüljön. A velem szembeni teljes elfogadása és megbecsülése egész életemre kiható munícióval ruházott fel engem. A mai napig érzem az erejét.

Ő a Szűzanya tulajdonságaiból sokat hordozott egész életén át – mely hatalmas küzdelmekkel volt tele. Példaképpé vált már az életében, a halála után pedig segítő közbenjáróm lett.

A rokonságomban „ajándékba kaptam” egy csodálatos édesanyát, akit pótmamámnak tekintek.

Ő a Máriás értékek szerint él, melyeket felsorolni is nehéz: alázat, tisztaság, bizalom, hűség, imádságos élet, egyszerűség, felelősségvállalás, odaadó szolgálat, erős szeretet, megbocsátás, reményből való táplálkozás, elfogadás, megbecsülés, megelégedettség, vidám, derűs lélek – a nehézségek ellenére is...

Ő is példaképem: nagyon szeretem és csodálom Őt, és köszönöm, hogy ismerhetem!

Hála Istennek, az Édesanyámmal is egyre mélyebb lett a kapcsolatom! Őbenne is egyre több kincset látok meg, fede-

zek fel, amiért végtelenül hálás vagyok a Jóistennek! Jó így egymásra találni, egymást szeretettel segíteni, és közben magunkat nevelni. Anyukám igazán csodálatos és nagyon erős asszony. Az élete megannyi szenvedés, próbatétel, és az isteni Gondviselés ajándékainak szép ötvözete, melyben hűségesen és bátran helyállt, s amelyben egyre inkább előtűnik és felragyog a Máriához való hasonlóság szép sugara. Ezért is vált nagy példaképpé, egyre inkább. Néha így szólítom Őt: – „Királynőm!” – és ez tesz Neki, segíti a növekedésben.

Édesapám is a példaképem, aki az irgalmas, szerető és gondviselő Atyához hasonlít.

A drága Férjem, férfi létére, a Szűzanya lelkének kincseit és szépségét mutatja be számomra, azokkal a tetteivel, melyek az IGEN szó köré épülnek. Látom a nagyságát, a növekedését, és ez sokszor zavarba is ejt. Amikor nagyon küzdök önmagammal és a korlátaimmal, olyankor méltatlannak is érzem magam az odaadó szeretetére, a hűségére, a gondoskodására, irgalmára és megbocsátására. Nagyon büszke vagyok Rá, az „eszköz-életére”. Ritkán mond nemet, mert inkább az IGEN-ek embere. Nem annyira mondja, inkább teszi. Nagy szívvel, fáradságot nem kímélve dolgozik, segíti a rá bízottakat, hűséggel, becsülettel és kitartással.

A Vele való egységem segít nekem a Mennyei Atya és a Szűzanya felé is szeretettel és bátran megnyílnom és növekednem.

És van több Gyermeünk is, akik a Szűzanya szívének és szeretetének közvetítői és megjelenítői számunkra. Sokat

kapunk és tanulunk Tőlük, nevelődünk általuk, és hálát adunk értük a Jóistennek mindennap!

Éveken át volt lelki vezetőnk egy csendes, kedves, alázatos és nagyszívű atya, akinek a lénye valóban a Mária-ban megtestesült értékeket mutatta meg számunkra, és sokat segített a lelki életem útján engem is. Rendszeresen hívott bennünket a Cönákulumba, és együtt imádkoztuk Vele a Rózsafüzért.

A mostani, idős lelki atyánk is nagyon szépen, letisztultan éli meg a hitét és nagyon szereti a Szűzanyát. Mély gondolatai és az egész lénye megerősít minket és példát ad nekünk.

Néhány barátunkkal együtt, akik Mennyei Édesanyánkat szívből szeretik, péntekenként együtt szoktuk imádkozni a Rózsafüzért gyermekeinkért, családjainkért és hazánkért.

Hálát adunk a Jóistennek, hogy elhívott minket Óbudavárra, és megajándékozott azzal, hogy az előadó házaspárokat, Tilmann atyát és Gertrúd-Mária nővért is sokat hallgathattuk, ahogy a Szűzanyáról beszéltek. A lelki növekedésünkhöz szükséges, legerősebb impulzusokat nekik köszönhetjük, és később a szövetségi csoportunk családjainak is, akiknek a hite, példája, szeretete és a velük való közösségünk meghatározó és létfontosságú számunkra.

Egyre több kincssel ismerkedtünk meg Kentenich atya tanításából.

Érezzük, hogy nagyon nagy segítség adott a lelki életünk fejlődéséhez, a Szűzanya szeretetéhez, a házasságunk kiteljesedéséhez és a feladataink megtalálásához! Jó az Ő iskolájában tanulni és fejlődni!

Szeretnénk sok embernek megmutatni Őt, hogy az ő életük is új lendületet és célt kapjon!

Tilmann atya a Szűzanyáról végtelen szeretettel és természetességgel beszélt, ami segített nekem, hogy a szívemben közel érezzem magamhoz Máriát. Tetszett, ahogy viccesen „fárasztó Aszszony”-nak is nevezte.

Szeretnék mindarra, amire Isten meghív, és amit nekem feladatul szán – Máriához hasonlóan – igent mondani! Szeretném a szívemet az övéhez hasonlóvá alakítani, hogy ne a saját vágyaim, akaratom és önzésem fogságában éljek, hanem alázatosan belesimuljak az Atya szeretet-tervébe, és engedjem, hogy neveljen, nyesegessen és használjon engem! Ahogy Mária előttem áll, üres edényként, az Isten iránti odaadó szeretetével és a Gondviselésbe vetett bizalmával, úgy vágyom én is megélni a mindennapjaim történéseit, feladatait, erőpróbáit!

Koronázásra készülünk, és én a Szűzanyát szeretném a Kapcsolatok Királynőjévé koronázni.

Mély és erős vágyam, hogy az Ő segítségével meggyógyuljon és megújuljon a kapcsolatunk önmagunkkal, a Jóistennel, a házastársunkkal, a családtagjainkkal, a barátainkkal és mindazokkal, akiktől nehéz és fájdalmas sebeket kaptunk, vagy ejtettünk egymáson – s mindezt egész, nemzeti szinten értem!

Szeretném, hogy tudjunk újra szeretni tiszta szívvel, őszintén, erősen és mélyen! Tudjunk összetartani, hogy ezáltal teljesen felszabaduljunk arra az egyéni és közös küldetésre, amelyet a Jóistentől kaptunk, hiszen közös az örökségünk és

a küldetésünk: Mária országa és az Ő gyermekei vagyunk!

Eszembe jut Kentenich atya reményt adó mondata: „Ő gondoskodott a bátorságról az állandó bukások ellenére, hogy újból a csillagok felé nyújtsuk a kezünket.”

Semmit Nélküled – Semmi Nélkülünk! – áll a Szentélyünkben a felirat.

Mindent Máriával – Mindent Velünk! – fordíthatjuk át az előre vivő felkiáltást. És mindennap bátran újrakezdjük a szeretetet!

Mater perfectam habebit curam et victoriam! – Anyánk tökéletesen gondoskodik és győz!

Imádkozzuk a Rózsafüzért vagy ne? – ez a kérdés

Ismerek olyan családot, ahol rendszeresen imádkozzák a rózsafüzért. Néhányszor én is megpróbáltam családomban ezt bevezetni, de valahogy soha nem sikerült. „Miért kell ezt a monoton imádságot imádkoznunk?” – kérdezték. Valóban nem egyszerű megválaszolni a kérdést. Egy általam nagyra tartott pap mondta: ő is imádkozta, de úgy érzi, már semmilyen előnyt nem élvez ebből az imából. Úgy éreztem, hogy nekem segíthet, ha ellátogatok valamelyik Mária kegyhelyre kérdésem megválaszolására.

Tinikoromban, Bajorországban, Altötting volt az első Mária kegyhely, amelyet meglátogattam egy iskolai kirándulás kapcsán. Ezen a gyönyörű helyen, ahol számtalan emléktábla szolgál bizonyítékul az itt történt csodás eseményekre, egy modern gondolkodó kihívóan tette fel a kérdést a csoport részére: „Hogy tudja valaki elhinni, hogy a rózsafüzér mormolása bármilyen változást hoz életébe?” A válasz, amelyet senki nem mondott ki, de amit min-

denki érzett, ez volt: „Ha egy babonás öregasszony vagy, és semmi más dolgod nincs, akkor igen.” Ez az értékelés egy jó időre eltemette a rózsafüzér iránti érdeklődésemet. Nem voltam idős. Volt jobb dolgom, és reméltem, hogy nem tekintenek babonásnak.

Néhány évvel később láttam egy olyan könyvet, ami megpróbálta felsorolni a világ összes Mária-jelenésének helyét. Mind az elismerteket, mind az el nem ismerteket. A feltétel csak az volt, hogy a nyilvánosság ismerje őket. Megvettem és nagy érdeklődéssel kezdtem el olvasni. Talán mégsem minden babona vagy képzelet?

A könyv említett egy Eisenberg nevű kis falut Ausztriában, a szlovén–magyar határ közelében. Egy ott élő parasztasszony meg volt győződve arról, hogy a Vasfüggöny mögött élő emberekért, különösen Magyarorszáért a rózsafüzért kell imádkoznia. Gyümölcsös kertje gyepén egy kereszt jelent meg és 33 évig volt látható. Egy ideig ez számos zárán-

dokot vonzott ide, és sok gyógyulást is rögzítettek.

Sok év elmúlt előtt meglátogattam ezt a helyet. Időközben rátaláltam a Csomóoldó Boldogasszony Novenára. Annyira tetszett ez az imádság, hogy az ezt tartalmazó füzetből sokat beszereztem, majd elajándékoztam. Saját tapasztalataimból és az imádkozó emberek tanúvallomásából tudtam, hogy Mária kibogozza a csomókat.

Ennek eredményeképpen megszülettek nehéz döntések, munkahelyeket találtak, egymással évek óta kapcsolatot nem tartó családtagok ismét felvették a kapcsolatot, vagy karrierjüket mentették meg. A füzet tartalmazta a Novena történetét, amiből kiderült, hogy a mostani Ferenc pápa által is nagyon kedvelt hódolat Dél-Amerikában terjedt el, és a kép Bajorországban, Augsburgban található. A következő bajorországi kirándulásom alkalmával a székesegyházban jártam, de kiderült, hogy a kép egy kis templomban van. Meglepett, hogy nem sok információ állt rendelkezésre, kivéve a kis német nyelvű imakártyákat. És mégis, szervezett PR erőfeszítések nélkül az az áhítat bejárta a világot – nyilvánvalóan a hír szájról szájra terjedt.

Azután férjemmel a törökországi Ephesusba utaztunk, hogy megnézzük Szűz Mária házát, és jártunk Medjugorjében is. Gondolkoztam, hogy én is beszállok a vitába kideríteni, hogy a hely valódi kegyhely vagy nem. De azután rá-

jöttem, hogy sem tehetségem nincs, sem kegyelemmel nem rendelkezem, hogy döntést tudjak hozni ezekben a kérdésekben. Visszatértem az eredeti elképzelésemhez, hogy próbáljam meg feloldani a csomót a fejemben, hogy van-e valami értelme a rózsafüzér imádkozásának, nem csak különleges alkalmakkor vagy vész helyzetben, hanem naponta.

Húsz év utáni készsülődést követően feladtam a reményt, hogy majd egyszer meglátogatom Eisenberget, az osztrák falucskát, amikor éppen arra járok. Ehelyett egy utazás célpontjává tettem. Eredetileg a Szűzanya megjelent a parasztasszony egyik gyermekének, aki nővérel könnyörgött hozzá, hogy anyjuk ne haljon bele súlyos betegségébe. Ezt az előtt a kereszt előtt tették, amelybe az oroszok belelőttek. Az anya nem halt meg, de tíz évig úgy szenvedett, hogy részben megbénult, és ágyából felkelni sem tudott.

A parasztasszonynak volt egy olyan jelenése, amelyben Krisztus arra kérte, hogy fogadja el szenvedését mint egy felajánlást. Valóban, az asszony így is fogta fel betegségét. 1956-ban egy kereszt rajzolódott ki kertjének fűvében, ahol korábban a Szűzanya megjelent. Az asszony csodálatos módon meggyógyult, és képes volt 11 gyermekét élete végéig ellátni. Mindennap, miután ellátta háztartást, a keresztnél imádkozott jóval éjjel utánig.

Megvizsgálták a keresztet. A talajban semmilyen kémiai manipulációt nem ta-

...büszkeségem tart vissza attól, hogy naponta rendszeresen imádkozzam a rózsafüzért. Mert azt hiszem, hogy nincs szükségem rá.

láltak. Gyomirtókkal végzett kísérletekben nem bukkantak olyan reakciókra, amelyek ilyen határozott, éles határvonalat képesek létrehozni. A fű gyökerei nem érintkeztek a talajjal. Volt, aki azzal magyarázta, hogy valaki óvatosan kihúzta a fűvet. Ez a magyarázat megdőlt, amikor egy helyi rendőr kezéskedett, hogy senki nem manipulálta a keresztet. Annak ellenére, hogy a kereszt nem volt körbekerítve, a család háziállatai sem piszkálták környékét.

A kereszt két savval elkövetett támadást és még néhány elpusztítására tett kísérletet is túlélte. Alakja megmaradt, és az egyik savas támadás után kis virágok töltötték ki a kereszt formáját, és így még szebb lett. Míg az emberek imádkoztak, a keresztből meleg áradása volt tapasztalható, így a hideg téli éjszakák alatt sem fázott senki. Az Egyház soha nem ismerte el az itteni jelenéseket, a kereszt természetfeletti eredetét. A helyi pap határozottan ellenezte őket. De az emberek engedélyt kaptak arra, hogy imádkozhassanak a keresztnél.

Lex anya, ahogy később a zarándokok nevezték, számos üzenetet kapott Égi Anyánktól. Figyelmeztetéseket az Egyházon belüli modernizmussal szemben, amely a 60-as években már folyamatban volt. Olyan imádkozásra is felszólított, amelyek a kommunizmus elleni küzdelmet célozzák. Míg a rózsafüzért elhanyagolták, és a Jézus Szent Szíve és a Mária Szeplőtelen Szíve szobrokat sok helyen eltávolították, addig a Szűzanya arra biztatta a zarándokokat, hogy imádkozzák a rózsafüzért, és tartsák fenn a Szent és Szeplőtelen Szív tiszteletét, mert az eisenbergi plébános itt is

elrakta a szobrokat. Ez nagy feszültséget okozott az egyházi hatóságok számára.

Amikor én a falucskába látogattam, nem tudtam, hogy a fűben már nem lehet a keresztet látni. A tönkretételére irányuló kísérletek után a keresztet körbekerítették. Most ez a kerítés csak a gyomot védi. Egy helyi asszonyt megkérdeztem, ez mit jelenthet. Elmagyarázta, hogy 1984-es halála előtt Lex anya bejelentette: a kereszt el fog tűnni. Akkoriban ez eléggé valószínűtlennek hangzott, mivel túlélte a megsemmisítésére irányuló mindenféle durva támadást. De a 90-es évek elejére a kereszt egyre halványabban volt látható, míg végül eltűnt, és benőtte a gaz. Az nyilvánvaló, hogy valamikor ezt a helyet sokan látogatták. A padok állapota elárulja, hogy ma már kevesen jönnek. Az első sorokat rendben tartják, a többi vagy benőtte a moha, vagy csendesen korhadnak. De van egy tábla, amely azt állítja, hogy a kegyelem, amely erről a helyről indul ki, még mindig ugyanolyan, és még erősebb is, mint korábban. „Van üdvösség a keresztben”. Ez a legfontosabb üzenet.

De a kereszt nem látható. Egy helyi asszony elmeséli, hogy a Szűzanya azt mondta: a kereszt tükrözi a világ állapotát. Ez eszembe juttatja a vetőmagok történe-

tét. Amíg mindenki alszik, az ellenség jön, és elhinti a konkolyt. Mind a búza, mind a konkoly nőni kezd. A Jóisten hagyja mind a kettőt nőni a világ végéig. Ezután a gyomnövényt összegyűjtik, és tűzbe dobják, és a gabonát pedig begyűjtik a magtárba. Magamtól kérdezem, hogy vajon ez lehet-e az Egyház állapota is?

Ezen a békés helyen egy padon ülök, és az Egyházban zajló nehézségekről, harcokról gondolkodom. Magamban tudom, hogy nem kell részt vennem ebben a küzdelemben. Vannak olyan dolgok, amelyeket Isten fog végül elrendezni. Nem számít, milyen bonyolult ügyek voltak a múltban, vagy mostanság, a Boldogasszony mindig ugyanazt a gyógymódot kínálja: imádkozzátok a rózsafüzért, és tegyétek a jót.

Két idősebb asszony imádkozza a rózsafüzért a kereszt mellett. Ezek az asszonyok valóban úgy gondolják, hogy imádságuknak van valami hatása. Idősek, és úgy tűnik, nincsen semmi más dolguk. Megtudtam, azért jöttek ide, hogy imádkozzanak itt egy hétig a nyári kánikulában. Velük együtt mondom az imát, és ugyanakkor figyelem a bennem feszülő furcsa ellenállást.

Az asszonyok nem állnak le az öt tized elmondása után, hanem végigmennek az összes titkon, hozzáfűzik a fatimai imát, és megkérik Krisztust, hogy vezesse az összes lelket a Mennybe. Ez monoton imádkozás? Vagy olyan imádkozás, amely hasonlít arra, amikor pénzt dobunk az automatába, hogy elérjük a kívánt hatást? Természetesen ismerem a rózsafüzért, de egy idő után elkezdek minden szót figyelmesen meghallgatni. Rájövök, hogy büszkeségem tart vissza

attól, hogy naponta rendszeresen imádkozzam a rózsafüzért. Mert azt hiszem, hogy nincs szükségem rá.

Ez a két asszony teljesen és kizárólagosan feladatára összpontosít. Lelki szegénységük bosszant, amíg figyelmemet el nem tolom a szavak megismétlésétől az általuk megszólított személyig: „Üdvöz légy Mária, kegyelemmel teljes.” Miután elismerjük Mária különleges státuszát. – „Az Úr van Teveled, áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te méhednek gyümölcse, Jézus” – következik az egyszerű kérés: „Imádkozz értünk!” Figyelembe véve, hogy Krisztus maga bízta rá gondozásunkat, valóban úgy tűnik, hogy ez a legbölcsebb dolog: Őt kérjük, hogy imádkozzon értünk.

A Szűzanya számtalanszor megismétli: a rózsafüzér hatékony, mert az Ő közbenjárása hatékony. Eisenbergben megígérte, hogy azoknak, akik naponta imádkozzák a rózsafüzért, nem kell félniük, mert Ő megvédi gyermekeit.

Mi tartja vissza az embereket, beleértve magamat is, hogy imádkozzák? Lehet, hogy túl egyszerű a válasz: mutasd a jótettek által, hogy őszinte vagy. De ne gondold, hogy te fogod rendbe hozni a világot. Kérd a kegyelmeket, hogy a saját feladatodat meg tudd csinálni. A Szűzanya gondoskodni fog arról, ami hiányzik belőled.

(P.S. A cikkírás közben rábukkan-tam egy 1992-ben a Canadian Journal of Botanyban megjelent tanulmányra. Azt mutatta be, hogy annak ellenére, hogy a konkoly mérgező, a búza mégis jóval több termést hoz, ha együtt nő a konkollyal, de csak akkor, ha az aratásig együtt lesznek.)

„Apa-hétvége” beszámoló

Az idei évben is megrendeztük az „Apa-hétvégét” májusban, Óbudaváron. Péntek este érkeztek az édesapák, majd ahogy besötétedett, az Öröm útját jártunk az erdőben. Igazán jó volt elcsendesedni, örömeiket keresni, kiszakadni, megérkezni a szentélybe. Az estét egy jó hangulatú beszélgetős, borozgatós tábortűzzel zártuk. Másnap délelőtt egy nagy körben kicsit megismertük egymást, majd kis csoportokban Kentenich atya szövegén keresztül a szentekhez, szentséghez igyekeztünk közelebb kerülni. Jó volt régi ismerősökkel találkozni, és látni sok új arcot is. Délután kis pihenés, fakultatív pinclátogatás után közösen sportoltunk a focipályán. Számtalan bikát megfogtunk, sok hajó elsüllyedt, és fekvőtámaszból sem volt hiány. Így jólesett a testi fáradtság után a lelki feltöltődés, a szentmise a kápolnában. Este aztán egy lakoma után az előadóban beszélgettünk a Fiúmozgalom terveiről,

vágyairól. Sokat épültünk ezekből a beszélgetésekből. Vasárnap aztán mindenki átgondolta, milyen gondolatokat fog hazavinni a hétvégéről, majd egy közös aratás, és záróima után, testileg fáradtan, de lelkileg kipihenten tért vissza mindenki a saját otthonába.

Nagyon hálás vagyok, hogy segítőként részt vehettem ezen a hétvégén. Jövőre is várjuk az édesapákat!

Palásthy Gergely beöltözése

Kedves Schönstatt Családunk! Nagyon hálás szívvel mondunk köszönetet nektek azért, hogy lehetővé tettétek számunkra, hogy Gergely fiunk beöltözésén részt vehessünk Paraguayban.

Mint tudjátok, Gergely fiunk schönstatti atyának készül. Már két évvel ezelőtt felvette a kapcsolatot a németországi schönstatti atyákkal, jelezvén szándékát. Egészen decemberig úgy volt, hogy szeptemberben Németországban

kezd meg tanulmányait. Mivel összesen három jelentkező volt az utóbbi két évben, így végül úgy döntöttek, hogy Paraguayba irányítják. Hat hét spanyol nyelvi kurzus után március 15-én utazott el Európából.

Szeretnénk ezúton egy kis beszámolót adni azokról az élményekről, amiket átélünk.

Tuparenda (az Isten földje) egy Schönstatt-központ Paraguayban, a fővárostól 30 km-re. 60 hektáros hatalmas terület. Nagyon szép a környezet, rendezett parkok, erdőrészek között található itt az épületek, a Szentély és egy hatalmas templom. A noviciátus egy félreeső, aránylag zárt helyen van. Az épületegyüttesek itt helyet adnak a lakószobáknak, könyvtárnak, ebédlőnek, közösségi élethez alkalmas nappalinak. Van saját kápolnájuk, sportpályájuk, kiskertjük. Az épületeket árkaodos folyosók kötik össze, kerengőszerűen.

Július 8-án 21 novícius vette fel a Sion-ruhát.

A Sion-ruha a Schönstatt Atyák Közösségének liturgikus öltözete. A programfüzetben ezt olvashattuk: „A Sion-ruha és a cingulus Máriát, a Szeplőtelen Születet jelképezi színével és formájával, aki a szűzi élet, az engedelmisség és az evangéliumi szegénység példaképe. E szimbólumok Isten örök városának, Sionnak lakóit is idézik.”

A novíciusok 10 országból származnak (Brazília, Mexikó, Ecuador, Chile, Argentína, Paraguay, USA-Austin, Portugália, Németország, Magyarország).

A szentmise nagyon szép volt, amit talán érzékeltetek ti is, akik követtétek a közvetítést. A bevonuláskor a nemze-

tek zászlóit is behozták, a magyar zászló volt az első jobb oldalon. Ügyeltek arra, hogy a misén minden nyelv megszólaljon, mondhatjuk azt is, „nyelveken beszéltünk”. A szentleckét Imre magyarul olvasta, és áldozás alatt elénekelték az Én Uram, én Istenem kezdetű éneket magyarul, nagyon szépen.

És, ami utána következett, az is annyira szép volt, hogy arra gondoltam, talán ilyen lehet a Mennysország. Nagy öröm volt mindannyiunk szívében, sok ismeretlen ember, akik különböző nyelveken beszéltek, egymásnak gratuláltak, megölelték egymást, mert ők nem csak kézfogással üdvözlük a másikat. Tíz nemzetből huszonegy család hozzátartozói érezték magukat testvérek, ott, azokban az ünnepi órákban, napokban, és talán azóta is. Lehet, hogy sokan tértünk haza azzal az érzéssel, hogy már nem csak egy, hanem huszonegy fiunk van a noviciátusban. Lehet, hogy így kezd valóra válni az evangélium azon szakasza, hogy, aki lemond értem és az evangéliumért..., az százannyit kap helyette?!

A novíciusmester, P. Pablo megköszönte nekünk, hogy „odaajándékoztuk a noviciátusba Gergelyt”. Nagyon szép megtapasztalás volt, hogy az ottani közösség is mennyire hordozza ezt a huszonegy fiatal. Többen jöttek, gratuláltak Gergőnek, akik láthatólag jól tudták, ki ő, de Gergelyünk nem ismerte őket. A kármelita nővérekkel személyes kapcsolatuk van, ott is van mindegyik nővérnek „saját novíciusa”, akiért mindennap imádkozik. Hallottunk a hivatásköréről, akik, ha jól értettem, minden hónapban egy héten át összejönnek szentségimádásra, közös imádkozásra a

novíciusokért, a kispapokért, a hivatásokért. Az egyik szülőpár háziszentélyében láttuk a kis imakártyát fiaink fényképével, és sok kis rubrikával, ahova elvégzett imádságaikat, felajánlásaikat írják bele. Minden hónapban újra és újra.

A fiúk között nagyon jó, vidám, baráti, testvéri a kapcsolat. Gergelyünk kifejezte, hogy nagyon örül, hogy idekerült, és sokkal jobb itt, mintha Németországban hárman lettek volna. Nagyon vidámak, sokszínűek, zenekedvelők. A liturgiák nagyon szépek, zenével, énekkel kísérve. Számon tartják egymás családtagjait, azok ünnepeit, megemlékeznek az otthoni családtagok, barátok születésnapjairól, egyéb ünnepeiről, évfordulóról a szentmisékben is. A Kentenich atya által megáldott háló (háziszentélyek hálója, ahol hordozzuk egymást), immár az egész világra kiterjedően működik.

Gergelyünk némelyik társát tanítja magyarul, és rögtön próbálták is használni a nyelvtudásukat: pl.: „Rodrigo vagyok. Mexikói vagyok. Nagyon örülök. Hogy vagy? Én jól vagyok!” típusú mondatokkal. Többen kifejezték, hogy Gergő milyen ügyes a spanyollal, egyéb dolgokban milyen sokat tanulnak tőle, örülnek, hogy a társaik közé tartozik.

A nyelvi közösség is nagyon sokszínű. Alapvetően spanyolul beszélnek, de az angol, a német, a portugál is ugyanúgy jelen van közöttük. Eleinte az európaiak egymás között németül beszéltek, de megtörtént, hogy Gergely tréfából magyarul beszélt hozzájuk, a helyiek pedig guaraniul folytatták a társalgást. Gergőnk mesélte, hogy a beöltözésre készülődve többször kellett fordítaniuk a saját nyelvükre különböző szöveget. Pablo

atya így szokta kifejezni magát: „Le kell fordítani angolra, németre, portugálra és palásthyra.”

Pablo atya „szülői értekezletet” is tartott nekünk, amelyben elmondta a tematikát. Két év noviciátust, amelyből fél év kórházi gyakorlat, majd öt év teológia következik, és itt még nincs a képzésnek vége. A német Frank atya szerint reménykedhetünk benne, hogy egyszer majd hazatérhet Magyarországra Péter atyánkkal együtt, de mivel a schönstatti atyák közösségben élnek, legalább három atya kell hozzá.

Számomra még szép megtapasztalás volt, mennyire élő módon használják a háziszentélyt. Mindig, akár a mise végén vagy csoport-összejevetel elején is mindannyian odafordulva imádkoznak, és egy nap akár többször is elmondják a felajánló imát. Ott az Ég felé című imakönyv alapmű, mindenki használja. Az egyik háziszentélyben kilenc darab „imaixelős” lapocskát számoltam meg. Érdekes volt és elgondolkodtató.

A vezetőségtől kaptunk néhány spanyol nyelvű Házaspárok útja című

könyvecskét is, és sikerült a Széchenyi Könyvtár Digitális Gyűjteményébe (mek.oszk.hu) is betetetni indulás előtt. Valamennyire ők is ismerik, hiszen Tuparendában megtalálhatók az állomások, de közel egymáshoz, padok nélkül. Hangsúlyoztuk, hogy nálunk egy egész kis túraútvonal, padokkal, és a házaspárok közötti beszélgetés, imádkozás, együttlét a legfontosabb része. Ez nagyon tetszett azoknak, akiknek az ország keleti csücskében beszéltünk erről. Bízattuk őket, hogy a saját területükön valósítsák meg ekképp.

Néhány megtapasztalás:

– Paraguayban három Schönstatt-kápolna van, és évente kb. háromszáz új család vesz részt schönstatti rendezvényen (reklám nélkül, egymást hívják), amelyből többen, sokan, el is köteleződnek.

– Asunciónban részt vettünk egy szabadtéri szentmisén, a Schönstatt-szen-

télynél. Nagyon sok szék volt kirakva a kápolna elé, nézegettük, vajon megtelek-e a székek. Aztán még volt egyórás szentségimádás a kápolnában. Amikor vége lett, és kiléptünk a szentélyből, akkor lepödtünk meg igazán. Szinte minden széket elfoglaltak a fiatalok. Megtudtuk, hogy most fél 10-kor kezdődik a fiatalok miséje. Szép megtapasztalás volt!

– Az országban bárhol felbukkan az MTA-kép, úton-útfélen, kézben, természetesen a háziszentélyekben, de a nyaralókban is ugyanúgy.

– A lakosság minden rétege érintett, lehet, hogy nem egyszerre, együtt vannak jelen, de az egyszerű dolgozó emberek is jönnek Tuparendába, Schönstattba, a saját csoportjaikkal ünnepelni.

Még egyszer köszönjük ezt a lehetőséget az egész közösségünknek! A Jóisten áldjon meg mindnyájukat érte.

Köszönettel: Bea és Imre

A házasság útja

– Schönstatt-nap az életet alakító hit jegyében

Július 1-jén múlt tíz éve, hogy Bíró László püspök Óbudaváron megáldotta a Schönstatt-központ mellett kialakított, tizenöt állomásos házaspárok útját. A jubileumi családnapon Pál Feri előadása után több százan járták, elmélkedték végig az utat a balaton-felvidéki hegyek aljában.

Erdőszeleken, fák alatt gyülekezünk. Első pillantásra szülők és gyerekek együttléte ez, méghozzá kisebb, sokszor karonülő gyerekeké. De aztán nagyobb

gyerekek és huszonevesek is feltűnnek – mint kiderül, az utóbbiak az ifjúsági mozgalom közösségeihez tartoznak. Összességében mégiscsak nagycsalád érzetét kelti a sokadalom: egy olyan családot, amelyben egyévesnél fiatalabb és húszévesnél idősebb gyerekek is nevelkednek.

A Schönstatt-mozgalom legfőbb célja a házasság szentségének életre váltása. Gyakran emlegetjük a „létapostolkodást” is, ami azt jelenti, hogy nemcsak

szavainkkal, hanem az életünkkel, jó házasságunkkal, kisugárzásunkkal is hatni akarunk a környezetünkre. Arra törekszünk, hogy tudatosítsuk: a házasságban mint szentségben éppúgy jelen van Jézus, mint az Eucharishtiában.

Karikó Éva és Sallai Tamás, a jubileumi napot vezető házaspár rövid Schönstatt-körképe után Pál Feri következik, és remek formában van.

Pál Feri az előadás után a fellelkesült hallgatóság alig akarja elengedni, pedig még két helyen is várják ma.

A következő másfél órában a tizenöt állomásos házaspárok útját járjuk a közeli erdőben, tizenöt-húsz fős csoportokban. Ennek a személyesség a legfőbb jellemzője. Életfázisokon vezet végig, jellemző élethelyzetekre hívja fel a figyelmet. Házaspároknak szól: minden párnak magának kell megtöltenie a maga legszemélyesebb módján. De persze – ennek szép példáit tapasztjuk – másokkal is megoszthatják, amit átéltek, végigküzdöttek.

„A mozgalomban leginkább az életközelsége, annak a felismerésnek az elevensége ragadott meg, hogy a hit mennyire – és mennyire konkrétan, a gyakorlatban is – befolyásolja az életünket” – emlékezik a német Gertrúd-Mária Erhard schönstatti Mária-nővér, akinek szívét tizenhárom éve „lopták el” a magyarok. Azóta megtanult magyarul, és sokat van Magyarországon, hogy családokat segítsen. „A hűség nem jön magától, hanem állandó munka: így van ezzel egy házasságban élő ember és egy nővér is – teszi hozzá. – Jó látnom, hogy a magyar testvérek mennyire fogé-

konyak a schönstatti lelkeségre. Szerintem azért, mert már eleve szívemberek.”

Kaposi Gábor atya nyolcgyermekes családból származik; bátyja a négy schönstatti vezető házaspár egyike. A záró misére való készülés, mikrofonpróba közben szólítjuk meg.

„Amikor a házaspárok útjáról gondolkodunk, három dolgot érdemes szem előtt tartanunk – mondja. – Az első az, hogy egy útnak mindig van valamilyen célja, értelme. A második az, hogy bizonyos értelemben mindig az út elején vagyunk, és csak lépcsőről lépésre haladhatunk: a következő lépésre kell koncentrálnunk, nem a hegycsúcsot bámulnunk. A harmadik és legfontosabb pedig az, hogy Jézus az útítársunk, aki először útra kelt az Atyától az emberhez, földi életében gyakran volt úton, aztán a poklon át az Atyához vezetett az útja. Halálával nem levetette az emberségét, hanem felvitte a Szentháromságba. És bennünket is erre hív.”

(A Magyar Kurír beszámolójának szerkesztett változata)

Pál Feri atyának a Házaspárok útján mondott beszéde

(I. rész)

Egyrészt katolikus pap vagyok, 21 éve szenteltek pappá, másrészt mentálhigiénés szakember vagyok, tanultam családterápiát, többféle irányzatot is megismertem. Voltak holland, német, angol, ír kiképzőim, ezért belekóstoltattam ebbe a világba. Jelenleg is tanítok a Semmelweis Egyetem Mentálhigiénés Intézetében, ami csak azért érdekes, hogy tudhatjátok, hogy szakirodalmi háttérből fogok beszélni akkor is, ha az előadási stílusom nem szokásos. Nem fogok úgy előadni, mint ahogy egy paptól általában megszoktátok. Ezt nézzétek el nekem, vagy dühöngjétek másfél órán keresztül, ahogy nektek tetszik, vagy jólesik. Mindenesetre saját érintettségem is van, mert az édesapámnak a harmadik, édesanyámnak a második házasságából születtem. Ezért az alapélményem a családból a szüleim házastársi kapcsolatába születve, és azt nézve az, hogy ez valami nagyon zűrös dolog. Itt valami nagyon nem működik, és én ennek megiszom a levét, és nem tudom, ennek hogy kéne működni, meg mi ez az egész egyáltalán. Serdülőkoromtól kezdve elkezdtem azon gondolkodni és azután olvasni, hogy tulajdonképpen mit szúrtak el a szüleim, és mi az, amit jól csináltak. Ezt se akarom hosszabban mondani. Nem dédelgettem az élet. Sok mindent megtapasztaltam gyerekkoromban, serdülőkoromban. Végül akkor el is váltak a szüleim. Akkor apukám a negyedik

házasságát kezdte... Kevesebb gyerek, több feleség, neki ez volt az útja.

Házaspárok útja, ez egy nagyon klassz dolog! Mihez tudnék majd kapcsolódni? Folyamatokról szeretnék beszélni, hiszen a házaspárok útja folyamatok, folyamatok, amiket tudunk. Ezeknek a folyamatoknak az ismerete sokszor, hát most kicsit sarkosan mondom, élet-halál kérdés. Képesek legyünk a mélypontokat, hullámvölgyeket úgy tekinteni, hogy ez egy mélypont és hullámvölgy, és hogyan tudunk tovább menni.

Ismeritek azt a mondást, hogy elment a kliens a pszichiáterhez: Doktor úr! Mielőtt elkezdenék beszélni, mondanék valamit...

Eddig beszéltem, most már akarnék mondani is valamit. Erdélybe is szoktam menni évente, két évente mindenképp csinállok egy körutat. Be, jó mélyen, Csíkba. Tartottam egy-két előadást. Érdeklődtem az ottaniaktól: Ti hogyan házasodtatok, szerelemből vagy nem? Nagyon érdekeset mondtak: A nagyszüleink még nem, a szüleink igen-nem, mi meg már szerelemből. Szeretnék egy kezdő történetet mondani arról, hogy kétségkívül nagy valószínűséggel a ti párkapcsolatotok hajnalán is volt több-kevesebb szerelem, ezt gyanítom, de ez a történet most arról fog szólni, hogy mi van, ha nem. Nem kell jelentkezni, soha semmire se kell jelentkeznetek, nehogy itt bukjatok le, most derüljön ki valami. Kedves ismerős jegyescsoportban

ültünk, én pap minőségemben voltam ott. Ahogy ott ültünk, egyszer csak ez a srác azt mondja: Képzeljétek el, mi történt. Az Egyesült Államokban tanultam, jöttem haza, mellettem egy indiai srác ült, néztük a filmeket, elvöltünk és elkezdtünk beszélgetni. Ez a magyar fiú azt mondja az indiaiaknak, hogy te, képzeld el, nekem most nyáron lesz az esküvőm. Erre az indiai fiú lelkesen, hát de képzeld el, én most egy picit utazgatok itt Európában, én is megyek haza, és nekem is idén nyáron lesz az esküvőm. Hát akkor egyszer csak lett egy közös témájuk, a menyasszonyok. Megkérdezte a magyar fiú az indiait: Na, milyen a menyasszony? Az indiai fiú azt mondja: Hát tulajdonképpen találkozni még nem találkoztunk, de egy fényképem van róla. Erre a magyar srác elképedt, hogy minálunk azért ez nem így megy. Első döbbenetében ránézett és azt mondja: De hogy leszel te képes őt szeretni, hogy úgy házasodtok meg, hogy előtte nem is látod? Az indiai fiú ugyanazzal az elképedéssel, hogy hogy lehet ezt kérdezni, ezt mondta: Hogy-hogy fogom tudni szeretni, hát lesz rá 50 évem!!! Ennyire hülyének nézel, hogy 50 év alatt nem tanulom meg, hogy mi jó neki, mi kedves neki, hogy mi esik neki jól, mit utál, mitől kap hideglelést! Hát 50 év alatt csak rájövök!

Szóval szerelem nélkül is lehet valaki tartósan elégedett, ez a két kulcsfogalom, tartósan elégedett szerelem nélkül

is lehet, de kétségkívül azért a mi kultúránkban a szerelemnek nagy jelentősége van. Kb. egy félórát szeretnék a szerelem nyomán menni, mert ott nagyon-nagyon izgalmas változások történnek, amiről tudom, hogy ti tudjátok, de szeretném egy kicsit megnevezni a dolgokat. Amikor a szerelem megszületik, életteni, hormonális változások történnek a testünkben. Mennyi ideig tart ez a szerelem? A szerelemnek ez a hormonális „BUMM”-ja? Nem mertek válaszolni! :)

Azt lehet mondani, hogy a hormonális bummm kb. 2-3 évig is tarthat. De miután a személyiségünk nem egyforma, ezért ha van közöttünk egy kicsit olyan kockás mérnök ember, 2 hónap... Te nem engeded meg magadnak, hogy elveszítsd a fejed, neked mindent kontrollálni kell, mindennek rendben kell lenni, mindent kézben kell tartani, 2 hónap. Van köztek olyan igazi művész, neked 2-3 év is! Rámész ezekre a hullámokra, nagyon élvezed, hogy így van, még rá is edzel, 2-3 év. Igen ám, de miután a szerelemnek hormonális része van, ezért vegyünk vért 1 év után, 2 év után, 3 év után, te lehetsz a szerelem zsenije... 3 év után a hormonszintünk több-kevésbé visszaáll a normálisra. Ezzel nem tudok mit kezdeni. Hát vissza fog állni a normálisra. Nos, akkor lenne egy kérdésem: Szerintetek a szerelem mulandó vagy örök?

– Mindig megújul.

Egyszer föltettem ezt a kérdést, egy nagyon hallgató közönség volt, eltelt 10

másodperc, 20, nagy csönd volt. A sarokban ült egy hölgy, és valahogy úgy éreztem, hogy ő meg akarja menteni a helyzetet, bár nem szorult rá a helyzet. De ő úgy érezte, vagy tán nekem is segíteni akart, és akkor azt mondta: A szerelem örök. A következővel folytatta: a pasik jönnek-mennek. Ugye pont nem erre gondoltam, hanem egy pasi, egy szerelem, így ebben a modellben, egy hölgy egy szerelem, ez akkor hogy van?

A hormonális részét nézzük, törvényszerűen 2-3 év után le fog csengeni, vegyünk egy kis vért, nézzünk hormonszinteket, ennyi. Igen ám, de a hormonális változások nyomán lélektani, érzelmi, személyiségbeli változások fognak bennünk létrejönni. Annyira így van ez, hogy a szakirodalom ezt így nevezi, hogy a szerelem révén az én-határaink képlékennyé és átjárhatóvá válnak. Mert a szerelmes ember mi az, amit utál, hogy távol vagyunk egymástól, és azt mondja, hogy én meg te. Mikor megtaláltam a nagy Őt, akkor mi történik, létrejön a nagy MI!

Hogy jön létre a nagy MI lélektani szempontból, úgy, hogy az én-határok képlékennyé válnak, átjárhatókká lesznek, és te 1-2 év alatt az önmagamról alkotott képem részévé válsz. Majd pedig 3-4 év, és te az identitásomnak a része leszel, az önazonosságom része leszel. Ezért pl. ha megkérdeznék mondjuk 4 év után, hogy ki vagy és te azt mondod, hogy én egy feleség vagyok, egy házastárs vagyok, akkor te magadról beszéltél, a legszemélyesebb magadról, de mégiscsak egy kapcsolat révén, ami a te önazonosságodnak a része lett. Most egy nagyon izgalmas kutatást néztek, azt akarták megnézni, hogy a szerelem örök-e vagy mulandó.

Ha a hormonális részét nézzük, törvényszerűen mulandó. Igen ám, de a hormonális változások révén létrejönnek a személyiségben érzelmi, sőt alapvetőnek tekinthető változások, mert a másik ember az önazonosságom része lesz. Ezért azt nézték a kutatásban, hogy amikor ez a hormonális bumm ideje aktuális, akkor milyen agyi területek mutatnak aktivitást. Akkor ezt jól bejelölték, látja a szerelmét, a szerelmére gondol, a szerelmének a fényképét nézi, együtt vannak, hát az agyunk szikrázik az örömtől. Majd pedig azt kérdezték meg 10, 20, 30, 50 éves házasoktól, szerelmesek vagytok-e még egymásba vagy nem. És volt egy jelentős kisebbség, aki azt állította, hogy mi igen, hogy hullámzik és megújul, de mi igen. Megnézték az ő agyműködésüket is, meg azokét is, akik azt mondták, hogy a szerelem lecsengett, 2-3 év, ennyi volt, ez így természetes stb. Az derült ki, hogy akik nem mondták magukat szerelmesnek 5 év, 20 év, 30 év után, nekik bizonyos agyterületeik nem mutattak aktivitást. Olyanok, amelyek mutathattak volna vagy mutattak volna, ha nézték volna, akkor, amikor hormonális bumm volt. Igen ám, de egy jelentős kisebbség, aki azt mondta, hogy én most is átérzem, átélem hullámzásokkal a szerelmet, még ha nem is pont olyan, mint volt, de mégiscsak ez valahogy más, mint amit mások iránt érzek. Náluk azok az agyterületek továbbra is aktivitást mutattak, amelyek akkor kezdtek el aktívak lenni, amikor a hormonális változások megtörténtek. Vagyis azt mondhatjuk, hogy még életani szempontból is igaz a kijelentés, és akkor itt mondanám ezt a záró mondatot, hogy a szerelem örök és mulandó.

Mind a kettő igaz. Van egy része, ami törvényszerűen múlik el. Tudjátok, miért tartom ezt nagyon fontosnak, hogy ezt elismerjük, hogy a hormonális dolgok lecsengenek? Azért, mert ha ezt elismerjük, hogy a hormonális dolgok lecsengenek, miközben a személyiségbeli változások maradandónak tudnak bizonyulni, akkor nem fogunk egymás felé elviselhetetlen elvárásokat támasztani. Mert amit

ma hallunk, szokták mondani, hogy elment a kémia. Na. Nem tudom, a biológia sose megy el... Az irodalom se megy el. Mindig a kémiával van a baj. Ez egy olyan vándormadár. Fogja magát, és állandóan elmegy. Tulajdonképpen ennek van egy természetes része, amit érdemes elismerni, miközben van egy fönntartható része, amit szintén érdemes elismerni. *(folytatjuk)*

Házaspárok útja tízéves évfordulója

Szeretnénk Nektek beszámolni a „Házaspárok útja” ünnepen megtapasztalt élményünkről a saját (10.) állomásunkkal kapcsolatban.

Nagyon kicsi csapat gyűlt össze: rajtunk kívül Palásthyék és egy hölgy. Így, öten indultunk el. Már útközben is érezhető volt a hölgy szomorúsága. Kérdeztem, egyedül jött-e; mondta, hogy nem, de a férje a kápolnában maradt. Érezhetően nem akart beszélgetni, így több kérdéssel nem is zavartuk. A „Hűek maradunk” állomáshoz érve (ahová mi nagyon készülünk mindenféle szép és magvas gondolattal...) elmesélte, milyen válságban van a házassága. Férje néhány hónapja ki is jelentette, hogy válni akar, bár harmadik személy nem tűnt fel a színen.

A feleséget kétségek gyötrik, van-e értelme kitartani, és nehezen talál kapaszkodót. Látszólag kedves, gondoskodó apa, mások tán nem is gondolják rólok, hogy probléma van. „Schönstatti körben sem beszélünk a problémákról” – mondja. Nehéz, hogy ide szuper pá-

rok járnak, ők pedig ennyire gyengék és bűnösök.

Nem volt könnyű megszólalni, időbe telt olyan szavakat találni, ami tényleg nem frázis-puffogatás.

Azt mondtuk, hogy ilyen helyzetben az is egy csoda, hogy itt vannak, és mindketten fontosnak tartották, hogy eljőjenek. Elmeséltük, amit Schönstattban hallottunk, a feleség hűséges kitartásáról, aki mindig eljárt Schönstattba, azután is, hogy férje elhagyta, majd egy karácsony este férje is megjelent a schönstatti betlehemi jászolnál. Mondtuk, hogy köszönjük az őszinteségét, és most már tudjuk, kiért kell ennél az állomásnál konkrétan is imádkozni. „Arca lett az állomásunknak” – legalábbis kettőnk számára. Kialakult egy szép beszélgetés – persze semmi nem hangzott el abból, amivel készültünk :).

Szerettük volna mindezt Veletek megosztani, és kérni, hogy imádkozzunk ezért a párért, s rajtuk keresztül sokakért, akik hasonló gondokkal küzdenek.

Kentenich atya Kulcsélménye¹

(A Kentenich Kisgyetem anyagának szerkesztett változata)

1894. április 12-én viszi el az anya, Katharina Kentenich a 9 éves Josefet gyóntatója tanácsára Oberhausenbe, a Szent Vincenz árvaházba.² Mielőtt elbúcsúznának, az anya Joseffel együtt a házikápolnába megy, és menedéket keres a képen látható Szűzanya szobornál. Bajában Máriához fordul. A legkedvesebbet, akije van, gyermekét a Szűzanyának szenteli, órá bízva.

Biztos, hogy hangosan imádkozik, mert később nagyon pontosan emlékezik rá Josef, aki nagy belső éberséggel fogadja be az eseményt. A búcsú fájdalmas órájában történik valami, ami akkora hatással van rá, hogy a későbbi években mindig újra visszatér ehhez a felajánláshoz, szenteléshez. Az elválás fájdalma nemcsak hogy különleges módon nyitottá teszi Josefét a szentelés iránt, hanem a fájdalom mintegy háttérbe szorul a vallási eseménnyel szemben.

Josef Kentenich minden későbbi megnyilatkozása arról tanúskodik, hogy ez az 1894. április 12-i Mária-szentelés kulcs-élményt jelent, mely mély és tartós benyomást tett a lelkére, és amely egész életén át foglalkoztatta. Erről egy alkalommal így vallott:

„Évekkel ezelőtt egy árvaház házikápolnijában láttam egy Szűzanya szobrot, a nyakában aranyozott lánc kis keresztel. A lánc és a kereszt elsőáldozási emlé-

ke volt egy anyának, akit a szerencsétlen családi körülmények arra kényszerítettek, hogy egyetlen gyermekét beadja az árvaházba. Gyermekének már nem lehetett többé az anyja. Mit tegyen most szíve aggodalmában és gondjában? Odamegy, fogja gyermekora egyetlen értékes emlékét – melyet elsőáldozásra kapott –, és a Szűzanya nyakába akasztja esdeklő kéreccsel: Nevelj Te a gyermekemet! Legyél Te egészen az anyja! Teljesítsd Te (helyettem) az anyai kötelességeket!”

Attól a naptól kezdve a gyermek Josef Kentenich lelkében szemmel láthatóan egyre jobban elmélyül a meggyőződés, hogy a Szűzanya az ő édesanyja. Ezt a valóságot szeretné továbbadni:

„Mária a mi anyánk! Igazi, valódi szellemi, természetfeletti anyánk – nem csupán gondozó vagy örökbefogadó anyánk.”²

Különbéle alkalmakkor mindig újra kifejezésre juttatja tapasztalatát, hogy Mária nevelői felelősséget vállalt érte.

Ezüstmiséjén visszatekintve Kentenich atya megerősíti Mária központi nevelői jelentőségét életében:

„Személyesen ő (Mária) formált és alakított engem kilencéves koromtól kezdve... Ha visszatekintek, elmondhatom: nem ismerek egy olyan embert sem, aki mélyebb-re menő hatást gyakorolt volna fejlődésemre... Ha egyszer is személyesen kötődtem volna valakihez, nem mondhatnám ma

oly teljes határozottsággal, hogy a nevelésem végső soron a Szűzanya műve volt, minden mélyebb-re menő emberi befolyás nélkül. Tudom, hogy ezzel sokat mondom.”

Van egy kép, amin egy kisfiú a szívét nyújtja a Szűzanyának és a kis Jézusnak, és tőlük meg egy lángoló szívét kap vissza. Kentenich atya azt mondja, hogy ő ez a kisfiú, aki kilencévesen „Máriának ajándékozta a szívét”, és „aki akkor a szívében megkötötte a szeretetszövetséget az Szűzanyával.(...) Ez olyan mélyen érintő élmény volt, amit nem lehet szavakba foglalni”.

Milyen típusú élmény volt ez? Évekkel később így beszél a „Mária-szentelésről... ,ami a kilencéves gyerek életébe belenyúlt és az évek folyamán fejtette ki a hatását”:

„Nem szeretném még a fátylat fellebbenteni erről az eseményről. Ha Mária-szentelésnek nevezzük, akkor fűzzük hozzá, hogy egészen sajátos veretes formája volt. A történészek majd könnyen megállapítják, hogy csírájában már ténylegesen le volt benne fektetve az egész Schönstatt-mű alapja.”

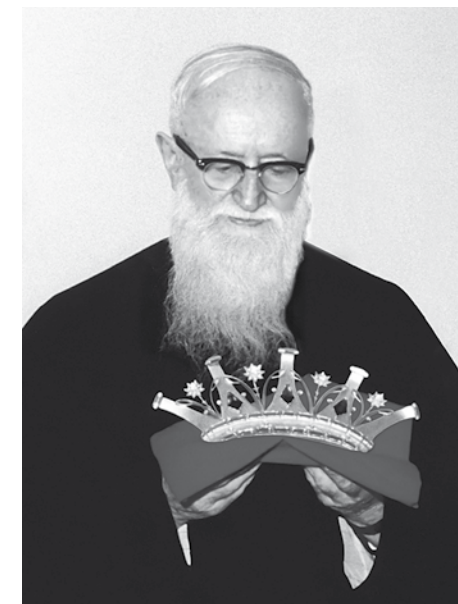
Más szavakkal: Isten a jövőző Schönstatt-mozgalomra való tekintettel Mária által már e korai eseményben is működött. Még az alapító életében így fogalmazott Menningen atya, aki hosszú éveken át Kentenich atya legbensőbb munkatársa volt: „Túlvilági erő berobbanása a kilencéves gyerek életébe.”

Mária nemcsak szimbólum, hanem garancia is arra, hogy Josef életében Isten jelen van. Amit a szentelés során kilencéves gyermekként öntudatlanul megtapasztalt, később ugyanilyen összefüggésben így ír le: „A Szűzanya igazi találkozási pontja evilágnak és túlvilágnak, a természetesnek és a természetfeletti.”

A kilencéves fiú hamarosan teljesen Istenre összpontosít, Isten valósága úgy megragadta, hogy nem is engedi el többé. Az első Mária-szentelés Josef számára nem misztikus élmény volt, nem látomás, hanem Isten valóságos „rendkívüli személyes szeretetének” szubjektív átélése.

Josef a szentelésben a Szűzanya által olyan természetfölötti élményt élt át, ami meghatározó alapélménye maradt, de amiről a pappá szenteléséig semmi írásbeli utalás sem maradt ránk. De ez a megtapasztalás elkíséri őt. Ezért nem meglepő, hogy egyetemistaként és ifjú papként ismételtelen felkeresi az árvaházat és annak kápolnáját a Mária szoborral. Egyrészt tudatában van, hogy az árvaház is egyengette az útját a papság felé. Másrészt ezen a helyen történt az az esemény, amit soha nem felejtett el, amiből magyarázta papi termékenységét.

„Ami lett, ami általam lett... a kedves Szűzanyának köszönöm.”

¹ D. M. Schlickmann (2007): „DIE VERBORGENEN JAHRE” (REJTETT ÉVEK); Kentenich atya gyermekora és ifjúsága (1885–1920) Schönstatt Verlag, 104–111 old.

² Elkíséri őket Henriette Esser, Josef unokatestvére is.

A remény anyja

Máriára, a remény anyjára tekintünk. Anyai útja során Máriának át kellett mennie nem is egy éjszakán. Első megjelenésétől kezdve az evangéliumok elbeszélésében alakja úgy emelkedik ki, mintha egy dráma szereplője lenne. Nem volt egyszerű igennel válaszolnia az angyal felhívására: ő, a még ifjúságának virágában lévő lány mégis bátran válaszol, annak ellenére, hogy semmit sem tud arról, milyen sors vár rá. Abban a pillanatban Mária úgy jelenik meg előttünk, mint egyike a világban élő sok anyának, akik a végtelig bátrak, amikor arról van szó, hogy egy születő, új ember történelmét fogadják saját méhükbe.

Az az igen az első megtett lépés az engedelmességek hosszú sorában – az engedelmességek hosszú sora! –, amelyek kísérni fogják anyai útját. Így Mária olyan csendes asszonyként jelenik meg az evangéliumokban, aki gyakran nem érti mindazt, ami körülötte zajlik, de aki minden szón és minden eseményen elmélkedik szívében.

E készségét tekintve van egy gyönyörű vonása Mária lelkének: ő nem olyan asszony, aki elcsügged az élet bizonytalanságai között, különösen, amikor úgy tűnik, semmi sem megy a rendes kerékvágásban. De nem is olyan nő, aki erőlyesen tiltakozik, aki kikel a sors ellen, melyet a gyakran ellenséges arcát mutató élet hoz. Ezzel szemben olyan nő, aki figyel – ne felejtsetek el, hogy a remény és az odafigyelés mindig szoros kapcsos-

latban állnak! –, Mária olyan nő, aki figyel. Mária úgy fogadja a létet, ahogy az adatik nekünk, a maga felhőtlen napjaival, de a maga tragédiáival is, melyekkel sosem kívánnánk találkozni. Ezt mondhatjuk Mária legsötétebb éjszakájáról is, amikor Fia keresztre feszítve függ.

Egészen addig a napig Mária szinte eltűnik az evangéliumok lapjairól: a szent írók megéreztetik velünk jelenlétének ezt a lassú eltűnését, az Atyának engedelmeskedő Fia misztériuma előtti elnémulását. Mária azonban ismét megjelenik a döntő órában: amikor Jézus barátainak nagy része félelemből eloldalog. Az anyák nem lesznek árulóvá, és közülünk senki sem tudja megmondani,

hogy abban a pillanatban, ott, a kereszts alatt melyik jelentett kegyetlenebb szenvedést: a kereszts vesztőhelyén meghaló ártatlan férfi gyötrelme, vagy a fiát élete utolsó pillanatáig kísérő anya kínja. Az evangéliumok szűkszavúak, rendkívül visszafogottak. Egy egyszerű igével jelzik csak az anya jelenlétét: ott „állt” (Jn 19,25), ő ott állt. Semmit sem mondanak arról, hogyan reagált: hogy sírt-e vagy nem sírt... semmit; még utalást sem tesznek fájdalmára.

Az evangéliumok viszont csak annyit mondanak, hogy ő „állt”. Ott állt, a legszörnyűbb pillanatban, a legkegyetlenebb pillanatban, és együtt szenvedett fiával. Ott állt.

Mária ott van, mert hű Isten tervéhez – meghívásának kezdetén az ő szolgálóleányának mondta magát –, de ott van anyai ösztöne miatt is, mert egy anya mindig szenved, amikor valamely gyermeke szenvedésen megy keresztül. Az anyák fájdalma: mindnyájan ismerünk erős asszonyokat, akiknek végtelenül sokat kellett szenvedniük gyermekeik fájdalma láttán!

Az Egyház első napján ott találjuk őt, a remény anyját az oly esendő tanítványok közösségében: az egyik megtagadta, sokan elmenekültek, mindannyian félték (vö. ApCsel 1,14). De ő egyszerűen ott állt, a legmegszokottabb módon, mintha csak a legtermészetesebb dolog lenne: a kezdeti Egyházban, amelyet beragyogott a feltámadás fénye, de visszafogott a világban megteendő első lépésektől való rettegés.

Ezért mindnyájan anyánkként szeretjük. Nem vagyunk árvák: van anyánk a mennyben, Isten szent anyja. Megtanít minket a várakozás erényére, hogy tudjunk várni akkor is, amikor minden értelmetlennek tűnik: ő mindig bízva tekint Isten misztériumára, még amikor elsötétülni látszik is a világban lévő rossz miatt. Mária, akit Jézus anyánkul adott mindnyájunknak, támogassa mindig lépteinket, és tudja mindig megszólítani szívünket: „Kelj fel! Emeld fel szemed, nézz előre!” Mert ő a remény anyja!

Ideálok vonzása

A templomok és katedrálisok falai voltak a régi korok médiafelületei, ahol Jézus és a szentek alakját, életük történetét tárták az emberek elé mint a legfontosabb értéket, amit mindenkinek ismernie kell. A film felfedezéséig nem is fordult elő más személyek képmásának tömeges megjelentetése. Manapság viszont a sztárok a posztereken, plakátokon és a képernyők „falain” jelennek meg.

Vannak igazi értékeket felmutató személyek, akiket érdemes követni, mert több lesz általuk az ember. A múlt hónapban fedeztem fel magamnak ismét Jon Bon Jovit, a rocklegendát, akiért fiatalon rajongtam karcos hangja, lendületes dalai, és meglehetősen sármos megjelenése miatt. Mostanában tudtam meg róla, hogy hívó, négygyerekes családapa, most is az első feleségével él, aki gimnáziumi osztálytársa volt. Felemelő volt néhány vele készült interjút elolvasni, megnézni, amikor a családjáról és az általa felkarolt karitatív tevékenységekről beszél feleségével együtt.

És vannak celebek, akik csak azért híresek, mert sokat szerepelnek a képernyőn. Vagy valaki úgy híres, hogy hírhedt, mert egy valóság-showban zűrös ügyei voltak, vagy azért, mert egy hírességnek a felesége, vagy mert jó a feneke, vagy jó cuccokat hord, vagy mert jól megkreálták.

A kép elsődleges információforrássá vált. Az újságok jelentős részét a képek teszik ki, vannak olyan közösségi médiák, ahol szinte csak képet lehet posztolni. A faragott bálványok imádásának kora lejárt, ma a fogyasztó nem a sztárt, hanem a sztár képét imádja.

A 19. század végéig nevezetes cselekedetek, jellemes, kimagasló élet jutalma volt a hírnév, ma a sztár a kor terméke és tükré. Termék, mert a rajongásra ipar épül, a sztárt a média, a reklámpipar gyártja. És a sztár a kor tükré, mert a média, a reklámpipar érzékenyen figyel az adott kor vágyait, és arra válaszul kreálja meg a sztárjait. Nagyon jól tudja, hogy az embereknek szükségük van arra, hogy rajongjanak valakiért. Ha nincs Istenük, egész rajongásukat élő emberekre öntik, istenítik őket. És ha nincsenek a családban, a közelben példaképek, akkor a sztárolás még erősebben jelenik meg.

A média az imádható hősök sokaságát kínálja, köztük megjelennek különféle archetípusok, hogy minden ember megtalálhassa a magának megfelelő: egyszerű, hátrányos helyzetű emberből lett hős, ártatlan lányka, akiből aztán kihozzák az „állatot”, a démont, elérhetetlen végzet asszonya, cool macsó, harcos amazon, „rossz fiú, rossz lány”. Ha egyszer a sztár csinálók kézbe veszik, megszabják neki, hogyan kell élnie, öltöznie, nyilatkoznia,

kinéznie. Láthatunk sztárképeket smink nélkül, akiket hétköznapi arccal szinte alig lehet felismerni. A kép, a látvány felülírja a valóságot. A maszk, amit ráraktak, szinte egybeolvad vele. Stylist, sminkcsapat dolgozik rajtuk, de ez sem elég, hosszas munkájuk után a képeket még photoshoppolják is, mert szépen sem elég szépek. Döbbenetes az is, hogy a szépségkirálynő plasztikai műtétet kap ajándékba nyereménye mellé a szervezőktől. Mi ennek az üzenete? A legszebb sem elég jó, ne érd be mással, csak a tökéletessel, és szorongj, mert magadtól úgysem érheted el.

Az információrobbanás korában mindannyiunkat, de a fiatal generációt különösen sok impulzus éri. Az elvárások jobbra-balra lökdösnek: így nézz ki, így öltözködj, ezt edd, így élj, erre vágyj. Nehéz meghallani a saját belső hangunkat. A nők élete is sokat változott az utóbbi évszázadban. Az emancipáció sok jót hozott a nők életébe: szavazhatnak, dolgozhatnak, a férfiak is jobban kiveszik részüket a házimunkában, gyereknevelésben, mint korábban. Egyenlően értékesek vagyunk, de nem egyformák, és ezt hajlamosak vagyunk elfelejteni.

A mai nők kb. 30 éves korukig úgymond férfiasan élnek, férfias pozíciókra hajtanak, az önmegvalósítást, a karrierépítést teszik a fontossági sorrend első helyére. Egzisztenciájukban teljesen függetlenek tudnak lenni a férfiaktól. Az ideális nő vékony, izmos, úgy küzd, harcol, dolgozik, mint egy férfi (nézzük csak az átlagos mozi hősnőket). A régebben eszményinek tartott, meghódításra váró, bevehetetlen várkisasszonyok harcos

hódítókká váltak, akik taktikákkal, fortélyokkal becserkészik a kiszemelt hímet, és levadásszák. Viszont az ilyen nők a férfiakból nem a gyengédséget, a lovagiasságot, a figyelmességet váltják ki, hanem a versenyszellemet vagy a szorongást a lehetséges meg nem feleléstől. Aztán harminc éves kor körül csenget a nőknél a biológiai óra, beindul a korpara, férfi kell, mert lassan indulnia kellene a gyerekprojektnek, mint a soron következő kipipálandó feladatnak.

Mi jelenthet nekünk fogódzót, ha nem akarjuk, hogy ide-oda sodorjanak a külvilág hatásai?

Talán mindenki ismeri a keljfeljancsi babát. Mi lehet az az ólomsúly, ami segít, hogy visszataláljunk önmagunkhoz, ha kibillentenek minket az egyensúlyunkból?

Arra készülünk, hogy a Szűzanyát megkoronázzuk. Mi a királynőnk gyermekei vagyunk, tehát minket is az a megtiszteltetés ér, hogy az ő megkoronázása által mi is koronát kapunk. Ez méltóságot ad nekünk, a szeretettség, az értékesség érzését. Tudatosítsuk, hogy királyi gyermekek vagyunk.

Olvastam egy történetet, ami mélyen megérintett: egy fiatal trónörököszt meg akartak fosztani a trónutódlás jogától, ezért elszakították családjától, és bűnös szokásokra akarták rávenni. Mikor erre nem volt hajlandó, megkérdezték tőle, miért. Ő ezt válaszolta: mert én királyi gyermek vagyok, ez nem lenne méltó hozzám. Fontos, hogy királyi életérzésünk legyen minden élethelyzetben, a legméltatlanabb állapotokban is, hogy egyenesen járjunk az életünk útján, hogy viselni tudjuk a koronánkat.

Egyenesen járni az élet útján nagyon nehéz, különösen akkor, ha nem látjuk magunk előtt a konkrét célt, ahova el szeretnénk jutni. Kevés, hogy jó ember szeretnénk lenni. Semmilyen szél nem kedvez annak, aki nem tudja, melyik kikötőbe tart – tartja a mondás. „Egész életemben valaki akartam lenni. Most már látom, hogy pontosabban kellett volna fogalmaznom.” (Jane Wagner)

Steve Jobs, az Apple korábbi elnöke fogalmazta meg: „Az elmúlt 33 év során minden reggel belenéztem a tükörbe, és megkérdeztem magamtól: Ha a mai lenne az életem utolsó napja, azzal szeretném vajon tölteni, amit ma csinálni fogok? És valahányszor a válasz túl sok napon át *nem* volt egyhuzamban, tudtam, hogy valamin változtatnom kell... majdnem mindenben: a külvilággal szemben támasztott elvárásaimon, a büszkeségemen, a szorult helyzetektől vagy a kudarctól való félelmeimen.”

A cégeknél küldetésnyilatkozatot fogalmaznak meg, amelyben leírják az eszményt, ami felé tartani akarnak. Ezt mi megfogalmazhatjuk külön az egyéni fejlődésünkre, munkahelyünkre, csa-

ládunkra vonatkozólag is. A személyes eszmény olyan, mint a mágnes a vasreszeléknek, a szanaszét szóródott darabok gyönyörű íveket alkotva szép lassan köréje rendeződnek. Belső erőt ad, és értékeink, vágyaink, erősségeink, küldetésünk, erőforrásaink hozzá igazodnak.

Hogy igazán királyi gyermeknek éljük meg magunkat, szükségünk van koronára. A korona lehet egy csicsás dísz, de az igazán értékes korona nemesfémekből készül, és drágakövek ékesítik. Így van ez a szent magyar királyi koronán is. A saját személyes koronánkat természetesen csak jelképesen hordjuk, értékét nem drágakövek adják, hanem a lényünket érintő értékek, szívünket tűzbe hozó vágyaink, személyes eszményünk, amelyek támogatnak minket abban, hogy valódi királynők, királyok lehessünk. A személyes eszmény a mi rejtett kincsünk, értékes gyöngyszemünk. Motivál és segít, hogy soha ne adjuk fel.

Nézzük néhány híres ember személyes eszményét:

- Én vagyok a jó pásztor (Jézus)
- Az úrnak szolgálóleánya (Szűzanya)
- Kentenich atya 1917-ben így fogalmazta meg életcélját: „Mindenkinek mindene akarok lenni, hogy a Boldogságos Szűzanya eszközeként, a legfelségesebb királynő eszközeként és a legszeretettebb édesanyám eszközeként minden lelket, különösen az ifjúságot megnyerjem Jézusnak.”
- Engling József, Kentenich atya tanítványa is hasonlóan fogalmazta meg személyes eszményét, valószínűleg Kentenich atya hatására: „Mindenkinek mindene és egészen Máriáé!” Ez

valójában Kentenich atya személyes eszményének rövidített változata is.

- Mindent Isten nagyobb dicsőségére (Loyolai Szt. Ignác)
- Tégy engem békéd eszközévé (Assisi Szt. Ferenc)
- A szeretet erősebb (Chiara Lubich)
- Krisztus a szenvedélyem (Karl Leisner)
- Isten tabernákuluma (Barbara Kast)

Lehet valami hasonló is:

- Fáklya embertársaim számára
- A szeretet fészek-melege
- Az embereknek apa, Isten előtt gyermek
- Krisztus társa a mai világ megváltásában

Hogy egy konkrét példát is vegyünk, megemlítem az én személyes eszményemet, ami hasonlít a szövetségi évfolyamunk eszményéhez: Szűzanyám kezei. Magam előtt gondolatban látok egy Mária-szobortortozót, aminek letörték a kezeit. Alatta felirat: Nincsenek kezeim, de neked vannak!

Ha megtaláltuk az eszményünket, mi a következő feladat? Az eszményt céllá kell alakítani. Én pl.: szeretnék Szűzanyám

keze lenni. Ez a gondolat megmelengeti a szívemet, míg lehet, hogy mást hidegen hagy. (De ha már nem hoz tűzbe, újat kell keresni, hiszen természetes, hogy életünk más-más szakaszában új eszmények vonzhatnak minket.) Hogyan tudom elérni ezt a célt? Elképzelem, mit tennének az ő kezei, ha most itt élne. Ezt feladatokra bontom a lelkinapirendemben, hogyan lehetek hatékony, szeretetteljes, kreatív és igényes, így nyomon követhetem, hogyan tudtam teljesíteni a vállalásaimat: pipa, ha igen, x, ha nem, o, ha rajtam kívül álló okok miatt nem. És napirendi pont kell legyen az is, hogy magamat mivel tudom feltölteni, kikapcsolódni, hogy legyen erőm közelebb kerülni az eszményemhez, pl. félórás tempós gyaloglás a hegyre egyedül, hogy Isten szóhoz jusson bennem, vagy férjemmel, hogy megszólítson rajta keresztül.

A Szűzanya koronázására úgy is készülhetünk, hogy örömmel, tudatosan, alázatosan viseljük láthatatlan, de ennek ellenére nagyon is valóságos koronánkat, amelynek rejtett értékes kincse személyes eszményünk, ami segít, hogy mi magunk is, a magunk tökéletlen módján is, királyi emberek legyünk.

Gólyahír

Örömmel adjuk hírül, hogy 2017. július 29-én megszületett kisfunk, Marci!

Bartal Gergő+Orsi, Kinga, Máté, Lilla

Lánytábor

(13–15 éveseknek)

A 2017-es óbudavári lánytábor mindenkinek nagy élmény volt. A hét folyamán közelebb kerültünk egymáshoz és a Szűzanyához is. Részt vettünk Gertrúd Mária nővér előadásain, kirándultunk, filmet néztünk, és sokat nevtünk. Egyik délelőtt csapatokba osztottak

minket, a Házaspárok útján állomásról állomásra jártunk és különböző elgondolkodtató kérdésekre válaszoltunk. Sokakat megmozgatott ez a feladat.

A hét csúcspontja a Szűzanyával való szeretszövetség-kötés volt. Azok a lányok, akik úgy érezték, hogy a Szűzanyával szorosabb kapcsolatban szeretnének lenni, egész héten készültek erre az ünnepre. Nagy segítség volt a táborunkban G. Orsi, akivel erről beszélgettünk. Reggelente csoportos kis imát is szervezett nekünk. 2017. július 20-án lehetőségünk volt, hogy megkössük a Szűzanyával ezt a nagyszerű szövetséget.

A tábor végén mindenki élményekkel telve tért haza.

Szerzők: Gál Anna és Bogdányi Veronika

Felső tábor egy vezető szemével

Az idei évben Döbrönte és Ganna között, az Ödön-forrásnál táboroztunk. Mi voltunk az elsők, így nekünk kellett levinni a sok sátrat, eltervezni, kialakítani a táborhelyet. A sok résztvevő (45 táborozó és 14 vezető) miatt idén beruháztunk egy 70 literes üstre is, valamint két új sátrunkat is itt próbáltuk ki először!

Pénteken este érkezünk a táborhelyre Budapestről, Óbudaváron keresztül egy egésznapos pakolás, utazás után, s neki-láttunk felállítani az alapdolgokat: pl. a vezetői sátrat. Versenyeztünk az esővel, de végül mi nyertünk, bár az éjféle lecsó elázott egy kicsit.

Szombaton aztán érkeztek sorban a fiúk szép számban, csapatokba kerültek,

és felállították a sátraikat, kialakították a körletüket. Este pedig még egy remek számháború zárta a sort, ahol a tíz főből álló vezetőségi tankot nagy nehezen kilőtték a résztvevők, de remekül szórakoztunk így is.

Minden reggel imával kezdődött, majd reggeli után a csapatvezetőkkel sátorrendet néztünk, pontosztunk, s be kell vallanom, a vezetőségi sátor rendje ritkán fért fel a dobogóra a többi mellett. A szokásos esti program pedig a vacsora után esti ima, kullancsnézés, Don Camillo vicces esti meséi és éjszakai őrség volt szinte minden nap.

Vasárnap Gannán voltunk szentmisén, ahol automatikusan több szó-lamban énekelnek a hívek, és lineárisan képesek modulálni! Mise után megnéztük az Eszterházy mauzóleumot, ahol a fiúknak a sötét ajtók mögötti területek tetszettek a legjobban. Délután folytatódott a táborépítés, körletszépítés, gödörásás, vízhor-dás... Este pedig felmentünk a Döbrönte Várhoz, ahol egyesek bizonyos ősmagyar halottakkal is találkozhattak játékos formában. Nagy élmény volt az esti ima a lemenő nap sugarainál.

Hétfőn túráztunk egész nap, délelőtt fél tíztől este fél kilencig. Átmentünk Bakonyjácán, Farkasgyepűn, megnéztük régi táborhelyünket, a Csurgó kutat, ahol még vízesés is volt. Játszottunk sokat, el-tévedtünk, visszataláltunk, elfáradtunk, mentünk tovább, az utolsó kilométerek előtt fagyiztunk egy jót Magyarpolányban... A túrára mindenki írt egy felaján-lást, és ezeket egy nagy kövel együtt egy hátizsákban felváltva vittük végig ma-gunkkal, majd este az oltárra helyeztük. Jó volt vinni a tábor felajánlásait.

Kedden „Kreatív Kedd” volt. A nap, amikor rengeteg új dolgot lehet megta-nulni. Volt hajókészítés, gyertyaöntés, személyiségteszt, csokievő játék, sakk, malom, table, íjászkodás, légpuska, s még sorolhatnám. Az egyik legjobb az volt, hogy kitalálták páran, hogy építenek egy egérmeghajtású hajót, amihez tényleg si-került fogni egy kis egeret. (Sajnos azon-ban pár nap erősítés után az egér az éles bevetés előtt elhullott.) Este pedig egy nagyot fociztunk és métáztunk Döbrönte

mellett, amely után még a közeli patak-ban megmártózkodhatott, aki akart.

Szerdán dolgoztunk, három csapat-ban. Az egyik csapat a faluban nyírt fűvet mindenféle vagány eszközökkel. A másik sok fát szedett, hogy legyen mivel főzni, és lehessen nagy táborüzet rakni. A harmadik pedig a helyi erdősz segítségével az átfolyó vízelvezetőket ta-karította ki az úton. Elfáradva értünk haza ebédelni, s úgy döntöttünk, a tá-borozók legnagyobb öröme, hogy a kistúra helyett inkább számháborúznunk egy jót. Ami tényleg nagyon jó volt!

Csütörtökön akadályversenyre mentek a csapatok, a megfelelő eligazítás után tér-

képpel, iránytűvel, és a szükséges holmikkal felszerelve. Így a vezetők is tudtak egy kicsit pihenni, légpuskázni, főzni, míg meg nem jöttek a srácok. Aztán délután megérkeztek a csapatok, nagy élményekkel, elfáradva, de büszkén. Majd este folytatták a feladatok megoldását.

Középiskolás beszámoló

Gannán minden vasárnap délelőtt tíz-kor kezdődik a mise, de most kicsit többen vettek részt rajta a szokásosnál, mert a középiskolás tábor résztvevői itt találkoztak. Sok szülő is részt vett a szentmisén, amit nem is egy, hanem két pap mutatott be, hiszen Péter atya is velünk volt az első tábori napunkon.

Az áldás után a templom előtt gyűltünk össze, és megállapítottuk, hogy szerencsére mindenki megérkezett, akinek meg kellett jelennie, így a szükséges holmik listája alapján összeállított hátizsákjainkat az autókban hagyva gyalog

Pénteken délelőtt a focipályán volt sportnap, izgalmas versenyekkel, majd egy fenséges gyümölcsleves és lángos után csendes délután következett, ahol sokan készültek szövetséget kötni vagy megújítani. Délután aztán közösen ünnepi szentmise keretében 13 fiú kötötte meg a hősök szövetségét, majd vacsora után tábortüzeztünk, s az estét a csapatok fergeteges műsora zárta.

Szombaton pedig pakolás és aratás után érkeztek a szülők a táborzárásra, ahol a zárómise után díjaztuk a kiemelkedő eredményeket, majd egy hatalmas adag gulyást is elfogyasztottunk (kb. százharmincan).

Egy hét alatt sok új embert megismerem, kb. minden srácról eszembe jut egy-egy élmény. Nagyon hálás vagyok ezért a táborért igazán felemelő hét volt, remek táborvezetői és konyhás csapattal.

közelítettük meg a 40 perc sétára eső táborra. Az idő szép volt, madarak csiripeltek, a táborhely hirtelen megtelt étellel.

A csapatok kialakítása után mindenki elfoglalhatta táborhelyét, hiszen a sátrak az előző táborokban résztvevők gondos kezei által már készen álltak kifeszítve, körülárkoltva, a beköltözést várva. Ezután mindenki bemutatkozott mindenkinek, és kis játékokon keresztül igyekeztünk még jobban megismerni egymást, ami egészen jól sikerült, hiszen másnap már senki „nem karcsizta le a Józsit”. Együtt meghoztuk a tábori sza-

bályokat, és a korai lefekvés után hétfőn hajnalban kirándulni indultunk.

Nem tett jót senkinek a hajnali ötös kelés, de szerencsére meghálálta a dolog magát, hiszen így a legmelegebb órákat át tudtuk alakítani csendes ebéd utáni pihenővé. Bár addig még rengeteg kilométer és eltévedés várt a lábainkra. Emlékszem, mindig azon gondolkodtam régen ezeken a kirándulásokon, hogy vajon mennyire szándékosak az eltévedések. Hát most rá kellett jönnöm, hogy jönnek maguktól, hiszen amikor egy szederbokorral találja magát szemben az ember a kijelölt turistaút közepén, akkor először ellenőrzi, hogy van-e rajta ehető gyümölcs, de utána mindenképpen megpróbálja kikerülni. És a kikerülés mindig legalább egy kilométer kerülő, ami után nem egyszerű újra útra lépni, az pedig maradt alapvető szabály idén is, hogy vissza nem fordulunk.

Mégis sikerült eljutnunk a Pisztrángos tóhoz, ahol az első nagyobb pihenőket tartottuk. Itt hallottunk részleteket a pannonhalmi és a győri középiskolás csoportjaink mindennapjairól. Ezután tovább is indultunk, és pár órával később a bakonyjákói templom kertjében fogyasztottuk el az addig cipelt ebédünket. Ezután következett az, amire mindenki vágyott: az alvás. Mindenki aludt, de sajnos az idő nagyon telt, úgyhogy elhatároztuk, hogy megyünk tovább, és ezután már csak egyszer fogyott el az út előttünk, így csak egy hegyen kellett átkelni az őzcsapásokat használva. Aztán már csak még egyen. Aztán még egyen, ami még nagyobb volt, aztán egy olyanon, aminek a teteje már teljesen sziklás volt. Azután már csak egy patakon kellett átkelni. Háromszor. Mert ugye pont ott írt

le nagy kanyarokat, ahol mi irányba lőtük magunkat. Ekkor már nagyon közel volt az út, a mellig érő csalán sem lehetett akadály. Egyszer csak kint voltunk a jelzésen újra, és vidáman értünk be a táborba, ahol már a vacsora illatai, egy új táborozó és egy új vezető fogadott minket.

Másnap a tábort rendeztük, kijavítottunk mindent, amit akartunk, így vált igazán otthonossá. Délután pedig a zsiráfprojektet kezdtük el megvalósítani. Sátorfóliából és traktorgumiból alkottunk csúszdaparkot, hordókban vizet hordtunk a tetejére, majd szappanoztuk az érintkező felületeken fellépő sűrűlódási erő csökkentésének érdekében. Így vált a dolog a kezdeti csúszások után egyre gyorsabbá. És így derült ki, hogy a pálya végére épített biztonsági zárótöltés nem csak az emberek megállítására alkalmatlan, de kiváló ugratóvá válik, mielőtt az aktuális táborozó a sárba érkezne.

De persze nem történt semmi baj, hiszen Égi Édesanyánk idén is tiszteletét tette a táborban. Nem véletlen, hogy Zoli ilyen lelkiívet rajzolt a tábor köré. A cél, mint mindig, az volt, hogy a jelenlétét kihasználva Szeretetszövetséget lehessen vele kötni. Erre és a hitélet hétköznapi megélésére segített minden reggeli és esti ima, a szövegfeldolgozások, rapocsálások, beszélgetések, elmélyülések, szentségimádások.

A szerdai napon is pont egy Kentenich szöveg megbeszélése volt a fő téma, miközben a vezetőség az erdővel, az idővel és az akadályverseny leveleinek pontos kihelyezésével küzdött. Persze sikerült majdnem minden, az ebéd utáni sziesztát követően el is indultunk kistúrára Magyarpolányba, ahol a fagy után el-

kezdődött az akadályverseny, melyen a csapatoknak röpké 60 kilométert kellett teljesíteniük. Ez persze szerencsére nem sikerült senkinek, és minden csapat megkésve ért vissza a táborba, nemcsak pár levelet, hanem sok élményt is gyűjtve. Főleg a faluban sikerült sok ilyet szerezni, ahol a fő feladat a falubeliek meghívása volt a pénteki közös szentségimádásra. A saját tábori szentségimádásunkat pedig a másfél napos akadályverseny után tartottuk. Féltünk is, hogy egy ilyen nap után átvirrasztott éjszaka megtelíti a kegyelmi tőkét, de szerencsére még mindig fért bele felajánlás, így másnap is folytattuk annak gyűjtését a sportnapon.

A légpuska és az íjászat mellett még a szokásos kötélhúzás szerepelt a menüben, de az újdonságokat kedvelők a vizes vb tiszteletére a zsiráfozást is folytathatták. A focit a gannai pályán rendeztük meg a falubeliek és a plébános úr aktív részvételével, akinek meghívására később üdítőt

fogyasztottunk, mielőtt a szentségimádásra mentünk a gannai templomba. Mi készültünk közösen délelőtt, és nagyon szépre is sikerült a falusiakkal közösen imádkozott egy óra, és az azt követő mise.

A faluban töltött délutánunkat az Eszterházy mauzóleum megtekintésével és egy métázással zártuk, és visszaindultunk a táborba szalonnát sütni a tábornász paraszta fölött, és azon gondolkodtunk, hogy hogyan is kelünk majd föl hajnalban, hogy a napfelkelésben ünnepeljünk misét. Végül jópárunknak sikerült, és mivel úgy hallottuk az akadályverseny beszámolóiban, hogy nagyon szép a napfelkelte a döbrentei várban, ezért oda is értünk. Kicsit megijedtünk, hogy nem fog fölkelni a Nap, de szerencsére ráncáfolat, és csak késett egy picit, azután egy pillanat alatt már az égen ragyogott.

A szombati napunkat már teljesen a délutáni szeretetszövetség-kötés köré szerveztük. Az Alapító okirat alapján megbeszéltük a legfontosabb kérdéseket, majd mindenki eldöntötte, hogy mit szeretne tenni, és a délutáni misén sokan meg is kötötték vagy megújították a szövetséget. Meg is ünnepeltük a dolgot egy nagy vacsorával, ami tárcsán sült tarja volt. Egyébként az összes étel olyan finom, ízletes volt a hét során, hogy beillett volna szombati ünnepi vacsorának. Ezt jelzi, hogy bár a táborban nem volt 30 személy, az ötven adag étel egy pillanat alatt elfogyott.

Az utolsó napon arattunk, egyénileg és közösen. Összedolgozva lebontottuk a táborát, és szerencsére az autókba pont beférve a búcsúzás után mindenki ment haza. Így, visszatekintve szép volt nagyon a tábori hetünk.

Táborozó szemmel

Gimnazista fiútábor 2017

A tábor vasárnap kezdődött egy misével a gannai templomban. A szentmise után besétáltunk a táborhelyre, az Ödön-forrás mellé. A tábor forgalmasabb helyen volt, mint általában szokott lenni, sok turista jött, sőt rendszeresen járt egy lovaskocsi is.

A vasárnap ismerkedéssel, berendezkedéssel telt. Nekem egyből fölűnt, hogy a gimnazista táborban már nincs meg az a szigor és szabályosság, amit az alsós-felső táborban megszoktam. Szerintem ez egy fontos pozitívum. Másnap nagytúrára indultunk, amihez hozzá tartozott a hajnali ötös kelés, meg szerencsére az ebéd utáni pihenő is. Este érkezünk vissza a táborba, ahol Radnai István és Gio vacsorával vártak minket.

Másnapra egy meglepetéssel készültek a vezetők. Ez volt a „zsiráf”. A szokásos délelőtti lelkiprogram után építettük meg ezt a csúszdát. Erős fóliát tettünk egy meredek domb oldalába, vizet hordtunk föl, majd traktor gumibelsőn vagy gatyaféken csúszkáltunk rajta. Nekem ez óriási élmény volt, remélem, jövőre is lesz ilyen. Szerdán a vezetők azzal fogadtak minket, hogy délután kistúrára indulunk, de vigyünk hálózásokat, mert nem a táborban alszunk. Erre készültünk, nem is pakoltunk túl sok cuccot, de akkor jött a meglepetés! Magyarpolányban, egy fagyizás után elárulták a vezetők, hogy ez a kétnapos levélkeresés kezdete. Ezen mindenki meglepődött, de nem volt mit tenni, nekivágtunk az erdőnek. A mi csapatunk órákon át bolyon-

gott a gagyti térkép miatt, de szerencsére egy levelet azért megtaláltunk. Már késő este volt, amikor a megbeszél alvóhelyre, a döbrentei várba érkezünk. Ott aludtunk, oda hozták a reggelit is, aztán folytattuk a keresést. A mi csapatunk nem sok levelet talált meg, de annál jobban éreztük magunkat. Végül a határidő után egy órával, a csapatomtól lemaradva Bendegúzzal, lovaskocsival érkezünk a táborba. Este a tábornász körül elmeséltük kalandjainkat. Másnap volt a sportnap és a szentségimádás. Délelőtt megterveztük a szentségimádást, délután pedig focítottunk a gannai srácokkal. Utána jött a mise a szentségimádással, végül pedig métáztunk egyet. Szombaton aratás és táborzárás volt a program.

Jó volt, hogy a vezetők bevontak minket a tábori élet feladataiba, mint például evés előtti ima vezetése stb. Kiemelném az egész tábor ideje alatt tartó gyilkos és szókimondatos játékokat.

Este előadtuk a dalt, amit írtunk, s voltak, akik színdarabbal is készültek. Vasárnap elpakoltuk az egész táborát, és jött a búcsúzkodás. Én nagyon élveztem az egész táborát, ajánlom mindenkinek.

Apaság

Vannak az életünkben olyan dolgok, amiket ösztönösen is végzünk, a családból, környezetünkől merítjük a pozitív példákat, amihez hozzáadódik még a személyiségünk, és ebből alakul ki egy sajátos hozzáállás, majd cselekvéssorozat, amit jelen esetben apaságnak nevezünk. Én apaként is állandó kételyek között voltam és vagyok: jól csinálom-e, nem fogok-e elrontani valamit? Vagy már el is rontottam? Már késő? A munkám, hivatásom mellett elég időt töltök-e a feleségemmel, gyermekeimmel? Ez vajon minőségi idő?

Emlékeim szerint fel sem tudtam fogni azt az örömet, amikor első gyermekünk megszületett. Úgy érzem, hogy nem tudtam teljesen tudatosan megélni, hogy apa lettem, pedig imával várva, érte vágyakozva jött közénk első gyermekünk. Nagy öröm és büszkeség töltötte el a szívemet. Egy új élet, egy új helyzet volt. Ő az én fiam, majd ők az én lányaim. Egy fiút és három lányt nevelünk feleségemmel. Nagy ajándéknak élem meg, hogy apa lehetek. Hálás vagyok a hitem kegyelmi ajándékáért. A harmadik lányunk születésekor döbbszemem rá igazán, hogy gyermekeim születésekor adódhat probléma is, akkor tudatosult csak bennem, hogy feleségem családjában több édesanya is elhunyt szülés közben. De így aggodalmaimat a Szűzanyának felajánlva, még hálásabb szívvel tudtam köszönetet mondani az állandó gondoskodásért. Nagyon sokat segített a kegyelmi tőke ajándéka. Visszagondolok

rá, milyen esetenül mertem megfogni az újszülött gyermekeinket. Hihetetlenül hálás voltam és vagyok is gyermekeinkért a jó Istennek. Apaként megkönnyíti a helyzetemet, hogy szeretett feleségem nagyra láttat a gyermekeim előtt, szeretetével eláraszt, megkoronáz. Én is igyekszem, hogy királynőnek érezze magát.

Most hogy már a gyermekeink kamaszkorba értek, új kihívások várnak rám, ránk. Mindig az a karám... Hol legyen az a cölöp, meddig tolhatom még, hol legyen a határa az apai szigornak? Telefonhasználat, wifi-kód, videók, barátok, barátnők? Mikor a saját hibáimat, gyarlóságomat látom gyermekeimben, az nagyon nehéz, de ezt is csak szeretettel, saját önnevelésem által, példával, imával próbálom nevelni gyermekeinket. Még akkor is, ha ez hangos szóval, tiltással, esetleg fenytéssel jár. Szeretnék jó apa lenni, s jó eszköz gyermekeim önnevelésében. Mert olyan jó megtapasztalni nap mint nap a Szűzanya gondoskodását, szeretetét, ami sokszor egy gyermeki pusziban, ölelésben, nagy nevetésekben, játékokban, hitvesi együttlétben, csókban, nehézségek megoldásában, fájdalmaink enyhítésében jelenik meg, ahogy botlásainkkal, bűneinkkel is szeretett fiához, Jézushoz, őáltala pedig a Mennyei atyához vezet minket.

Summa

„Minden megérint.
– Úgy látszik: sose nő be
a szívem lágya.”
(Fodor Ákos: Summa)

A tavalyi nyár nehézségekkel indult. Egy hét kórház a nyaralás és pihenés helyett. Egy hét izgalom, hogy a 12 éven át jelenlévő betegség milyen újabb nehézségek elé állítja nagylányunkat, a családot. El tudunk-e menni azért nyaralni, feltöltődni? Hála Istennek, óvatosan visszatérhettünk a hétköznapi életbe. Lányunk el tudott utazni egy zárandokcsoporttal Medjugorjéba, a Szűzanyához, mi pedig eljutottunk Sopronba, Családnapi napokra. Kíváncsian vártuk ezt a tematikus hetet, hisz az Életközép volt a fő irányvonal.

Sopron csodálatos középkori város, a szállásunk és az előadások is a belváros szívében voltak. Kicsit furcsa volt gyerekek nélkül érkezni, de ez az állapot az utóbbi időben már egyre gyakoribb. Felszabadító volt viszont, hogy hasonló korúakkal lehettünk együtt, az élethelyzetünk, örömeink, problémáink, gondjaink is többségében megegyeztek. Kiváló előadásokat hallgathattunk, de az esti fröccsözés melletti beszélgetésekből a többi házaspártól is sokat tanulhattunk. Emellett olyan volt ez az egy hét, mintha véget nem érő randin lettem volna a férjemmel. Hosszú séták, kávézások, beszélgetések.

Az egyik ilyen, más házaspárral történt beszélgetés segített abban, hogy

legkisebb gyermekünket is el tudjuk engedni más városba tanulni. A többi gyermekünk szép lassan szoktatott hozzá minket felnőtté válásukhoz, azzal, hogy más városban tanultak, és ezáltal kollégiumban laktak. Mivel még maradt otthon lakó gyermekünk, ezért ezeket könnyebben tudomásul vettük. A legkisebbet – a betegsége miatt is – nehezebb volt elengedni. Azóta bebizonyosodott, hogy jó döntés volt, lányunk kivirult és ügyesen szervezi a távolban életét, nélkülünk is.

Az itt hallott előadások pedig segítettek minket az új helyzettel való szembenézésre. Férjem sokat dolgozik, viszonylag későn jár haza. Amikor a gyerekek még otthon voltak, a feladatok, programok miatt kevésbé éreztem jelenlétének hiányát. Most viszont, hogy az összes gyermek szeptembertől csak hétvégén lesz itthon, elgondolkodtatott a helyzetünk, napirendünk. Még ott, Sopronban elkezdtünk beszélgetni erről férjemmel. Hogyan képzeljük el a hirtelen kettőben töltött napokat?

Leültünk és átbeszéltük a fix programokat, ami *saját időként* már foglalt volt. Ilyen volt férjemnek munkájából adódó értekezletek, kiállítás megnyitók. Nekem az iskolai dolgok, a kórusaim. Ezután kijelöltük a héten azokat a napokat, melyeken biztosan otthon leszünk, és figyelünk arra, hogy közös programunk legyen. Vettünk színházlátogatást is, hisz akkor biztosan elmegyünk. Többször tudtunk együtt sportolni is. Az egyik futásunkkor megkérdezte az utca végén

lakó szomszéd, hogy látja, hogy gyakran futunk, mire készülünk, valami versenyre vagy a maratonra? Mi mosolyogva válaszoltuk, hogy az öregségre! (Tudjuk jól, hogy a csontritkulás, a szív és érrendszeri betegségek megelőzésére legjobb módszer a testmozgás.) De bringával is többször elkirándultunk a városközeli tóhoz. Időben nem volt sok, nem vett sok időt el a munkánktól, viszont az együtt eltöltött idő sokat tett hozzá a házasságunkhoz.

Amennyire furcsa volt a gondolat eleinte, hogy milyen lesz az élet gyerekek nélkül, annyira felszabadító volt később, hogy nem kellett alkalmazkodni a gyerekek programjához (anya-taxi). Emlékszem, ahogy álltam a tanáriban az óráim után és listáztam, hogy milyen nap van, mikor rájöttem, hogy szabadon osztom be az időmet. Emiatt spontán programokat is lehetett szervezni. Egy telefon a férjemnek, és már meg is beszélünk egy randit, akár programra, akár egy sütizésre. Az intim együttlétek is spontánabbak lettek, hisz nem zavartak a kamaszok programjai, jelenlétük.

A barátokra is több időnk maradt. Rég elmaradt találkozásokat lehetett így bepótolni.

Az új helyzet új lehetőségeket is hozott. Azt mondják, hogy keressünk olyan hobbit, amit szívesen csinálunk, de korábban az életállapotunk ezt nem tette lehetővé. Így beiratkoztam a zeneiskolába, és magánéneket tanultam. A szomszédasszonyal heti rendszerességgel sétáltunk egy nagyot, közben ő kutyát sétáltatott. Jó volt, hogy erre még télen is sort kerítettünk, később csatlakozott hozzánk egy másik szomszédasszony. Mivel hasonló élethelyzetben vannak ők is, egy telefonhívással spontán tudtuk alakítani ezt a programot. Fontosak voltak a beszélgetések is séta közben. Utána sokkal jobban ment a munka otthon. A lakásra szintén több idő jutott, bár a tervek szerint teljes lakásfelújítás szerepelt a gyerek nélküli hétköznapiakban (talán majd jövőre).

Korábban, amíg a gyerekek itthon laktak, szinte sosem voltam egyedül. Ettől kicsit tartottam, hogy fog ez a mostani helyzetben működni a hétköznapiakban, különösen télen, amikor hamar sötétedik. Rájöttem, ha kora esti programra kell mennem, akkor indulás előtt felkapcsolom az előszoba villanyt. Így nem a sötét, barátságtalan lakásra kellett hazajönnöm este azokon a napokon, amikor tudtam, hogy férjem később ér haza, mint én.

Természetesen a hétvégékre megtelik a ház a hazaérkező gyermekekkel. Ilyenkor a testvérek is igyekeznek úgy alakítani a programjukat, hogy a közös étkezésekre együtt legyen a család. Jó, ha tudatosan tervezünk közös sétát, kirándulást, amikor több alkalom nyílik a beszélgetésre. Persze vegyük tudomásul azt is, hogy a

rövid hétvégén az itthoni barátait is szeretnék meglátogatni gyermekeink. Ezek a hétvégék ilyenkor elég intenzívek, különösen a csendesebb hétköznapiak után, de mindig nagyon várjuk!

Amikor felköltöztettük egyik gyermekünket a kollégiumba, s másnap érdeklődtünk telefonon hogylétéről, akkor rákérdezett, hogy „ez most mindig így lesz”? Mármint, hogy naponta érdeklődünk. Ekkor rájöttünk, hogy az elszakadáshoz, leváláshoz kezdetben szükség van nekik a nagyobb szabadságra, mely a ritkább telefonhívásokat jelentette. Érdekes volt megfigyelni, hogy az első hónapokban, amikor megcsörrent a telefon, még lényegre törően a pénzutalás volt a téma. Később, ahogy telt az idő, már az otthoniak felől is volt az érdeklődés. Nehéz sokszor az egyensúlyt és az összhangot megtalálni a távollévő gyermekekkel való kapcsolattartásban. Hogyan tudjuk „jól” elengedni őket, hogy ne érezzék, hogy mindenről tudni akarunk, de mégis érezzék, hogy ha kell, bármikor számít-

hatnak ránk? Van, amikor lelkesen hívjuk őket, s épp nem érnek rá, vagy sietősen tudnak csak pár szót váltani velünk. Ez fordítva is így működik. Ezért kitaláltuk a családi csoportot a messengeren, ott mindenkit el tudunk érni, akkor olvassák el az üzenetet, amikor ráérnek, s egymás örömeiről, bánatairól is tud mindenki. Ha valaki segítségre szorul, itt bátran jelezheti, valakitől biztosan kap segítséget. A telefonbeszélgetésekkel egy megtapasztalás: nem elég, hogy az egyik féllel beszél gyermekünk, s házaspárként elmeséljük társunknak. Fontos, hogy mindkét szülő hívja időnként a gyermekeket, mert nekik mindkettőnkre szükségük van. Szintén igaz ez fordítva is: mi is örülünk, ha nemcsak a társunkat hívják gyermekeink, hanem minket is.

Sok új lehetőséget, a kapcsolatunk mélyülését hozta az „üres fészék” állapot. Nem hiányállapotként éltük meg, hanem esélynek, hisz Istennek hála, még az Életközépből sem nő be az ember „szíve lágya”.

KEDVES CSALÁDOK, KEDVES FIATALOK!

Örömmel tudatom Veletek, hogy szeptember 20-án kiutazom Schönstattba, és ezzel a lépéssel elindulok a Schönstatti Mária-nővérek Közösségébe vezető úton.

Kérlek Benneteket, imáitokkal kíséretetek hivatásom útján, hogy a Jóisten szeretettervét mindig felismerjem, és hűségesen kövessem.

Imáiban hordozom én is az egész Magyar Schönstatt Családot!

Gál Orsi

Gyermekeink szeretetünk gyümölcsei

Tilman atya

A gyermek legelőször „létrejöttének” pillanatában tapasztalja meg a szülők egymás iránti szeretetét. A gyermek „létrejön”, mert a szülők szeretetben egymásnak ajándékozták magukat. A szülőknek ebben a szeretetében ott van Krisztus. A gyermek a házasság szentségének beteljesedése által jön létre. A gyermek megéli a szülők egymás iránti szeretetét. A kisgyermek már megéli a szeretet áramlását, amely az édesapától és az édesanyától jön. Minél erősebb a szülők egymás iránti szeretete, annál erősebben éli meg a gyerek ezt a szeretetet. A szülők szeretetében éli meg a gyerek Krisztus szeretetét is. Megtapasztalja ezt a szeretetet, megtapasztalja, hogy Krisztus véglegesen neki akarja magát ajándékozni. Ez a gyermek első nagy Isten-megtapasztalása. Istennek ezt a megtapasztalását a pszichológusok gondosan kutatják.

Megállapítják: ha egy embert nem szerettek a szülei, akkor nagyon nehezebbre esik, hogy higgyen abban, hogy Isten szereti őt. Ez nagyon fontos, mert a mai időben az ember hite nagyon nehéz dolog. Kentenich atya mondja, hogy megelőző megtapasztalások nélkül nem lehet hinni. Amikor van az édesapa, aki szeret engem, van az édesanya, aki szeret engem, akkor én is el tudom hinni, hogy a Jóisten szeret engem. E megtapasztalás

nélkül is biztos előfordulhat, hogy valaki tud hinni abban, hogy a Jóisten szereti, mert a Jóistennél semmi sem lehetetlen, de ez ma olyan nagyon nehéz! Ezért az első katekézis az a megtapasztalás, hogy apa és anya szeret engem. Ez nagyon-nagyon fontos tapasztalat. Ily módon Jézus a házasság szentségében itt találkozik először igazán az emberrel. Krisztus az emberrel abban a szeretetben találkozik először, amellyel a szülők ajándékozzák meg a gyermekeket. A szeretet, amelyet mi, házastársak ajándékozunk egymásnak, Krisztus szeretetének eszközévé válik, amivel ő megajándékoz

bennünket. A szeretet, amellyel a gyermekeinket ajándékozzuk meg, Krisztus gyermekeink iránti szeretetének eszköze lesz. A szeretet, amellyel a barátainkat ajándékozzuk meg, Krisztus barátaink iránti szeretetének eszközévé lesz. Krisztus szeretete nem ér olyan hamar véget, mert Ő az emberré lett Isten Fia.

Ha elidőzünk együtt a háziszentélyünkben, akkor új erőt kapunk. Ezt az erőt mindenekelőtt a gyermekeink számára kapjuk. A gyermekeink fontosak számunkra. Ránézünk a gyermekeinkre, és örülünk az ő eredetiségüknek. Nem arról van szó, hogy valamit csinálunk, hanem arról, hogy történik bennünk valami. Megnézzük a gyermekeinket. Ter-

Minél erősebb a szülők egymás iránti szeretete, annál erősebben éli meg a gyerek ezt a szeretetet.

mészetesen fáradozunk azon, hogy megértsük őket, és azzal is törődünk, hogy mi az, ami belülről mozgatja és foglalkoztatja őket. Arra törekszünk, hogy azt, ami a gyerekeinkben történik, a saját szívünkben is megtaláljuk. De most valami másról van szó. A gyermekünk lelki sajátosságait akarjuk elfogadni, és komolyan venni. A mi gyermekünk ilyen. Ez azt jelenti, hogy itt egy tőlünk független lelki valóság van. A gyermek eredeti, saját eredete van, és ez az eredet Istenben van. Isten gondolta ki a mi gyermekünket. A gyermekeink különbözőek, és különbözőképpen reagálnak. Különböző módon reagálnak az ingerekre, különböző hajtóerők, ösztönök működnek bennük. Látjuk, hogy a mi gyermekünk egy eredeti valóság, és en-

nek az eredeti valóságnak saját életerege van. Ezt az életerőt csak lassan fedezzük fel. Amit felfedezünk a gyermekünkön, az örömet okoz nekünk.

Esti ima

A háziszentélyünk sugárzását, családjunk élő egységét és összetartozását a legjobban a közös esti imában éljük át. Az esti órák, az elalvás előtti percek a gyerekek életében amúgy is a legfogékonyabb időszakok közé tartoznak. Nem könnyű azonban ilyenkor úrrá lenni a fáradtságon, a türelmetlenségen, a nagycsaládban szokásos esti összevisszaságon. Mégis az évek során szilárd szokás alakult ki, hogy fürdés és vacsora után összegyűlünk a háziszentélyben közös esti imára. Erre való tekintettel már az „esti műszakot” is korábban kezdjük. Mindennap más az „imafelelős”. Gyakran csengőszóval hívja a családtagokat

imádkozni, és ő határozza meg az imarendet is. Az imafelelősnek nálunk legalább háromévesnek kell lennie. Milyen öröme volt Péternek, amikor végre hároméves lett, és ő is vezethette az imát! Még az orvosi rendelőben is elújságotla mindenkinek. Amikor végre együtt a család, és mindenki kényelmesen elhelyezkedett, meggyújtjuk a gyertyát és leoltjuk a nagylámpát. Abból adódóan, hogy mindig más vezet az imát, mindig más imák és énekek kerülnek sorra. Van úgy, hogy csak énekelünk. Máskor olvasunk a képes bibliából, vagy elmondunk egy tized rózsafüzért. Gyakran „köszönünk és kérünk”, vagyis felelevenítjük

az elmúlt nap örömeit, és megköszönjük a Jóistennek; illetve a vágyainkkal, kéréseinkkel fordulunk Hozzá. Van egy imánk, amelyben név szerint felsoroljuk mindazokat, akikért imádkozunk, és kérjük Jézust, hogy vigyázzon rájuk. Amikor még kicsik voltak a gyerekek, ehhez az imához készítettünk egy fényképes „ima-tablót”, amelyen mutogatni is szokták, hogy most éppen kiért imádkozunk. A végén gyakran énekeljük a „Szeretet áradjon köztünk...” kezdetű éneket, miközben körbeállunk, megfogjuk egymás kezét, vagy átöleljük egymást. Befejezésül pedig kérjük a Jóisten áldását, ill. a Szűzanya, Kantenich atya és kedves halottaink közbenjárását. Az esti ima közben szoktunk megemlékezni az

életünk aktuális eseményeiről is, pl. a születésnapokról, keresztelési, házassági évfordulóról, az egyházi év időszakairól, a Mária-ünnepekről, vagy ha valakit különös öröm vagy fájdalom ért. Ha jó a hangulat, és indításunk van, akkor hitünk egy-egy kérdését is megbeszéljük. Az esti imánk hossza így igen változó. Néhány perctől akár egy óra hosszát is eltarthat. A hosszú imát nem bírja mindenki egyformán. Előfordult, hogy ima alatt egy-egy gyerek már az igazak álmát aludta. Az esti ima általában elsőbbséget élvez más programokkal szemben. Vagyis nem kapcsoljuk be a tv-t, s ha vendég jön, őt is meghívjuk, hogy imádkozzon velünk.

(*Küldetésünk titkai IV., 40–41. o.*)

„Magamhoz vonzom a 'gameboyozó' szíveket...”

A gyerekeknél útvesztőjében bolyongva – miközben igyekszünk megfigyelni gyerekeinket, eleven érzékeléskapcsolatban maradni velük, erőfeszítéseket teszünk arra, hogy mindegyikükkel saját személyiségüknek megfelelően bánjunk, törekszünk a jó légkör megteremtésére a családban –, nagy erőt ad a tudat, hogy nem egyedül vagyunk felelősek a gyerekeinkért. Imádkozhatunk értük, és hiányosságainkat kipótolja Mária ígérete: „...magamhoz vonzom az ifjú szíveket...”

Bátyja és öccse közt „nyomorgó” szendvicsfiunk nagyon hamar jelét adta annak, hogy ő különbözik. Különböz-

ni is akar! Tulajdonképpen nincs is más dolga, mint különbözni, ez határozta meg kibontakozó lényét.

Kisiskolás korában azt vettük észre, hogy ő nehezebben fogadja el, hogy nem követjük annyira az evilági szokásokat, divatokat. Sokkal jobban vágyott a trendi cuccokra, elektromos kutyákra, mint a többi családtag. Ezen elgondolkodtunk, és arra jutottunk, hogy nála valószínűleg az ellenkező eredményt érnének el a távoltagelessel, mint a testvéreivel, így nagyobb szabadságot, engedményeket adtunk neki. Például hamarabb nézhetett meg olyan filmeket, amiket bátyja – s később öccse – annyi idősen

még nem. Ez néha nem kis áldozatot követelt tőlünk, egyikünk vele nézte a filmet, másikunk a többiek szórakoztatta, terelte el a másik szobájában.

Így jártunk a gameboy-jal is, ami ronkonok ajándékként került hozzánk, s nagyon elkápráztatta középső fiunkat, így ő kicsit hosszabb időt kapott a játékszásra. Egyrészt nagyon élvezte, hogy órá más szabályok vonatkoznak (hogy ezt hogyan beszéltük meg a többiekkel, az egy külön cikk témája lehetne; mi azt tapasztaltuk, hogy érdemes rááldozni az energiát, mert nagyon jó alkalom arra, hogy a gyerekekkel eltérő egyéniségeikről beszéljünk), másrészt úgy éreztük, hogy neki így tudjuk jobban megtanítani az ilyen dolgokkal való bánásmódot. Ez persze nem volt könnyű, s nem is voltunk mindig urai a helyzetnek, nem tudtunk mindig elegendő energiát fordítani rá, hogy érzékeljük, hogyan is bánik a játékkal. Többször is elbizonytalanodtunk, hogy helyes volt-e a dön-

tésünk, főleg olyankor, amikor kiderült, hogy visszaél ezzel a szabadsággal, s nem tudja a megadott időben abbahagyni a kockulást. Mikor aztán szigorúan felléptünk, és egy időre elvettük tőle, majd később csak szorosabb felügyelet mellett adtuk vissza neki a kutyuját, nagyon szép volt látni, hogy tulajdonképpen mennyire hálás nekünk. Persze nem köszönte meg, de meglepetésünkre nem is tiltakozott, hanem tényleg látzott a gyereken a megkönnyebbülés, hogy testre szabott korlátokat kapott. Nem hagytuk teljesen magára, hanem észrevettük, hogy még nem elég érett a szabály betartásához, és átalakítottuk a karámot. Viszont ha előtte nem kapott volna engedményt, s nem tapasztalta volna a saját bőrén, hogy nem megengedni neki, valószínűleg nem tudta volna elfogadni az autoriter szabályozást.

Pár évvel később, felsős korában keményebben ismétlődött meg ez a helyzet, mert belegabalyodott egy olyan internetes játékba, amit szinte folyamatosan követni kell, mert míg ő nincs fönn, az alatt is zajlanak a játékok. Eleinte betartotta a napi kiszabott időt, de így is ráment a délutánja, mert kábé 5 percenként megnézte két percre, hogy mi is a helyzet. Nagy volt a kortárs nyomás is, az iskolatársai teljes szabadságot kaptak otthon, az iskolában meg folyton erről beszéltek, és csapatokat alkottak a játékokban. Beszélgettünk vele a játékról, kérdeztük, megmutatta a grafikát, a feladatokat, igyekeztük kísérni ebben a helyzetben, felhívtuk a figyelmét, hogy milyen profin hálózák be a játék készítői az embereket, reméltük, hogy majd kifutja magát nála ez a szenvedély. De

aztán eljött a pillanat, hogy már anynyira beszippantotta ez a büszkén addiktívnek is hirdetett játék, hogy éjszaka titokban is folytatta. Ekkor megint közbeléptünk, és egy időre elvettük tőle a tabletet. Tíz napon át szenvedett, teljesen bezárkózott, alig kommunikált velünk, visszautasító és depis volt, nem csinálta meg a feladatait. Amikor hétvégén már ki sem akart kelni az ágyából, nagy levegőt vettem és ráparancsoltam, hogy keljen fel, kitakarítottam vele a szobáját, és megmondtam neki, hogy többé olyan játékot, ami nem zárható le, míg ő offline, nem játszhat. Nem vagyok híve az autokrata módszereknek – később el is beszélgettünk az indokaimról, a függőségek veszélyeiről –, de ezt most muszáj volt megtennem, és hála Istennek megint csak azt láttuk a gyereken, hogy kellett neki a szülői erő, amivel kirugdaltuk az ágyból, s valahol hálás is volt nekem érte. Kicsit később

Behálózva

A fiatalok kapcsolataik javarészt a közösségi hálón élnek, aki/ami ott nincs, az szinte nem is létezik. Az online élet erősítheti is az offline életet, ha valódi kapcsolat is van köztünk. Sokan az életüket kirakatban élnek, ahol mindig süt a nap, mindig mindent megosztanak: a facebookon, hogy mi a véleményük; a tumblr-en, hogy mit ettek; a twitteren, hogy érzik magukat XY társaságában... Csak a szégyenletes dolgokat hallgatják el, ha vaj van a fejükön. Többnyire

még meg is ölelt hirtelen. Na, ebben is különbözik...

Nincs általános szabály, minden család és gyerek más. De az biztos, hogy segíteni kell nekik megtanulni az újabb és újabb – s nekünk is új! – csábításokkal való bánásmódot. Nem tudjuk őket megvédeni a bukdácsolástól, nem is kell. Rengeteget tanultunk a schönstatti pedagógiából: hogy a lehető legtöbb szabadságot adjuk a gyerekeinknek, hogy sokszor harcolni is szabad/kell velük, hogy szabad hibázni, és mindig van újrakezdési lehetőség, hogy érzékeléskapcsolatban kell maradjunk a gyerekeinkkel, hogy a jó légkör, a közös imádság mennyire fontos és hatásos, és még sorolhatnám. A cél mindig az erős, önálló személyiség kialakulásának segítése, és nem a pillanatnyi elvárásokhoz való igazodás.

Magamhoz vonzom az ifjú szíveket – nem mindig úgy, ahogy mi azt elképzeljük, de tényleg működik!

csak a fotózás pillanatáig mosolyognak, kattintás után lehervad a vigyor, sokan kamuéletet élnek. A számos jó dolog mellett, amit a közösségi hálón megtalálhatunk, vannak veszélyek is, amelyek a személyiségünket rombolhatják. Hármát emelek ki:

Gyakori, hogy élesen elkülönül egymástól az online és az offline személyiség. Az előbbi boldog, sikeres, magabiztos, csilli-villi életet él, míg az utóbbi profilja mögé rejtőzve szorong. A kö-

zösségi portálon látszó profil sokszor köszönőviszonyban sincs a valósággal: a magabiztosnak tűnő arc mögött egy rendkívül levert, sebzett, önbizalomhiányos ember lapulhat. Megdöbbentő élmény, mikor lányaim osztálytársnőinek képeit látom a facebookon, és a valóságban alig ismerem meg őket. Szorongást kelthet, ha az ismerősök álomvilágát bemutató fotókat csekkolgatjuk, összehasonlítgatunk, könnyen csökkent értékűnek érezhetjük magunkat, tudva, hogy bizony vannak szörnyen lehangolt, kipurcant, csüggedt, sminkeletlen arcaink, tragikus napjaink.

Gyakori, hogy a fiatal sokakkal és azonnal megosztja érzéseit a bolhától az elefántig, hiszen valaki mindig elérhető, aki kész a gyors válaszra. A hangulatok azonnali kirakatba tétele, a korlátlan kitárulkozás a nagyközösségnek ledönti a személyiséget védő falakat, megszűnik az intimitás, az a kincs, amit önmagából csak nagyon keveseknek, az igazán érdemeseknek tár fel az ember. A szakirodalom érzelmi inkontinenciának nevezi ezt a jelenséget. Bár gyors megkönnyebbülést élhetünk át azzal, hogy a kimondáskor kiengedjük a szelepet, segíti a pillanatnyi túlélést, viszont cserébe számos megoldóképletet kapunk (tedd, vagy ne tedd ezt, és minden oké lesz!), vagy címkéket (ilyen vagy, olyan vagy!), amelyek feldolgozása megterhelő lehet. Veszélyes, ha valakinek sokak véleménye kell a teljes megnyugtathoz.

Az érzéseink, a sérelmeink, a problémáink hordozása, magunkban tartása időigényes és megterhelő lélektani munka, szívesen mielőbb megszabadulnánk tőle, viszont segít abban, hogy rátaláljunk a saját gondolatainkra, átímadkozunk válaszainkat, hogy megtaláljuk a csak ránk érvényes megoldóképletet.

Nem vagyunk jelen a pillanatban – nem tud olyan mélységben átjárni, megérinteni egy élmény, ha közben azon jár az eszünk, hogyan posztoljuk azt. Eszembe jut tíz évvel ezelőtti olaszországi nyaralásunk, ami előtt elromlott a fényképezőgépünk, és nem volt időnk megjavíttatni, sem pénzünk újat venni. Akkoriban okostelefon sem volt, ami pótolhatta volna. Tudtuk, erősen kell figyelni, hogy a szép pillanatokat az agyunkban rögzítsük, mert máshol erre nem volt lehetőség. Mondanom sem kell, sokkal mélyebben megmaradtak bennünk azok az élmények, szépségek, események, mint mikor fotóztunk.

Király ételek a koronázásra

Ebben a számban az ünneplés van a fókuszban, ezért mi más is kerülhetett volna ide, mint az ünnepi ételek. Fenséges fogásokból, jeles napokra szánt finomságokból válogattam a méltó ünnepléshez.

SZÁRNYAS ERŐLEVES TOJÁSOS SONKAGOMBÓCOKKAL

Hozzávalók: 80 dkg húsos tyúkaprólék, 2 szál sárgarépa, 2 szál fehérrépa, 1 cikk zellergumó, 1 közepes fej vöröshagyma, 3 fej csiperke, 1 zöldpaprika, 1 csokor petrezselyem, 1 szál zellerzöld, só, 1 kk. szemes bors. **A levesbetéhez:** 2 zsemle, 15 dkg húsos füstölt sonka, 2 tojás, 1 evőkanál liszt, só, frissen őrölt bors, 2 gerezd fokhagyma, 1 csokor petrezselyem, kevés zsemlemorzsa

Elkészítés: A tyúkaprólékot megmosjuk, a sárgarépát, fehérrépát, zellergumót meghámozzuk, nagyobb darabokra vágjuk, a vöröshagymát héjastól félbevágjuk, a gombát, paprikát, petrezselymet, zellerzöldet megmossuk. A zsemleket hideg vízbe beáztatjuk, kinyomkodjuk. A füstölt sonkát apróra vágjuk.

Az aprólékot fazékba tesszük, felöntjük annyi hideg vízzel, hogy 4-5 ujjnyival ellepje, majd ha felforrt, lehabozzuk, takarékra vesszük, és beletesszük az előkészített zöldségeket, és sóval, szemes borsal ízesítjük. Végül lassú tűzön, éppen csak gyöngyözve kb. 3-3,5 órát főzzük, hogy jó ízes, tartalmas legyen a levesünk.

Közben elkészítjük a levesbetétet: a kinyomkodott zsemlehez hozzáadjuk az

sonkát, tojást, lisztet. Sóval, borssal, az aprított fokhagymával, petrezselyemmel ízesítjük, és annyi zsemlemorzsát szórunk hozzá, hogy egybeálló gombócmasszát kapjunk. Vizes kézzel kisebb gombócokat formálunk belőle, bő sós vízben kifőzzük, leszűrjük, lecsepegtetjük.

Tálaláskor az erőlevest szűrőn leszűrjük, a tojásos sonkagombócokat tálba szedjük, és rámerjük a forró levest.

Az erőleves főzésekor visszamaradt főtt húst, zöldségeket ne dobjuk ki, daraboljuk fel ízlésesen, és külön tányérra téve kínálhatjuk a leves mellé. A sonkagombócokból készítsünk próbafőzést, az első gombócot nézzük meg, hogy a vízben egyben marad-e. Ha szétesik, adjunk hozzá még egy tojást, kevés lisztet, ha túl kemény, kevés vizet.

Az őszi termések, őszi hangulat ihlette ezt a tartalmas és finom főfogást:

FEHÉRBOROS SÜLT TARJA MÉZES ALMÁVAL ÉS JUHTÚRÓS BURGONYÁVAL

Hozzávalók: 1 kg tarja egészben, 2 fej hagyma, 3 gerezd fokhagyma, 2 dl fehérbor, só, őrölt bors, 30 dkg alma, 4 dkg méz, 0,5 dl olaj. **A körethez:** 60 dkg héjában főtt burgonya, 20 dkg juhtúró, 2 dl tejföl, só, 0,5 dl olaj, 1 szál rozmarin, 10 dkg reszelt sajt

Elkészítés: A zöldségeket megtisztítjuk. A hagymát, fokhagymát szeletekre vágjuk, és tepsibe tesszük. A húst sózzuk, borsozzuk, és rátesszük a hagymára. Meglocsoljuk olajjal, és előntjük a

bort. Előmelegített, 180 °C fokos sütőbe tesszük, és kb. 60-90 percen át sütjük, attól függően, ki mennyire átsütve szeretni. Közben locsolgatjuk a saját levével.

A főtt burgonyát karikákra vágjuk, és olajon, rozmarin darabokkal meghintve megpirítjuk. Ezt több részletben véghezvesszük el. A juhtúrót összekeverjük tejföllel, sóval, borssal és a sült burgonyával. Ezt a keveréket hőálló tálba tesszük, a tetejét megszórjuk reszelt sajttal. A sütőbe tesszük, 30-40 percen át sütjük. (Ha lehet, a hússal párhuzamosan sütjük.)

Az almát karikákra vagy cikkekre vágjuk. Amikor a hús majdnem kész, köré tesszük az almaszeleteket, és 10 perc alatt összesütjük.

A sütőből kivéve a húst 10 percen át pihentetjük. Közben a mézet karamellizáljuk, és rátesszük a hús mellett megpuhult almaszeleteket. Összeforgatjuk, és levesszük a tűzről.

Tálaláskor tányérra tesszük a juhtúrós burgonyát, mellé a mézes almát és a szeletelt sültet. A sültet meglocsoljuk a szaftjával.

KÖRTÉS MÁKTORTA

Hozzávalók: 30 dkg liszt, 20 dkg vaj, 37,5 dkg cukor, 4 tojás, 375 ml tej, 40 dkg darált mák, 10 dkg mandula, 1 csomag vaníliás cukor, 1 kg körte, 1 dl fehérbor, 1 citrom leve, 1 szegfűszeg, 1 rúd fahéj, fél csomag fehér tortabevonó zselé

Elkészítés: A lisztet a vajjal, 10 dkg cukorral és 1 tojással összegyúrom. Cipóvá formázom, fóliába csomagolom, és fél órára beteszem a hűtőbe.

A tejet felforralom, belekeverem a mákot, 2 evőkanál kivételével a mandulát, 12,5 dkg cukrot, a vaníliás cukrot,

és 4 percig kevergetve főzöm. Kissé hűlni hagyom, majd a maradék 3 tojást is beledolgozom.

Meghámozom a körtéket, magházukat kiemelem, a húsuikat vékony szeletekre vágom. A bort felforralom fél dl vízzel, a citromlével, a maradék cukorral, a szegfűszeggel és a fahéjjal. A körteszeleteket 2-3 percig főzöm benne. Kibombom a fűszereket, és 24 szelet körte kivételével a többi kiszedem.

A süttöt 180 fokra előmelegítem. Kivajazok egy 26 cm átmérőjű kapcsos tortaformát, belenyomkodom a tésztát úgy, hogy kb. 3 cm magas pereme is legyen. Villával többször megszurkálom. Belesimítom a mákmassza felét, szétosztom rajta a kiszedett körtéket, és befedem a maradék mákmasszával.

A sütőben 50-60 percig sütöm. Hagyom teljesen kihűlni. A maradék 24 körteszeletet kiveszem a borból, és a maradék 2 evőkanál mandulával elrendezem a torta tetején.

A levet vízzel 125 ml-re kiegészítem, felforralom, és elkeverem a tortabevonóval. Kb. 1 percig hűlni hagyom, és bevonom vele a torta tetejét. Ha megszilárdult, leveszem a tortakarikát, és szeletelem.

BORAJÁNLO

Dúzi Tamás többszörös díjnyertes bora, a **Görögző** remek kiegészítője lehet egy ünnepléssel teli napnak.

85% cabernet franc és 15% cabernet sauvignon házasítás a Görögző dűlőből.

A forró nyár érlelte szőlőből gazdag, sűrű, meggyes és paprikás-fűszerpaprikás, koncentrált bor született.

Van boruk

Hálát adunk:

- ❖ a Jóistennek és a Szűzanyának családkért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért
- ❖ a vezetőség három éves szolgálatáért
- ❖ Gertrúd Mária nővér magyar családokért végzett tevékenységéért
- ❖ Péter atyáért
- ❖ hogy Gergelyt Paraguayban a beöltözési ünnepén a Jóisten bőséges áldása kísérte (2017. július 8-án)
- ❖ a családakadémiát végzett házaspárok gyümölcsöző munkájáért, valamint az összes szövetségi és apostoli évfolyamért
- ❖ a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért
- ❖ mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését; a nyári hetek előadóiért és házigazdáiért
- ❖ azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát:

- ❖ hogy a Jóisten és egymás iránti szeretetünk megerősödjön és mindig meg tudjunk bocsátani
- ❖ hogy egyre többünket érintsen meg a koronázás gondolata, és egyre többen mondjunk szívből igent a Szűzanya ezen hívására
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért, a lelki betegekért
- ❖ Gódány Róbertért, a Gódány családjáért
- ❖ Dancsok Péter örök boldogságáért, a családjának vigasztalásáért
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ a gyermektelen házaspárokért, és hogy minden megfogant gyermek megszülethessen
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek és a szennyvízelvezetés megoldódjon
- ❖ hogy a nyári családnapok gyümölcsözőek legyenek
- ❖ hogy a vezetőség megújulása Isten akarata szerint történjen
- ❖ hogy gyermekeink, fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához
- ❖ hogy a budapesti Közösségi Hely működhessen
- ❖ elhunyt rokonainkért és barátainkért, valamint mindazokért, akikért nem imádkozik senki.

ÓRIÁSI apróságok
(gyerekszój)

5 és fél éves Sára lányunkkal beszélgetünk.

- Nekünk 3 gyerekünk van, ugye?
- Inkább úgy mondd, hogy hárman vagytok testvérek. Szeretnél még testvért?
- Ennyi pont elég lesz. Így is elegendő van már velük...

Sára: – Már nagyon sok Jóisten lehet, mert minden karácsonykor születik egy.

4 éves unokámat kérdezem, mi az a szer, ami az ágya alatt van. Így válaszol: – Az a hangyákat talánítja.

Gellért (4 éves) nagyon gondolkodik valamin, egyszer csak megszólal: – Anya, a mellkas olyan, mint a méheknek, csak legyek laknak benne?

Bernát (4 éves): – Tanultuk az oviban, hogy hogyan mondják németül, azt hogy ősz: Szeptember!

Johanna: – Amikor anyukám engem szült, akkor volt 44 éves, és most 53, apukám pedig 61.

Brigitta: – Az nem lehet, ilyen nincs! Ilyen korban már nem tudnak szülni, az csak Erzsébetnek sikerült! És az is egy csoda volt!

J.: – Pedig igaz!

B.: – Hiszen ez olyan, mintha te nem is lennél!

J.: – De vagyok!

B.: – Hidd el, akkor te egy csoda vagy!

J.: – Hát jó, hmm, akkor én tényleg egy csoda vagyok!

Gyerekeim nyuzakodnak. Rájuk szólok, hogy fejezzék már be. Erre a legkisebb így szól: – Hadd veszekedjenek a gyerekek is, ne csak a szülők!

Ádám csalódottan jön haza az ovisoknak tartott keresztútról: – Mindig mondták, hogy hányadik állomás, de a vonat sose jött...

Nyár, fagyaltozás. Virág fagyaltjába belerepül egy kis bogár.

– Egy bogár érdeklődni akart, hogy milyen a fagyifürdő... – majd megállapítja: – Túl nagy volt neki.

Panka (5) áradozik édesapjának:

– Papa, te annyi nyelven tudsz! Tudsz párizsiul, nápolyiul, joghurtul...

– Mama, mikor lesz itthon megint keresztretjérvény út? Tudod, amikor visszük a keresztet ide-oda a lakásban és keresztük a következő állomást...

Óbudavári hírek

A késő tavaszi időszakban hét hétvégi program került megrendezésre Óbudaváron. 2017. április 1-jén ünnepeltük meg a kápolnaszentelés tizenkettedik évfordulóját, 160 regisztrált résztvevővel. Kilenc házaspár kötött szeretetszövetséget. A perselyadomány 45 000 Ft volt, amit köszönünk szépen a közösség nevében.

Két önkéntes munkanapot tartottunk a kora nyári időszakban. Az egyik magától szerveződött, a másikat, élve a Facebook adta lehetőséggel, ott is hirdettük. Sokan eljöttek segíteni. A Schönstatt Központ közösségi és szállásépületeinek a takarítása, szépítése, rendezése és a zöldterületek gondozása volt a fő feladat. A családkadémia egyik évfolyama egy hétvégi munkával segített a családnapokra való felkészülésben.

Húsvét után került megrendezésre az Európa Fórum, melyről a honlapon és a Schönstatt Családmozgalom oldalán találtok beszámolókat: <http://www.facebook.com/schoenstattcsaladmozgalom/?fref=ts>

Az egyesület a NEA szakmai pályázatán 750 000 Ft támogatást nyert.

A nagyheti családnappal együtt idén tizenegy családnapos hét került megrendezésre Óbudaváron, 163 résztvevő családdal.

2017. június 25-én került első alkalommal megrendezésre a szövetségi családok találkozója. Mintegy százhatvanan voltunk együtt.

2017. július 1-jén rendeztük meg a Házaspárok útja jubileumi ünnepséget. A teljesen nyílt rendezvényen az előadó Pál Feri atya volt. Első alkalommal a gyerekek számára is gondoskodtunk műsorról, ami nagy sikert aratott. 340 regisztrált résztvevője volt a programnak. a szentmisén a perselyadomány 58 150 Ft volt, amit köszönünk szépen.

Augusztusban hat schönstatti atya, négy német és két burundi, látogatott el az Óbudavári Schönstatt Szentélyhez. Szép időben ismerkedtek a hellyel, a schönstatti történelmünkkel, a családnapok résztvevőivel és a rakott kelkáposztával, ami igazi különlegesség volt számukra.

Családkadémia hírek

A Családkadémia 13. évfolyamának egyhetes retorika képzése júliusban volt Mórón. Nagyon jó előadások születtek! Minden egyes házaspár alaposan felkészült, az előadásaikkal válaszokat adtak a napjainkban a családokat foglalkoztató kérdésekre. Néhány téma, melyekről az előadások szóltak: irgalmasság, hogyan lehetünk boldogok a hétköznapiakban, a házasságunk mint hivatás, társunkban a jót keresni...

Szeptemberben, októberben és novemberben lesznek a vizsgaelőadásaik, majd november 18-án Budapesten lesz a küldetésünnepek.

Erdélyben, Lippán elindult az első családkadémiai évfolyam Böbe nővér szervezésében. Az első évet Bartos Gelért és Ágota kísérték, és családkadémiát végzett házaspárjaink tartottak előadásokat. A nyári hetük végére igazi közösségé vált a képzésben résztvevő hat család. A házaspárok nagyon lelkesek és nyitott szívűek, ők továbbvihetik Erdélybe is a schönstatti lelkeséget. Ősszel a retorikaoktatással fog folytatódni a képzés.

Október elején Válon nyolc házaspár részvételével elindul a Családkadémia 14. évfolyama. Örömmel, hogy a Szűzanya mindig hív magának munkatársakat, akikben él a vágy, hogy továbbadják a kapott kegyelmeket, és ennek érdekében, tanulni és áldozatot hozni is készek.

2018 őszén terveink szerint elindulhat a Családkadémia 15. évfolyama, melyre még lehet jelentkezni.

Amennyiben többet szeretnétek tudni a Családkadémiáról, arról a 20 éves jubileumra készült kiadványban is olvashattok, melynek elérhetősége: <http://csaladok.schoenstatt.hu/Kiadvanyok/Csaladkademia>

A képzésre jelentkezni, vagy érdeklődni az alábbi címen lehet:

info@csaladkademia.hu

Az alábbiakban néhány családkadémiát végzett házaspár beszámolója olvasható:

Már többször is felmerült bennünk a gondolat, hogy a Családkadémia keretén belül erősítsük meg mindazt, amit Atyántól a Schönstatton keresztül kaptunk. A belső híváshoz 2015-ben külső invitálás is társult, így beadtuk derekunkat és a jelentkezési lapunkat is. Nem tudtuk pontosan, hogy miért, de éreztük, hogy mennünk „kell”, mint ahogyan az máskor is előfordult már életünk során. Abban bizonyosak voltunk, hogy szükségünk van a tanulásra, arra, hogy mind jobban meg tudjuk élni és fel tudjuk mutatni azt a Bibliát, amire Kantenich atya hívta fel a figyelmünket: a hétköznapi vallásos életet. Furcsa volt, hogy a miéltre nem tudunk magunknak választ adni, de az első év alatt kialakult élethelyzetünk kérdéseire az Óbudaváron eltöltött alkalmak során megkaptuk a válaszokat. Sokkal erősebbé vált házasságunk, a kettőnk között megkötött szövetség. Itt akár be is fejezhetnénk a történetet, de az elmúlt évben az óbudavári szentély eszménye is

vissza-visszatérő gondolat: „Jön hozzánk a Szűzanya és azt mondja: »Szükségem van rád. Nem csupán a gyermekem vagy (természetesen a gyermekem is vagy), hanem a munkatársam is, és szeretnék téged megajándékozni azzal a tudattal, hogy küldetésed van... A Szűzanya azt kéri, hogy imádkozzunk és hozzunk áldozatot családunkért, tágabb környezetünkért és az egész emberiségért.» Vagy ahogyan azt Szent Pál apostol Timóteusnak írta: „és amit tőlem számos tanú által megerősítve hallottál, bízd azt hűséges, mások tanítására is alkalmas emberekre.” (2Tim 2,2) A Mennyei Atya türelmének köszönhetően megkaptuk a választ. De tényleg olyanok vagyunk, mint a kisgyermek, tele kérdéssel: hogyan tovább...?

Számunkra a CSAK 12 nyári hete és a hétvégék mindig nagy lelki felüdülést jelentettek. Amikor jelentkeztünk, nem tudtuk, mi vár ránk, csak láttuk a mindennapjainkban magunk körül a sok szétesőfélben lévő családot, és nagyon frusztráló volt a helyzet, amikor a közeli családban is válságba kerültek házaspárok... Szó szerint azt éreztük, hogy az árral szemben kell úsznunk, és mi több, irányt mutatni nekik is. Hátha megelőzőképpen, illetve akiknél még van remény (az Úrban kinek ne lenne), hatékonyan tudnánk segíteni az értékeinknek, Isten kegyelmének megmutatásával. Az Óbudaváron töltött hétvégék mindig felülmúlták a várakozásainkat, nagyon sok szeretetet, hitet, reményt kaptunk a családoktól, akiket megismerhettünk. Az első évben minden alkalommal hazahoztunk és beépítettünk az életünk-

be néhány értékes gyakorlatot. Most, a második évben abban fejlődünk, hogy megtanuljuk együtt, mindinkább a Szentlélek vezetésében megkomponálni a szívtémáinkból az előadásainkat. Kérem Szűz Mária segítségét az évfolyamunk munkájára, a többi évfolyam küldetésének betöltésére és a Schönstattmozgalomra.

Két évvel ezelőtt kezdtük el a családakadémiai képzést, mert szerettünk volna tudatosabban a házasságunk építésére figyelni. Zsolt a szolgálata, foglalkozása révén gyakran beszélget házasságra készülő fiatalokkal, házassokkal. Megtapasztaltuk, milyen nagy szükség van a házasság tudatos építésére, mennyire fontos hogy mi, házasságban élők, tisztában legyünk azzal, hogy a házasság nem megy magától, komoly munka nap mint nap. Jó mindazt továbbadni, amit mi már megtapasztaltunk. Felkérték minket jegyesoktatásra is, és házásoknak hétvégi lelkigyakorlat tartására. Az itteni témákra merítettünk mindabból, amit a Családakadémián tanultunk. Itthoni anyaközösségünkben is sokat jelent számomra, hogyan építsem fel, ha egy-egy rövid témával készülnöm kell. Nekünk nagy támaszt és bátorságot ad a családakadémiás képzésen való részvételünk.

Tisztaságról jegyesként

Bálint: Kata és én két különböző világból jöttünk. Ő vallását aktívan megélő és gyakorló (schönstatti) családból, én pedig amolyan „vasárnapi keresztény” családból. Szüleim, bár maguk csak ünnepekkor jártak templomba, kiskoromban beíratkattak hittanra, így számomra természetessé vált, hogy templomba járjak, ministráljak. Közel éreztem magam a Jóistenhez, mégis miután leérettségiztem, egyik hétről a másikra eltávolodtam Tőle. Ez a kizökkent állapot hosszú évekig tartott, egészen addig, míg Katát meg nem ismertem. Ő 18 volt, én 25 éves. Már ismerkedésünk legelején leszögezte, hogy számára fontos és alapvető érték a házasság előtti tisztaság megtartása. Én akkor ráhagytam a dolgot. Bár 25 voltam, komolynak mondható kapcsolatomban csak egy volt előtte, az pedig egyszerűen nem tartott annyira ideig, hogy a szex komolyan szóba került volna. A tény, hogy még őrzöm a szüzességem, csak pár héttel később, nagy nehézségek árán böktek ki neki, mert inkább szégyennek, mint erénynek éreztem (a főiskolán ugyanis minimum furának számított, ha valaki nem szeret bulizni, és nincs barátja sem). Meg is lepődtem, mikor az óriási örömet megláttam!

Ahogy kapcsolatunk komolyabbra fordult, úgy szép lassan elkezdtem visszatalálni a Jóistenhez is (ez egy másik történet ☺), őstől gyerekcsószkódtunk a CSAK12-ben, így lehetőségem volt

megismerni a mindennapok megélésének teljesen új módját. Nagyon sokat beszélgettünk, tanultunk egymástól. A következő év tavaszán elmentünk a Nagymarosi Ifjúsági Találkozóra, ahol éppen a tisztaság megőrzése volt a fő téma. Az előadások közti szünetben kiültünk a Duna-partra, és egy nagyot beszélgettünk. Akkor mondtam ki először, hogy én is így szeretném megélni a házasságig hátralévő napjaimat.

Azóta kicsit több mint két év telt el. Tavasszal eljegyeztem Katát, jövő májusban lesz az esküvőnk. Sokszor nagyon nehéz önmegtartóztatást gyakorolni, de számomra hihetetlen erőt ad a tudat, hogy a célunk közös, és hogy kölcsönösen bízhatunk a másikban. Hiszem, hogy a Jóisten vezet minket, és hogy az esküvő után igazi ajándék lehetünk egymás számára.

A tisztaságról

A házasság előtti tisztaságot mindketten fontosnak tartjuk, közös döntésünk. Hogy hogyan jutottunk el együtt idáig, Bálint cikkéből már kiderült, de hogy miért határoztunk így: még nem!

A fiatalok 80%-a nem így készül a házasságra. (Ha mernek egyáltalán elköteleződni...) Hogy miért is érdemes mégis? Sokan kérdezték már tőlem, és bevallom, megesett, hogy nem tudtam rá elég érthetően, frappánsan felelni. Őszintén, nagyon kevesen vannak a környezetemben olyanok, akik tényleg így élnek. „Minek várni az esküvőig, ha már most tudom, hogy ő lesz a társam egy életen át? Nem meggondolatlanság egy olyan emberre igent mondani, akit nem ismersz egészen – ergo, még »nem próbáltatok ki egymást«? Hogyan bírjátok ki? Ti szeretitek egymást, vonzódtok egymáshoz úgy igazán?” – sok hasonló kérdést tettek már fel nekem. Így jó átgondolni, miért is tartok ki az elhatározásom mellett.

Álljon itt pár indok, amiért fontosnak tartom a tisztaságot:

- Nem próbából, hanem szeretetem és teljes bizalmam kimutatásaként szeretném odaadni magam majd a férjemnek, igazi ajándék szeretnék lenni a számára.
- Talán sokan nem tudják, de valójában a szex mint drog hat, endorfint (kötődés-hormont) termel, ami azért felelős, hogy az együtt élő pár között egy nagyon szoros köteléket hozzon létre:

ragasztóként hat. Ez a házasságban lényeges, de azon kívül olyan embereket is „összeragaszthat”, akik amúgy nem illenek össze. Ennek hatására nem tudják reálisan látni a társukat, ragaszkodnak egymáshoz, és lehetséges, hogy belefutnak egy rossz kapcsolatba, és később kiderül: nem is ismerik egymást igazán.

- Miután egy pár elkezd nemi életet élni, az ismerkedés korszaka lezárul, más kerül a középpontba.
- Szabadon szeretnék a leendő férjem mellett dönteni: úgy, hogy nem köt vagy befolyásol semmi. Találtam egy idézetet egy lánytól, aki pontosan leírja, amit én is gondolok: *„Ha én kérném, az azért volna, hogy magamhoz kössem, ha pedig ő kérné, és én beleegyeznék, az meg azért volna, mert nem akarom elveszíteni őt. Márpedig én SZABADON akarok rá igent mondani. Hogyha azonban a testiség nagyon az előtérbe kerül, akkor már 'test hívja a testet', a szabadsági fok csökken. Mondják ugyan az ismerőseim, hogy 'ki kell próbálni előtte', hogy nehegy ne legyünk egymáshoz illők, vagy még az is lehet, hogy impotens... de ha én mellette döntök, akkor olyannak akarom szeretni, amilyen: ha impotens, akkor úgy is – de ezt SZABADON akarom eldönteni!”*

S mivel úgy gondolom, fontos, hogy egy dolognak ne csak a negatív oldalát lássuk, álljon még itt pár pozitív érv is amellet, hogy miért érdemes kitartani:

- Kölcsönösen megtapasztaljuk egymás valódi szeretetét, tiszteletét, amelyben nem csak saját önző vágyaink kielégítésére használjuk a másikat.
- A szeretet kifejezésének számos más formáját is megtanuljuk, hiszen „rákényszerülünk” arra, hogy más módokat találjunk ki, amivel szeretetünket kimutathatjuk a másinak.
- Többet beszélgetünk, több időnk jut egymás mélyebb megismerésére.
- Felelősen tudunk dönteni egymás mellett, mert nem vakít el a testi kapcsolat, a másik egész lényé fontos.
- Biztosak lehetünk abban, hogy egymás számára mi leszünk az elsők és egyetlenek, nincs hasonlítgatás.
- Önuralmat tanulunk (jól fog jönni ez még a későbbiekben is!).
- Konfliktuskezelést tanulunk.

És amit nagyon lényegesnek gondolok:

- Nélkülözhetetlen, hogy a pár közös célja legyen az, hogy várnak egymásra.
- Fontos, hogy ne a negatív dolgok tartsanak vissza, hogy megtegyük (mint pl.: bűn, félelem attól, hogy baba lesz...), hanem sokkal inkább az a gondolat, hogy mekkora ajándék lesz majd a másik számára! Így lehet, hogy a nehézség megmarad, de inkább egyfajta örömteli várakozással alakul!

„Ma emberekkel fogok érintkezni, és nekik érezniük kell, hogy Te bennem élsz. Tehát hozzájuk fordulok és bennem Te is hozzájuk fordulsz. Mivel Te hordozol majd engem, ezért jószágos leszek. Ha valaki az idegeimre megy, akkor szeretnék Rád gondolni és higgadt maradni. Ha valakinek szüksége van rám, akkor még egyszer mozgásba lendülök, még ha fáradt is vagyok. Ezt a napot Veled járom. Újra kell születned bennem, és akkor elviszlek a világba.”

B. Tilmann – Koronázós kilenced, 5. rész

- Beszélni róla!! Nem elég egyszer kimondani, megegyezni, hogy ezt mi így szeretnénk. Nagyon lényeges, hogy előjőjön a téma ahányszor csak kell, erősítsük meg többször ezt az elhatározást! A közös ima is sok erőt adhat.

Meg vagyok arról győződve, hogy érdemes így csinálni. És ez nem azt jelenti, hogy könnyű eszerint élni. Mert nagyon keményen kell küzdeni, újból és újból meg kell újítani ezt az elhatározást, újból és újból elő kell venni, átgondolni, miért is tartok, tartunk ki. Ha viszont szem előtt tartjuk a hosszútávú céljainkat, értelmet kap a lemondás és várakozás.

Egymásnak teremtett minket

Sokszor elhangzik, amikor egy szép, idilli párt látunk, hogy egymásnak teremtette őket az Ég.

Legénykoromban úgy gondoltam, hogy ez a kijelentés nemcsak az idilli párokat illeti meg, hanem a Jóisten mindenkinék teremtett egy olyan személyt, aki a felesége vagy a férje lehet.

Ekkor még nem hallottam Schönstattról, Tilmann atya tanításairól, de a lelkem mélyén éreztem, hogy nem a tökéletest kell keresnem, hisz én sem vagyok az. Nyitott szívvel kerestem azt a lányt, akit nekem teremtett az Isten.

Számomra fontos volt (most is az) a tisztaság, ami kölcsönös érték. Ha engem is valakinek teremtett az Isten, akkor vigyáznom kell magamra, hogy a feleségem teljesen engem kapjon, tisztán, ahogy a Jóisten elgondolt. Ugyanezt gondoltam a lányok irányában is: ha őket másnak teremtette a Jóisten – nem nekem – akkor vigyáznom kell rájuk, és nem kihasználnom őket. Azóta

Tilmann atyától tanultuk, hogy a társam a Jóisten ajándéka.

Visszagondolva – elvárható az ismerkedés időszakában, hogy a másnak szánt Ajándékot ne „dézsmáljuk” meg.

De vajon honnan ismerhetem fel, hogy a lány, aki nagyon tetszik, a Jóisten nekem szánt ajándéka? Erre nem lehet receptet adni. Ezért jó, ha az ismerkedés ideje alatt annyira tudjuk egymást tisztelni, hogy mindig fenntartjuk annak a lehetőségét, hogy lehet, hogy nem az én ajándékom, akivel pont ismerkedem, és jól érzem magam.

A házasságkötés alkalmával kimondott igenekkel fogadjuk el a Jóisten Ajándékát. Mennyire értékes az így kimondott igen és az így kapott Ajándék!

Néha nem érezzük, hogy egymásnak teremtett bennünket az Ég, de ez nem a meg nem élt „próbaházasság”, a tisztaságunk megőrzésének következménye.

Tilmann atya elárulta a titkot: a jó házasság két személy megfeszített munkájának gyümölcse. Az

ajándékba kapott virág is elhervad, ha nem ápolják, nem kap elég vizet, napfényt. Az egymásnak teremtettség nem azt jelenti, hogy a házasságunkban munkánélküliek lehetünk! A házasság is törődést, munkát igényel, különben az Ajándékunk tönkremegy.

Vértező V.

Februárban a Megérkezéssel útjára indult a Vértező V. évfolyama

A Vértező másfél éves képzésének célja, hogy hitünkben felnötte, férfivá érvünk, kis csapatunkban egymást hordozva találjunk majd rá életünk hivatására. Ezzel az elhatározással vágunk bele ebbe a szent időszakba, hogy társainknak kölcsönösen mutatott lelki tükörben önmagunkat nevelhessük, és megújítsuk az Istennel és Máriával kötött szövetségünket.

Két kísérőnkkel együtt tizenkét fiatal gyűlt össze a fiúmozgalom egyik legkiemelkedőbb programjának megkezdésére februárban egy szombati napon a Bory-várban. Jelen voltak már korábban vértezettek is, akik meséltek nekünk élményeikről, tapasztalataikról, életükben történt változásokról.

A sok közös játék, finom étkezés segítségével – melyek néha igencsak próbára tették a kreativitásunkat és alkal-

mazkodóképességünket – nagyon jól összekovacsolódtunk. Vasárnap egy remek előadást hallhattunk a Fehér házaspártól Máriáról, megadva ezzel az alaphangot első félévünk témáihoz, minek során Schönstatt szellemiségét fogjuk részletesebben megismerni.

Egy jóízű ebéd után lehetőségünk volt arra, hogy közösen határozzuk meg, mi iránt érdeklődünk, így került évfolyamunk középpontjába többek közt hitünk megismerése, a schönstatti pedagógia és az önnevelés. A program végén egyénileg arattuk le a hétvége gyümölcseit, és választottuk meg az első hónapban teljesítendő feladatunkat. Végül szentmise keretében – nagy örömünkre a jelenlévők közül mindnyájan – vállaltuk a Vértezőbe való belépést.

Innentől fogva havonta egyszer összegyűlünk egy hétvégére, segítjük és megerősítjük egymást a szeretetben, bölcs emberektől kapunk példát, hogy aztán egyszer mi is példává válhassunk. Heti

levelinkben megosztjuk egymással válalásunk, feladatunk sikereit, kudarcait, problémáinkat és örömeinket, hordozva és folytatásra, fel nem adásra ösztökélve ezzel a másikat, mindannyiunkat. Ezekből a heti levelekből már most kitűnik, mekkora lökést ad életünknek a Vértező, a hatodik hétben egyre inkább megnyílunk egymásnak, egyre jobban megismerjük a többiekét, jellemüket és annak változásait. Estéknként leírjuk „örömnaplónkba” az aznapi pozitív eseményeket, benyomásokat, nyomon követve ezzel lelki formáló-

dásunkat. Ha visszaolvassuk, csupa szép emléket találunk és észrevesszük, mennyire jelen is van Isten az életünkben.

Már túl vagyunk az első összejövetelen, ahol Kentenich atya életének példáját ismerhettünk meg a Lőw házaspár előadásában. Ezután megosztottuk a csoporttal gondolatainkat, kiegészítettük, aki kétségekkel küzdött. Elégedetten, feltöltődve távoztunk innen is. Bizalommal és egy új, élő közösség megteremtésének reményében haladunk tovább a megkezdett úton.

A porcelánbaba története

Ma igazán szeretsz valakit, akkor figyelsz minden rezdülésére, minden vágyára. A párom ebben tökéletes. Sokszor már a fél szavaimból is kitalálja, hogy mit szeretnék, mire vágyom. Nekem azonban igyekezniem kell, hogy ezt a szerepemet minél jobban kiteljesítsem.

Jóval a születésnapom előtt Budapest utcáin sétáltunk. Egyszer csak megálltam egy bolt előtt, ahol porcelánbabák sokasága volt. Csak álltam a babák előtt, és elmeséltem Neki, hogy kislánykorom óta vágyom egy ilyen babára. Hetekkel később a születésnapomra kaptam egy porcelánbabát. Hát igen, nem pont olyat, amelyet én szerettem volna. Vissza kellett magam fognom, hogy ne mondjak ki egy bizonyos mondatot. „...” Gyorsan eszembe juttattam, hogy mennyire figyelmes volt, és megköszöntem az ajándékot. Azóta megszerettem a rózsaszín bohóc formájú porcelánbabát, mert Tőle kaptam, mert az Ő szeretetére és figyelmeségére emlékeztet, minden pillanatban, amikor csak ránézek.

Erre azért voltam képes, mert nem az a lényeg, hogy milyen ajándékot kaptunk, hanem az, hogy kitől és az a va-

laki mennyire, de mennyire fontos a mi életünkben. És Ő nagyon fontos nekem.

Vajon mi tudunk-e annyira figyelni a számunkra fontos személyek vágyaira, mint ahogy ők figyelnek ránk? Nekem sajnos nem mindig sikerül. De azt hiszem, az a legfontosabb, hogy erre minél jobban figyeljünk és tökéletesedjünk benne, úgy, ahogy más értékeinkben is.

Sok minden nagy intenzitással kavarog bennem mostanában. Olyan érzelmi hullámzásaim vannak, hogy alig győzők kapaszkodni. Az is igaz, hogy legtöbbször már ismerősek ezek a hullámok, így kevésbé ijesztőek, kétségbeejtőek, mint régen.

Ez a nyár más. Eddig mindig szabad voltam, csavarogtam a nagyvilágban, spontán ötlettől vezérelten útra kelve...

idén ehhez előre szabadságot kell kérnem. Merthogy alapvetően dolgozom. Ami szintén új. És nem is eddigi otthonomból elindulva nap mint nap. Ez is új. És ez így együtt már önmagában is jól megoldoztat kívül-belül. Aztán voltak igazán nehéz hetek, mikor azt éltem meg, hogy beszűkültem a feladataimra, hogy nem tudok semmi mással foglalkozni, hogy túl intenzív...

Az előző majdnem kéthetes munkamentes időszak rengeteget adott. Orfűn ötnapos tájfutó verseny... és minden, ami ezzel jár. Hihetetlenül kikapcsolt! Mindent hátra tudtam hagyni. Egyszerűen csak ott voltam, együtt léteztem a többiekkel. Élveztem azt a tapaszta-

lást, hogy biztonságban vagyok, hogy ez a „nagy család”, akikkel mondhatni felnőttem, hogy ez a közeg megtart. Hogy felszabadultan otthon érezhetem magam.

Rendeztünk, estéknként buli volt, szóval sokszor 3-4 óra alvással indultunk neki hajnalban az erdőnek, ami nekem mégis meglepően nagy örömet adott. Ahogy kora reggel a lombok közt átsűrődő fényben, madárdal közepette bandukolok az állványokkal, naracs-fehér bójákkal. Ahogy aztán térképpel a kezemben futok, leellenőrizve a többi, már kihelyezett pontot. Én, a természet és a térkép. És a nagybetűs Élet, ami körbeölel. Csak futok, figyelek, észlelem a környezetemben lévő valóságot – benne vagyok egészen abban, amit csinálok.

Most újra itthon, újra munka, újra a fel-felvillanó kérdések, feladatok...

Tegnap, nehezen felrázva magam, kimentem futni a hegyre – milyen jól tettem! Kemény fölfelével küzdöttem meg a kilátóig, de ami ott fönt fogadott, a lemenő

nap színeiben játszó táj, az nagyon megérte. Csodálatos volt. Megpihentem ott fönt. Találkozás volt ez az Élettel. Az Istennel. Akivel az utóbbi időben keresem a kapcsolódás hogyanját. Őt.

A természet egy biztos pont. A letisztult formák, a mozgás, a csönd. Találkozás Vele, önmagammal és tulajdonképpen másokkal is. Az Élettel. Az Élettel, ami sikerülni akar bennem is.

Hetekkel később a születésnapomra kaptam egy porcelánbabát. Hát igen, nem pont olyat, amelyet én szerettem volna.

Veled, Anya

Egy fiatal gondolatai

Ez az Oázis egy ünnepi száma, Neked. Mit írhat egy fiatal mit írhat, mely méltó lehet Hozzád? Rövid gondolkodás után juttattad eszembe, hogy nemcsak együtt mint a nagy Magyar Schönstatti Család koronázunk meg Téged, Édesanyám, hanem a közösség minden pici ember tagja egyenként is, én is. Saját akaratomból, hitemből, és Tőled kapott szeretetemből helyezem Rád a koronát.

De hogy jutottam el ideig? Milyen az eddigi Hozzád vezető utam? Talán mint egy jó hollywoodi film, ahol a lány tinédzserként veszi észre, hogy mi van körülötte, hogy milyen az anyja, az hogy nevei őt, majd úgy dönt, hogy megkérdőjelez mindent és fellázad. Azt hiszi a lány, hogy mindent jobban tud, és hogy segítség nélkül is tud boldogulni. Bonyodalmak és konfliktusok után eszmél rá, hogy az egyetlen személy, aki igazán szereti, ismeri és vigyáz rá, az mindvégig mellette volt... Valahogy én is ilyen voltam, Szűzanyám.

Mindez úgy kezdődött, hogy az Atyával közös, gondos tervezéssel szeretetből és céllal lett kis életem Magyarországra, egy király(i) kis családba helyezve. Nem is tudtam, de földi Édesanyám méhében Te is vigyáztál rám. Születésem után pedig a Te szoknyád sarkába is kapaszkodtam, ha baj ért engem. Gyermekkorom minden estéjén a Te gyönyörű arcoddal találkoztam, Tőled kértünk és kaptunk nyugalmat, békét és biztonságot... Hogy felejthettelek el, hogy rakhattalak a háttérbe? Mi homályosította el a látásomat? Egyrészt, tudom ki... másrészt, valahogy mégis mindig találkoztam Veled. Váratlanul mindig valahol feltűntél, és megmutattad hatalmadat. Küzdelmeim során tapasztaltam meg, hogy ha csak éjjel egy rossz álomból ébredve is a Te nevedre gondolok, máris ott vagy velem, békét és fényt hozva.

Köszönöm, hogy megerősítettél, és a Te oldaladon harcolhatok. Királynőm, Veled, örömmel!

Számomra Mária a keresztre feszített Krisztusra felnéző Szent Szűz. Rá mint az Egyház tagjainak védelmezőjére, Égi Édesanyára tekintek, aki gondját viseli erőtlén gyermekeinek. A szelíd és tiszta szeretet alázatos katalizátoraként kíséri az életszentség ösvényéhez vezető kacskaringós úton. A Szent József jegyeseként „Igen”-t mondó Szűz, az Isten-anyja az „új ember mintaképe”. Ezért a Szent Család Királynőjének koronáját megismerni szeretném, és ezáltal Szépségének hódolni.

Részlet a „Szent Család” domborításból. Ozsvári Csaba, 2009.

Egy korona ajándékozása azt jelenti,
fenntartás nélkül és teljesen bízni.

„Amikor az élet bizonytalanságai feldúlják belső nyugalmadat,
ne feledkezzél meg a legkönnyebb és legbiztosabb útról,
ne feledkezz meg Máriáról.”

Josef Kentenich

A TITOKZATOS MAJOM

Egy vicces atya, akit Kentenich atya „Hókuszpók atyának” keresztelt, igencsak nagy kópé volt. Környezete sosem lehetett tőle biztonságban.

A mikor 1960-ban Akispapként kezébe került rengeteg, állatkertet reklámozó, majmot ábrázoló képeslap, egyszerűen nem bírta magával, valamit kezdenie kellett vele. Hamarosan ki is választotta „áldozatát”.

A szerencsétlen napokig akármerre ment, mindenütt egy Amajmot talált:

az ajtaján,

az étkezőben a tányérja alatt,

a tanulószobában az éppen olvasott könyvben,

a levelei között,

a szalvétájában,

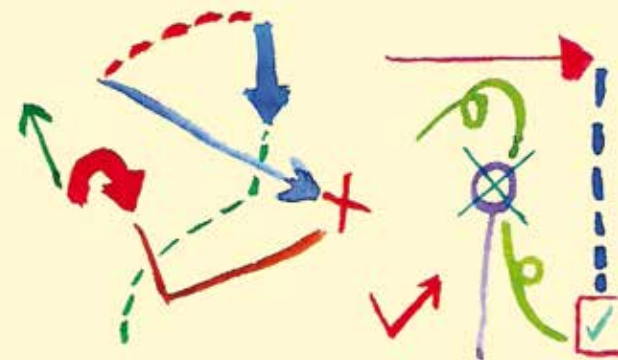

a kabátzsebében...

Már azt hitte, összeesküdtek Mellene. Minél nagyobb dühvel pillantott fel egy-egy majom megtalálásának pillanatában, hogy felfedezze bosszantóját, annál ártatlanabb pillantásokba ütközött.

Végül annyira elkeseredett, hogy pont ezt a „Hókuszpók atyát” kérte meg, segítsen elkapni a tettest. Rengeteg elméletet és haditervet gyártottak, de egyik sem vezetett eredményhez.

A mikor elfogytak az állatkerti képeslapok, „Hókuszpók atya” a világon minden barátjának írt, hogy küldjenek szeretett társának egy képeslapot, természetesen majom legyen rajta. Dél-Amerika különböző országaiból, Izraelből, sőt, Kínából is érkeztek a majmos üdvözetek.

Ekkoriban látogatta meg Kentenich atyát Milwaukee-ban „Hókuszpók atya” egyik ismerőse. Megkérte őt, hogy mesélje el Kentenich atyának az egész történetet. Kentenich atyának nagyon tetszett a majmosdi, s ő is beszerzett egy majmos képeslapot.

És így történt, hogy az áldozat az örület csúcspontjaként – és persze vigaszul is – Milwaukee-ból is kapott egy majmot, „J. K.” aláírással.

Az illusztrációkat készítette Lőw Dorka.